Серце Моє до Тебе ближче

Першопочатково опубліковано в "Архіві нашого часу" за адресою http://archiveofourown.org/works/10889469.

Рейтинг:	Зрілий
Попередження архіву:	Категорія смерті
головного персонажа:	M/M
Фандом:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг
Стосунки:	Гаррі Поттер/Том Реддл
Персонажі:	Гаррі Поттер, Том Реддл, Джордж Візлі, Фред Візлі, Драко Мелфой, Лі Джордан, Майкл Корнер, Чо Чанг, Альбус Северус Поттер, Пансі Паркінсон, Дурслі, Люціус Мелфой, Том Реддл старший, Моллі Візлі, Альбус Дамблдор, Горацій Слизоріг
Додаткові теги:	Титанік AU, Немагічний AU, Багатий Гаррі, Бідний Том, Художник Том, Романтика, Трагедія, Азартні ігри, Спроба самогубства, Шлюби за домовленістю, Емоційне насильство, Соціальні класові протиріччя, Нелінійний, Корабельна а в а р і я, Втрачене кохання, Назви розділів є або назвами сцен, або піснями з саундтреку, Образи вікторіанської епохи, Еротичні сни, Гаррі хоче пити, Змагання з плювків, Малюнки в стилі "ню", Секс в машині, Секс у напіводягнених приміщеннях, Повне видання, Код: Червоний
Мова:	англійська
Збірки:	Найкращі повні фіки про Томаримморта, твори НР, які варто прочитати, орієнтовані на Поттеріану
Статистика:	Опубліковано: 2017-05-12 Завершено: 2017-05-21 Слова: 40 929 Розділи: 11/11

Ближче Моє серце до Тебе

by KaedeRavensdale

Підсумок

Гаррі недовго сидів у своїй кімнаті. Переконавшись, що його ніхто не побачить, він з ціпком у руці вийшов на палубу. Відчуваючи холодний вітер на обличчі, він дивився на темні води, де його кохана загинула разом із сотнями інших. Забираючи своє серце з собою на дно моря.
"Океан спогадів, - притулився він до перил, - чи не так, Томе?"

Океан спогадів

Примітки до розділу

Тепер повністю відредаговано.

Глибина води відтіняла яскраві світлодіодні ліхтарі підводних човнів зеленкувато-блакитним кольором, проливаючи примарне сяйво на пагорби і долини білого піску, коли вони пропливали повз них. З усіх боків їх оточував безкрайній темно-синій простір, незважаючи на те, що на поверхні далеко вгорі був розпал дня. Єдині звуки, які можна було почути, - це дзижчання пропелерів, приглушене булькання тисяч галонів холодної води і час від часу високі пульсації радара.

Фред притиснувся обличчям до маленького віконця, мружачись у темряву і вигинаючи шию, тримаючи в одній руці відеокамеру. Скануючи горизонт у пошуках будь-яких ознак їхнього сліду, він весь час посміхався від вуха до вуха.

"Він має бути прямо перед нами, Джорджі!" Він відвернувся від вікна досить надовго, щоб кинути усмішку своєму близнюкові, перш ніж повернутися до класу. "З хвилини на хвилину. З хвилини на хвилину... О, чорт забирай, ось і вона!"

Безликий темно-синій простір різко розступився перед ними, і з темряви піднявся масивний корпус "Титаніка" - залізо, поїдене корозією і поросле водоростями та молюсками. Примарне свідчення найбільшої морської катастрофи на сьогоднішній день.

Фред притулив об'єктив камери до вікна. "Погляньте на це. Все, що залишилося від "Титаніка", гордості компанії "Вайт Стар", спочиває в блакитній безодні після дуже довгого падіння".

"Фреде, не хочеш додати ще сиру до цієї розповіді?" Його двійник посміхнувся до нього з пульта управління Дункана. "Я думав, що ми тут заради "Серця океану", а не для того, щоб знімати оскароносний документальний фільм".

"Я не знаю, Джорджі, можливо, ми тут для обох". Він опустив камеру і в и м к н у в її, поспіхом поклав на місце, перш ніж взяти радіоприймач. "Поворот 2, ми йдемо через носову частину. Ви мене чуєте?"

Потріскування статичної електрики перед тим, як пролунав позитивний сигнал. Підводний човен піднявся вище, зачепивши носові перила і кинувши своє примарне світло на мляво вимиту палубу розкішного лайнера.

"2:30 ночі 14 квітня 1912 року. І подумати тільки, що вона пролежала тут, непорушно, весь цей час".

"Добре, що є Фред. Якщо б ми не були першими, нам би довелося турбуватися про конкуренцію".

"Дуже вірно."

Темні порожні вікна дивилися на них порожніми очима, а листя зелені злегка помахувало їм услід, коли вони проходили повз.

"Дві з половиною милі вниз. Три тисячі вісімсот двадцять один метр. Тиск зовні: три з половиною тонни на квадратний дюйм. Все, що стоїть між нами і смертю за дві мікросекунди - ці вікна товщиною в дев'ять дюймів".

"Злі, ми повинні любити небезпеку, чи не так?" Обидва вони блиснули однаковими шахрайськими посмішками. "Давай приземлимо його над офіцерською каютою і запустимо "Дункан".

"Чим швидше, тим краще; я хочу потрапити туди і побачити, що там є на що подивитися".

Підводний човен приземлився на даху офіцерської каюти з невеликим здриганням і піском. Фред насунув на очі лінзу прицілу і поклав руки на пульт управління. "Починаємо запуск; давайте спустимось вздовж корпусу і подивимось, чи зможемо ми залізти всередину через і л ю м і н а т о р ".

"Як на мене, звучить непогано".

Маленький дрон від'єднався від передньої частини підводного човна, його антена закрутилася над помаранчевим корпусом, як хвіст креветки, і рушив вперед за допомогою двох маленьких, але потужних вентиляторів. Він опустився вздовж корпусу могутнього корабля, м'яко витягнувши шнур, і прослизнув всередину через одне з ілюмінаторів.

Смуги світла розбивалися об декоративну металеву решітку дверей бального залу. Вода була наповнена достатньою кількістю плаваючих частинок, які ускладнювали зір, і зображення виходили зернистими, незважаючи на якість моніторів, якими користувалася команда під час експедиції.

"Гаразд, і що тепер?

"Проходьте. Спускайтеся сходами на палубу "Е".

Дерев'яні стіни перебували в повному занепаді, хоча було не зрозуміло, чи це сталося через гниль, чи через пошкодження, отримані під час аварії корабля. Коли вони проходили повз зяючі вікна їдальні, на них впали каламутні кришталеві патьоки потьмянілої люстри.

Всередині корабля земля була розкидана старими черевиками, розбитими склянками та численними довгастими предметами, настільки оброслими морськими водоростями, що вони з таким же успіхом могли бути металевими прутами, як і людськими кістками.

"Чорт забирай". На моніторах на мить промайнуло розбите обличчя дитячої ляльки. "У всьому цьому хвилюванні з приводу пошуку корабля і бажання знайти Серце я майже

забув..."

"Так", - процідив Джордж, - "я теж".

Великий блідий краб махав їм клешнями, точно наслідуючи нью-йоркця, що потрапив у штовханину, перш ніж поплисти геть. Він показав на екран.

"Там. Туди. Обережно, дверна рама. Дивись на..." Він зіщулився, коли глухий стукіт боків дрона, що ненадовго застряг у дверях, досягнув їх, і спрямував погляд на свого близнюка. "Це дороге обладнання, Фреде!"

"Все було добре, Джордже. Поглянь, з ним все гаразд."

На щастя, вони пройшли через це без жодної подряпини. У полі зору з'явився перевернутий стіл, а за ним - пошкоджена порохівниця, позолочена золотом. Довга бліда риба зі стрічковим хвостом мляво відпливала від них, не звертаючи уваги на вторгнення.

Окрім колонії ще більшої кількості грубих крабів, стіл з порохом був

порожній. "Віраж 2, ти щось бачиш?"

"Ми біля рояля, там повний безлад. Ключі розкидані по всій підлозі, але діаманта немає."

"Поглянь, Джорджі", - Фред невиразно вказав у бік моніторів, не маючи змоги бачити їх у захисних окулярах, які все ще були на його голові. "Це спальня."

"Ось ліжко Поттера. Тут він спав зі своєю нареченою."

"А ось і ванна кімната. Схоже, хтось забув закрити кран перед від'їздом; потопили весь корабель. Багаті виродки." Він широко посміхнувся під окулярами.

"Ти це бачив?" "Бачив

що?"

"Повернись праворуч, переверни дверцята шафи. Я хочу побачити, що під ними".

"Звісно, Джорджі". За хвилину Фреду вдалося вивільнити руки дрона з пристикованого положення і вхопитися залізними кігтями за впалі двері. Піднімаю.

"Обережно. Обережно, Фреде, він може розвалитися. Ось так. Ось... Так. Повертай, повертай, повертай, повертай, повертай, повертай!"

Двері шафи впали на пісок разом із хмарою мулу, а коли все розчинилося, обом близнюкам довелося витріщатися в повній розгубленості кілька хвилин, перш ніж до них дійшло, що саме вони бачать.

"Чорт забирай, Джорджі. Ми знайшли його."

Пісок і вода просочувалися крізь широкі отвори синьої сітки, коли важкий залізний сейф, позеленілий від століття солі і моря, витягували на сонячне світло і на палубу за допомогою одного з численних кранів на борту.

"Ви чуєте це, хлопці?" запитав Джордж, обіймаючи однією рукою свого близнюка, а іншою - Лі, коли той підбіг привітати їх, - це звук більшого фінансування. Звук святкування. Ми досягли нашої першої мети, найскладнішої мети нашої експедиції, і тепер ми будемо знаменитими!"

Інші члени експедиції вже обступили сейф і висмикнули сітку. Один з них вже тримав пилку, щоб розпиляти іржавий замок. Лі побіг за пляшкою шампанського, а Фред і Джордж піднялися нагору, щоб роздивитися ближче.

Полетіли іскри. Вилетіла пробка. Шампанське бризнуло на всі боки, і весь човен

загудів. "Відкоркуй її!"

"І давай подивимось."

"Якщо ми знайшли "серце" матерії!"

Двері впали з дзвінким брязкотом, і хвиля прогірклої води кольору червоної глини розлилася по палубі, прихопивши з собою кілька шматків зіпсованого паперу. Фред і Джордж опустилися на коліна, швидко зачерпуючи бруд жменями. Ще більше зіпсованих непотрібних паперів. Портфель у шкіряній палітурці, що містив невідомо що, був переданий іншому члену команди, щоб його почистили і вивчили.

Ніякого "Серця

океану". "Прокляття!"

"Те саме сталося з Ральдо, - послужливо додав Лі. "Його кар'єра так і не відновилася. Але не хвилюйся. Є ще багато місць, де вона може бути".

"Ти маєш рацію, Лі". сказав Фред, хоча його радість вже випарувалася. "Тепер ми просто повинні пояснити це Грейнджер".

"Джордже, Фреде, хтось із вас! Вона дзвонить по телефону і хоче знати, як справи". Лі подзвонив через кімнату.

Обидва близнюки панічно відірвали очі від портфоліо, що перебувало в процесі реставрації, і швидко обмінялися камінцями-ножицями-папером. Фред вибрав папір. Джордж вибрав камінь.

Він вилаявся і, тремтячи, взяв телефон. "Привіт, Герміоно. Привіт. Привіт. Що ти... О, прогрес... Так, добре... Ми знайшли сейф. Ні. Ні, не знайшли, але є ще більше дюжини місць, де він міг бути..."

"Джорджі, тобі варто на це поглянути".

Він підняв погляд і ледь не впустив телефон. "Неважливо; можливо, ми все ж таки щось знайшли. Я тобі передзвоню". Він залишив телефон висіти на вішалці і кинувся до нас, ледь не зачепивши Майкла Корнера, який саме прибирав мул і пісок, що товстим шаром накопичилися на відкритому портреті.

Молодий чоловік розкішно лежав на вишуканій канапі, на його порцеляновому обличчі був надутий вираз; видіння самого Посейдона, на якому не було нічого, окрім холодного повітря і намиста, підозріло схожого на те, що вони сподівалися знайти.

"Чо, дай мені ще раз подивитися на цей малюнок". Вона негайно дала йому її, і він потримав її біля малюнка. Його очі розширилися. "Чорт, це мертвий збіг. Це ж Серце Океану, яке він носить. Це... Поттер?"

"Можливо". Фред вказав на нижню частину сторінки. "Поглянь на дату."

"14 квітня 1912 року. Це було зроблено в ніч, коли корабель затонув. Записи свідчать, що Поттер був серед загиблих; намисто могло бути на ньому. Якщо це так, то наша робота тільки що стала до біса складнішою".

Це не був великий будинок, і він не був особливо чистим, але це був його дім, і це все, що йому було потрібно. Золота рибка плавала в акваріумі на маленькому столику. Його онук бурчав на свою собачку Гедвігу, яка танцювала навколо його ніг, благаючи, щоб її нагодували. Гаррі сидів, відкинувшись на спинку стільця, під теплим сонцем зачиненого ґанку, притуливши тростину до руки, з легкою посмішкою на обличчі.

На задньому плані грав телевізор. Якийсь новинний репортаж, хоча він погано чув репортера. Корабель? Вони знайшли корабель? Він підняв руку і збільшив гучність слухових апаратів, але його серце мало не вискочило з грудей від несподіванки, коли він нарешті вловив назву корабля, про який вони говорили.

Титанік.

Господи, майже сто один рік - це вже застарий вік для таких потрясінь!
роздратовано подумав він, насилу підводячись на ноги і, спираючись на палицю, шкутильгаючи, зайшов до будинку, щоб краще роздивитися випуск новин. Коли він побачив портрет на маленькому екрані телевізора, кров відлила від його обличчя, і він ледь не перекинувся, незважаючи на палицю, ледве встигнувши вхопитися за стіл. "Чорт забирай, щоб усе це пішло під три чорти!"

"Дідусю, - просунув голову в кімнату з кухні його 24-річний онук, - щось сталося?"

"Ні. Нічого не сталося, Альбусе, любий". Він поспішив запевнити його. "Допоможи мені дійти до телефону. Мені треба подзвонити."

"Фред! Джордж!", перекрикуючи гул двигунів підводних човнів, що стартували, близнюки підняли очі і побачили Лі, який біг до них. "Фред! Джордже! Вас просять до телефону".

"На жаль, не вчасно". Фред сказав. "Сподіваюся, це не Герміона. Ми б ніколи не почули кінця цієї історії."

"Скажи їм, щоб передзвонили, Лі. Ми в розпалі запуску."

"Повір мені, - сказав він із кам'яним обличчям, стискаючи руку свого друга, - ти

хочеш відповісти на цей дзвінок". Близнюки обмінялися напівдопитливими,

напівзанепокоєними поглядами, а потім кивнули один одному. "Не хочу пропустити

день дайвінгу".

"Але я впевнений, що вони зможуть впоратися без нас одну ніч. Показуй дорогу."

Вони пішли за Лі до столу, де був встановлений радіотелефон, і обидва ввімкнули гарнітуру.

"Говори голосніше,

він старий." "Що?"

"*Старий!"*

"О. Гаразд." Вони посміхнулися один одному. "Привіт,

містере...?" "Гонт." Лі підказав.

"Вітаю, пане Гонт. Це Фред і Джордж Візлі. Чим ми можемо вам допомогти?"

"Візлі?" Голос, що пролунав у слухавці, був стомлений і трохи тремтів, але все ще був сильним. "Ви випадково не маєте ніякого відношення до "непотоплюваної" Моллі Візлі, чи не так?"

"Правнуки, навіщо?"

"Просто цікавлюся. Я дзвоню, щоб дізнатися, чи *знайшли* ви вже Серце Океану?"

Обидва різко дивляться на Лі, який посміхається. "Я ж казав."

"Тепер ми точно привернули твою увагу, Гаррі. Можеш сказати нам, що це за сирена

на фото?"

Вони почули посмішку в його голосі, коли він знову заговорив. "Звичайно, я можу, це дуже просто. Сирена на цьому фото, як ви його називаєте, - це я".

"Ти знущаєшся, Візлі!" зажадав Драко, вперто йдучи по п'ятах за Джорджем. "Він клятий брехун! Якийсь старий п'яничка, що шукає слави, або просто марить! Як та російська шльондра. Анестезія."

"Анастасія, ти маєш на увазі?

Малфой не відреагував на його виправлення. "Гаррі Джеймс Поттер загинув на Титаніку, коли йому було сімнадцять. Так?"

"Саме так."

"Якби він жив, йому було б уже майже сто

років!" "Сто один на наступному тижні."

"Отже, він *старий клятий* брехун! Я вивчив його біографію, починаючи з 1920-х років. Він був актором, Джордже. *Актором*! Це твій перший тривожний дзвіночок! Він одружився з якоюсь шльондрою, ім'я якої не має значення, завів пару дітей і переїхав до якогось мертвого містечка посеред Середнього Заходу. Його дружина теж померла."

"І кожен, хто знає про "Серце океану"*, мав* би бути або мертвим, або на цьому кораблі, але досі не був".

Малфой пирхнув, задер ніс і погнався за ним сходами вниз.

Важкий гелікоптер приземлився на палубу з брязкотом металу; молодий чоловік з темним волоссям зістрибнув вниз і швидко розвернувся, щоб допомогти ще трьом підняти інвалідний візок з людиною і маленьким білим собакою, що все ще знаходився в ньому, на бруківку.

Джордж приєднався до брата і підійшов ближче; Драко пильно подивився на величезну кількість багажу, яку привезли з собою. "*Я* подорожую легше, ніж це!"

"Містере Гонт, я Джордж Уізлі. Це мій брат Фред Уїзлі. Ласкаво просимо в експедицію". Він повернувся до молодого чоловіка і повторив своє привітання, пропонуючи руку. Той взяв її, і вони потиснули один одному руки. "Альбус. сказав він. "Дякую тобі. За це, я маю на увазі. Він ніколи не забував про те, що сталося на тому богом забутому кораблі. Може, перебування тут принесе йому трохи спокою".

Малфой незадоволено зойкнув, коли йому в руки впустили акваріум. Помітивши погано приховану посмішку Гаррі, Фред і Джордж посміхнулися. Він їм уже подобався. Вони показали йому його кімнату і допомогли скласти речі в належному порядку, а коли це було зроблено, Фред запитав: "Може, ми ще щось можемо для

тебе зробити?"

Гаррі підняв на нього очі, і Фред ледве стримався, щоб не відсахнутися від несподіванки; його очі були кришталево чистими, незважаючи на вік і окуляри, і настільки інтенсивно зеленими, що, дивлячись у них, мало не обпікало.

"Так, - сказав він, - я хотів би побачити свій малюнок".

Альбус не міг повірити своїм очам і не знав, чи повинен він витріщатися на нього з жахом, чи зачаровано дивитися, чи відвернутися з палаючим обличчям. Дідусь, з д а в а л о с я , не помічав його розгубленості, надто зайнятий тим, що перехилився через край бака, щоб з тугою вдивлятися в малюнок вугіллям.

Дивно, що після такого довгого перебування під водою жоден рядок не змився.

"Ти була прекрасна". Він говорив густо, незграбно. Він човгав ногами.

На обличчі Гаррі з'явилася невеличка сумна посмішка. "Бачив би ти того художника."

Великі, теплі руки з довгими пальцями; одна тримає аркуш паперу вгорі, а інша спритно ковзає по ньому вугіллям. Лисиця лизнула шоколадне волосся, що падало між очей, блакитних, як океан, яким вони пливли. У них не було жадоби, не було холоду. Вони були теплі й відкриті, демонструючи лише щиру вдячність за красу, що постала перед ним.

"Людовик XVI носив казковий камінь, який називали Блакитним діамантом корони. Легенда свідчить, що приблизно в той самий час, коли він втратив голову, діамант також був розрізаний. З нього зробили єдине в своєму роді намисто під назвою "Серце океану". Фред сказав. "Сьогодні воно коштувало б більше, ніж Діамант Надії".

Гаррі хихикнув. "Жахлива, важка річ. Я одягала його лише раз, але носила з собою досить часто; насправді він призначався для мого "нареченого". Вираз його обличчя потемнів. "То був жахливий фарс".

"Я розшукав вас за старою заявою. Зроблену в цілковитій таємниці. Якщо ви скажете нам, хто був тим заявником, ми матимемо всі необхідні докази, щоб переконатися, що ви - той, за кого себе видаєте".

"Я б сказала, що це була сім'я Паркінсонів; її батько, якщо не сама Пансі".

"Так, це було за діамантове намисто, яке Гаррі Поттер купив за тиждень до відплиття і подарував своїй нареченій, своїй дочці, на борту "Титаніка". А це означає, що воно повинно було піти на дно корабля. І оскільки це ти на цій фотографії, і ти останній, хто його носив...".

Джордж з'явився з нізвідки з іншого боку стільця Гаррі і обійняв його за плечі: "Тепер ти наш новий найкращий друг".

"Ви хочете, щоб я допоміг вам знайти діамант?" Обидва близнюки кивнули. Гаррі з жалем зітхнув. "Титанік" назвали так не просто так, хлопці. Це великий корабель. Не знаю, чим я можу вам допомогти".

"Навіть спроба вітається".

"Так і є, Фреде. У нас навіть є комп'ютерні симуляції, які допоможуть тобі

зорієнтуватися". "Хочеш подивитися?"

Він скривився, але кивнув. "Дуже добре."

Альбус продовжив штовхати стілець, коли вони зайшли до іншої кімнати.

"О, це нагадало мені, поки ми знову не забули, Гаррі, з твоєї каюти було знайдено ще кілька речей, якщо хочеш подивитися..."

"Ні!" Обидва близнюки і Драко здивовано подивилися на нього. Гаррі відвернув голову. "Я не хочу. Я хочу їх побачити. Ви повинні зрозуміти, я... я ненавидів це. Так жити. Ззовні це було розкішшю, але зсередини..." Він стиснув руки на колінах, варикозне розширення вен виділялося на блідій шкірі помітними фіолетовими відтінками. "Скільки б грошей ти не мав, щастя не купиш. І *ніколи не можна призначити* ціну свободі".

На диво, саме Драко заговорив. "Ми не хотіли тебе засмучувати".

"Я знаю. Не турбуйся про себе." Його голос злегка тремтів, як і руки. "Давайте подивимось цю симуляцію, гаразд?"

"Звісно. Джордж?"

"Зараз буду, Фреде". Монітор блимнув, і на екрані з'явилося зображення комп'ютерної моделі корабля та айсберга, згенерованої на комп'ютері. "Гаразд, поїхали. Корабель врізається в айсберг правим бортом, і весь його корпус розрізається, як індичка на День Подяки, нижче ватерлінії. Вода піднімається і затоплює передні відсіки, переливаючись через перегородки, які, на жаль, сягають лише палуби Е".

Модель затопило, і тепер вона почала тонути.

"Тепер, коли ніс опускається, корма піднімається вгору. Спочатку повільно, але потім все швидше і швидше, і незабаром у неї вся дупа... Е, вибачте, задок, весь її задок стирчить прямо в повітрі. І це велика дупа. Тридцять тонн, якщо бути точним; треба було трохи скинути вагу за літо, еге ж? Так чи інакше, корпус не витримує ваги і розламується навпіл до самого кіля".

Модель справді була напрочуд деталізованою, і коли він дивився на неї, його аж нудило.

"Як тільки це відбувається, корма опускається назад до рівня, але вони все ще прикріплені на кілі, а ніс швидко занурюється. І коли він занурюється, він тягне корму назад вертикально, перш ніж від'єднатися, залишаючи

корму, щоб погойдуватися, як титановий буй, протягом двох-п'яти хвилин, перш ніж він затопиться і піде на дно приблизно о 2:20 ночі. Через дві години і сорок хвилин після першого зіткнення".

А потім було поле уламків. Плавання. Замерзання. Бліда шкіра горіла синім. Лазуритові очі затуманилися білим льодом. Застиглий. Замерзлі.

Він не дослухав решту сказаного і не бачив, що з'явилося наприкінці симуляції. Гаррі був надто зайнятий, намагаючись позбутися жахливої картини того, як він виглядав після того, як все його тепло пішло на вітер.

"Круто, правда?"

Він злегка сіпнувся, змахуючи сльози, що зароджувалися на очах. "Дякую вам за це... Чудова експертиза, пане Візлі. Але відчуття були... дещо інші".

У кімнаті запанувала затяжна тиша, перш ніж Драко знову заговорив. "Розкажеш нам, Гаррі? Про те, що сталося?"

Шахрайська посмішка. Надприродно доглянуте волосся. Ці нескінченні бездонні очі. Варто було б пережити все це з болем, аби знову жити і дихати. Принаймні стільки, скільки тривала ця казка.

"Зроблю." тихо сказав Гаррі. "Але не раніше, ніж завтра. Вже пізно, а я старий, а в старості рано втомлюєшся. Ця історія важлива для мене, і я хочу зробити її справедливою. Я впевнений, ти розумієш?"

"Звісно."

"Я відведу тебе у твою кімнату, дідусю." "Дякую,

Альбусе.

Гаррі недовго сидів у своїй кімнаті. Переконавшись, що його ніхто не побачить, він з ціпком у руці вийшов на палубу. Відчуваючи холодний вітер на обличчі, він дивився на темні води, де його кохана загинула разом із сотнями інших. Забираючи своє серце з собою на дно моря.

"Океан спогадів, - притулився він до перил, - чи не так, Томе?"

Життя, що так змінилося

"Це було вісімдесят чотири роки тому, містер Візлі, містер Малфой".

"Все гаразд, друже. Тобі не обов'язково все пам'ятати. Тільки те, що можеш розповісти."

Хоч Гаррі й був уже немолодий, але в ньому все ще жив неабиякий запал, що він і довів, кинувши на Джорджа палаючий погляд.

"Ви хочете почути історію, містере Візлі, чи краще витратите час на потурання зарозумілості юнака?"

"Думаю, ти його розлютив, Джорджі".

"Думаю, що так, Фреде. Вибач, друже, не хотів тебе образити."

"Вони майже ніколи цього не роблять". Палаючі відблиски звільнили місце для повернення далекого блиску в його надто зелених очах. "Як я вже казав, це було вісімдесят чотири роки тому, пане Візлі, пане Малфой, але я досі пам'ятаю кожну мить корабля. Як він тонув. Його. Це був "Титанік", сестра "Олімпіка", непотоплюваний корабель і гордість компанії "Уайт Стар". Багато хто називав його Кораблем мрії, і для більшості він ним і був. Але для мене це був невільничий корабель, а я був вантажем, який везли до Америки, вирваним з усього, що я коли-небудь знав, щоб передати мої кайдани новому господареві".

Вулиці Саутгемптона були вщерть заповнені роззяв, які прийшли привітати гордість Білої Зірки з її першим плаванням. Настільки, що кінні екіпажі і навіть розкішні автомобілі першого класу не могли проїхати без значних труднощів.

"Кляті шкідники!" Голос водія і протяжні гудки клаксона, на якому він лежав, були значно приглушені склом. "Геть з дороги!"

У салоні розкішного автомобіля пахло промасленою шкірою та парфумами Пансі, і Гаррі здавалося, що він от-от помре. Голова боліла від різкого хімічного запаху того, чим його наречена намочила себе перед виходом з дому. Шлунок болів від думки про море. Залишити Англію повністю позаду. Назавжди. Можливо, думка про від'їзд до кращого життя надихнула б його, якби не той факт, що він уже знав, що це не так. Виховання, яке він отримав, давно позбавило його такої наївності.

Він був ніким в очах своїх тітки і дядька. Нічим, окрім як засобом до статків своєї сім'ї, що залишилися йому після смерті батьків, і до багатства сім'ї Паркінсонів, отриманого в результаті шлюбу. Інструмент і нічого більше. Щось, що вони виростили і сформували, щоб бути ідеальним для своїх цілей, і піклувалися про нього лише настільки, щоб він був привабливим кандидатом для тієї лінії, на яку вони націлилися.

Він прив'язувався до Пансі набагато більше, ніж більшість дружин до своїх чоловіків, і, відчувши його слабкість, вона скористалася цим фактом. "Покльовувала" - це навіть не те слово, щоб описати це.

"Приречені" було б набагато кращим словом.

"Кохана, - Гаррі ледве стримувався, щоб не здригнутися, коли Пансі вчепилася в його руку, наче п'явка. Або мінога. Це, мабуть, було б кращим порівнянням, враховуючи той факт, що п'явки не живуть в океані. "Не треба виглядати таким нещасним. Справді, Гаррісоне. Ми ось-ось повернемося додому і почнемо спільне життя. Одружимося і заведемо дітей. Мені заздритиме весь вищий світ, бо я матиму під рукою справжнього англійського джентльмена. Це будуть щасливі часи."

Більшість чоловіків знайшли б її фігуру привабливою. Вони б розтанули від м'якості її грудей, притиснутих до його руки в теперішньому положенні. Гаррі подумав, що вона жахлива, хоча, можливо, це був легкий випадок гінофобії, і що незалежно від того, скільки прикрас вона надягала чи який обтислий і відвертий одяг носила, це не завадило б її обличчю виглядати прим'ятим, як у мопса.

Він прагнув не пишних губ, м'яких вигинів і тонких рук. Він бажав мати вирізані груди, широкі плечі та міцну лінію щелепи. Він не був нормальним. Він знав це. Він був хворобою для своєї сім'ї. Це він теж знав. Якби його спіймав хтось, хто займається такими діями з іншим чоловіком, його б заарештували. Якби його спіймала сім'я, його б убили. Оббрехали. Ніколи б не знайшли.

Він не хотів посмертно заплямувати репутацію улюблених батьків, яких він ледве знав, якщо стане відомо, що вони народили збоченця. Тож він змирився з цим.

Він ніколи не відчував би сексуального потягу до жінки, але Гаррі подобалося думати, що якщо він зустріне "правильну" жінку, то зможе закохатися. Завести справжню сім'ю. Бути щасливим вперше в житті.

*Але тепер це була лише фантазія. Ця жінка **не була** Пенсі Паркінсон і ніколи нею не буде. Це був шлюб за домовленістю, на який він не мав права голосу. Його продали як раба, тепер уже Паркінсонам, а не Дурслям.*

Його зовсім не втішало те, що ставка становила пару мільйонів. Він був упевнений, що все одно все дістанеться Дадлі.

Він зробив усе можливе, щоб приховати безпристрасність і розчарування з обличчя та голосу, і вибачливо посміхнувся, наскільки це було можливо.

"Вибач, люба. Просто я ніколи раніше не подорожував морем і маю... застереження".

Чи було нормальним мати такі сильні жахливі почуття щодо того, чого ти ніколи раніше не робив?

"Не варто хвилюватися, містере Поттер". Гаррі, не почувши, як відчинилися дверцята машини, підскочив і, повернувши голову, побачив, що на нього дивиться своїми сталево-сірими очима Люциус Мелфой - патріарх сім'ї Мелфоїв, який, як послугу своєму другові, наглядав за його дочкою, поки вона була за кордоном, і який

мав супроводжувати їх до Америки. "Лінія White Star запевняє нас, що "Титанік" непотоплюваний. Навіть сам Бог не зміг би..."

"Я б на вашому місці був обережнішим, містер Малфой". швидко втрутився Гаррі. "Бог може сприйняти цей коментар як запрошення спробувати.

Він вийшов з машини, а потім повернувся, щоб допомогти Пансі вийти. Скоріше з суспільного етикету, ніж через справжнє бажання. Значна, дуже мстива частина його душі хотіла, щоб з неї збили капелюх, коли вона спускатиметься вниз. Можливо, вирвати по дорозі кілька шпильок.

Вона подивилася на корабель і, з неохотою, все ще гризучи своє нутро, Гаррі зробив те ж саме. Синій колір черева океанського лайнера добре поєднувався з водою затоки. Його погляд піднявся вгору.
Вгору. Вгору. Вгору. Вгору. Вгору. Вгору, де фарба переходила в білий колір. До перил палуб. До чотирьох масивних червоно-чорних труб корабля, які вже відригували сажею і парою.

Гаррі моргнув і витріщився, на мить розлютившись. Справді, "Титанік".

"Я не бачу в цьому нічого особливого, Люціусе. Він не виглядає більшим за "Мавританію" чи будь-який інший подібний лайнер".

"Він на сто футів довший за "Мавританію" і розкішніший на багато миль". Люціус озирнувся на Гаррі з лукавою самовдоволеністю на обличчі. "Вашій майбутній дружині дуже важко догодити, пане Поттер. Раджу вам бути обережним".

"Я візьму це до уваги, містере Мелфой". Волосся на його потилиці піднялося ще вище, чим більше він дивився на нього. Немиготливий погляд занадто нагадував йому голодну змію, щоб бути чимось, з чим йому було хоч трохи комфортно. Він озирнувся в пошуках чогось, що могло б відволікти іншого чоловіка, і з полегшенням зітхнув, коли побачив, що водій однієї з машин намагається привернути його увагу. Він показав пальцем. "Гм..."

Люцій повернувся, роздратований тим, що його змусили впізнати іншого чоловіка, і різким тоном запитав: "Що?".

"Ви повинні зареєструвати свій багаж у головному терміналі, сер. Це десь

тут." "Головний термінал?"

Так, сер."

Люциус витягнув гаманець і тицьнув двадцятку чоловікові в руку. "Я сподіваюся, що ми можемо розраховувати на вас у такій тривіальній справі".

"Так, звичайно, сер! Негайно!"

Там були крики і свист, запахи моря, диму, коней і людей, і все це було настільки приголомшливим, що у нього паморочилося в голові. Це було занадто багато. Занадто багато одночасно, щоб увібрати в себе, та ще й з таким головним болем, як у нього.

Коли Люціус попередив Пансі, її матір і тітку Петунію про необхідність поспішати на борт, Гаррі був так зайнятий тим, щоб не захворіти прямо на вулиці, що не

помітив, як до нього підійшов двоюрідний брат, аж поки не стало надто пізно.

Велика м'ясиста рука Дадлі опустилася на його плече, стискаючи його в синяках, і розвернула його.

"Привіт, Поттi."

Насторожений, Гаррі випростався і рушив до посадочного причалу. "Чого ти хочеш, Дадлі?"

"Так, - насміхався його кузен, наздоганяючи його швидкою ходою, - так не можна поводитися з власною кров'ю. Особливо, коли я попереджаю тебе з доброї волі. Особливо, коли я роблю тобі попередження від щирого серця".

"Твоє чорне серце". Гаррі не відповів, здригнувшись, коли Дадлі знову стиснув його плече.

"Не облажайся. Якщо ти це зробиш, ну, скажімо так, може статися невеликий нещасний випадок. І ти можеш опинитися... у воді".

Облажаєшся, і ми зіштовхнемо тебе з човна? Гаррі, чесно кажучи, не здивувався. Погрози смерті та насильства, які можна було легко видати за якийсь прикрий нещасний випадок, були вже майже не властиві Дурслям.

Чи справді було б так погано померти, зважаючи на життя, яке він прожив? Гаррі не був упевнений, що знає відповідь на це питання.

"Я розумію." Порожній тон. Голос робота.

Може, це було б не так вже й погано. Просто... зістрибнути з себе. Заснути в холодній воді. Повернутися додому до батьків. Єдиних людей, які коли-небудь жили, які піклувалися про них. Врятувати себе від жаху жити порожнім і нелюбимим у клітці з чистого золота.

Можливо, вони розчарувалися б у ньому, знаючи, що він колись навіть допускав такі думки про бажання померти. Навіть просто мимохідь. Можливо, вони розчарувалися б у ньому ч е р е з багато речей.

З подарунком, який назавжди прикував його до життя, якого він не хотів, сімнадцятирічний Гаррі Джеймс Поттер переступив поріг "Титаніка" з не менш важким серцем.

Геллерт не виглядав щасливим, як і його напарник. Навіть Регулус витріщився на нього. Том поправив недопалок запаленої сигарети між зубами і кинув скоса погляд на друга.

"Що залізло тобі в дупу і вкусило тебе, чорний?"

"Ви маєте на увазі, окрім того, що мій ідіот-партнер поставив усе, що у нас є, на гру в кривавий покер!"

"Слідкуй за своїм язиком. Твій "партнер-ідіот" знає, що робить. Якщо ти будеш так реагувати, то наступного разу знайдеш собі іншого партнера". Він буркнув собі під ніс, перш ніж зустрітися з холодними очима навпроти, на кілька відтінків блакитнішими, ніж його власні, і запитав грубою німецькою мовою: "Ти записуєш щось, що не відповідає дійсності?"

Ґріндельвальд не ворухнувся, але його напарник, на мить завагавшись, сягнув рукою до кишені й поклав у горщик пару складених папірців. Том простягнув руку, щоб розгорнути їх і прочитати, і відчув, як його брови застрибали по волоссю.

"Чорт забирай, це ж квитки на той "Левіафан", що стоїть на вулиці.

Прямує до Америки." "Що?"

"Квитки, Редж. На кривавий Титанік!" Він плюхнувся назад у крісло, не звертаючи уваги на те, що воно ледь не перекинулося на підлогу. "Тоді це наша остання роздача, джентльмени.
Переможець отримує все?"

Регулус виглядав жахливо, але німці обидва кивнули.

"Ну, чорношкірий, що ти маєш?"

"Нічого, - прошипів він, - клятий ідіот!"

"Геллерт?" Німець глузливо посміхнувся і теж склав руки. "Твій друг?"

Другий чоловік посміхнувся і показав руку. Плечі Тома опустилися.

"Пару". Він кинув догорілу до фільтра сигарету в попільничку на столі перед ними.
"Вибач, Редже."

"Вибач?" Крук сплюнув, його темні очі заблищали. "Вибачте! Томасе Гонте, я вб'ю тебе!"

"Так шкода, що... Ми їдемо в Америку! Фул-хаус!" Він кинув карти, його обличчя розпливлося в зловісній посмішці в ту ж мить, коли його друг схопив його збоку. "Ми збираємося почати все з чистого аркуша! Ми їдемо до Великого Яблука! Ми їдемо до Америки! Ми їдемо в країну мрій! Ми їдемо..."

"Проґавиш човен, якщо продовжуватимеш базікати!" - вигукнув бармен. "Титанік відчалює за п'ять хвилин!"

***"Чорт!"** Поспішаючи виплутатися один з одного і розвернутися, Том і Регулус ледь не перекинули стіл. "Ну ж бо! Ну ж бо! Редже, допоможи мені!"*

Том схопив квитки і запхав їх між зубами, а потім вихопив жменю монет, які вони виграли, і запхав їх у кишені сорочки та штанів.
Скрізь, куди тільки міг дотягнутися, як і Регулус, який

робив те саме. "Давай! Вперед! Вперед! Вперед!

Вперед! Вперед!"

Вони вискочили за двері і занурилися в море людей, що стояли на вулиці, чекаючи проводів "Титаніка". Пробираючись між ними та навколо них. Ледве уникнувши того, щоб їх не переїхав кінний екіпаж. Туманний гудок лайнера стрясав землю під їхніми ногами. Том підганяв себе швидше, Регулус намагався не відставати.

"Давай, Блек! Я думав, ти у формі! Я думав, що ти спортсмен! Я думав, ти зможеш не відставати! Я той, у кого квитки, пам'ятаєш?"

"Заткнися, рум'яний виродку!"

"Не оголошуй про це на весь світ, Редже! Не думаю, що мій батько був би радий, якби ти це зробив!"

Несамовито регочучи і перестрибнувши через ворота, які двоє офіцерів намагалися витягнути на причал, він побіг до корабля, який щойно почав відчалювати. Дико розмахуючи квитками над головою.

"Господи, Томе!"

"Зачекайте! Зачекайте, чорт забирай! Ми пасажири! Зачекайте!"

Офіцер, який зачиняв двері, зупинився і підозріло оглянув їх. Том посміхнувся настільки беззбройно, наскільки це було можливо, і підняв папери в руці, щоб він їх побачив. "Трохи запізнилися, дуже перепрошую. Третій клас, бачите?"

"Ви пройшли посадочний контроль?" Він

поспішно кивнув: "Звичайно".

"Тоді сідай на борт. Покваптеся."

Обмінявшись усмішками, вони перестрибнули через двометрову щілину між посадковим трапом і дверима і побігли коридором до палуби Е.

"Ми найщасливіші криваві виродки на світі, Редже, сподіваюся, ти це знаєш!" З радісним вигуком, що відлунював від стін, Том стрибнув униз по сходах, а Регулус побіг по четверо, відчайдушно намагаючись не відставати від друга.

"Це те, що все змінить! Нове життя, Редж! Краще життя! Це те, з чого все починається; корабель мрій відвезе нас у країну мрій, і звідти все стане краще".

Вони ледь не переїхали жінку, вигукуючи вибачення через плече, продовжуючи бігти.

"Чотирнадцять. П'ятнадцять. Шістнадцять. Ось, цей." Він штовхнув двері і зайшов всередину; Регулус швидко заліз на верхню койку. Том звернув увагу на широкоплечого німця та його супутника, щоб відрекомендувати себе та свого друга.

"Віктор". Оговтавшись від першого шоку, відповів перший. "Вибачте, а де Геллерт?"

"Не прийде. Поставив свої квитки на покер. Я виграв. Йому доведеться сісти на інший корабель". Він не вибачаючись знизав плечима і грайливо махнув рукою на Регулуса. "Гей, хто сказав, що ти можеш спати на верхній койці, чорношкірий?"

"О, Моне. Це може піти, гм ... так. Це добре."

Пансі зморщила носа, дивлячись на картину, яку Гаррі тримав у руках, поки Люціус

розглядав іншу. "Що це, Гаррісоне?"

"Пізао, здається, так. Так, Гаррісоне?" Вернон буркнув, його моржеві вуса розвівалися, коли він говорив, а величезний живіт напружено стискав ґудзики жилета.

"Пікассо, дядьку. Пабло

Пікассо." "Він нічого не

досягне."

Ворон винувато посміхнувся і послав блондинці дещо безпорадний погляд. "Наш з Пансі смак до образотворчого мистецтва відрізняється тим, що він у мене є".

*"Сліпа мавпа має кращий смак, ніж ти! Цей твій художник обкурився опіуму, коли малює, бо тільки той, хто сидить на драконі, міг подумати, що людина має **таке** обличчя!"*

Гаррі важко зітхнув. "Він абстрактний, не викликаний наркотиками.

"Вони розпалять вогонь, коли ми повернемося додому."

"Ні, я..."

"Гаррісоне!

Гаррі здригнувся, щойно почувши попередження, і прихилив голову. "Звісно, любий. Як скажеш."

"Чудово! У нас буде багато справжнього мистецтва, щоб замінити їх. А тепер, люба, нам справді треба збиратися. Ми ж маємо скоро йти на обід".

Палуби були широкими і чистими, сонце світило яскраво, а вітер був приємно

прохолодним і невидимими пальцями перебирав їхнє волосся. Том глибоко вдихнув солоне повітря і легко

на його обличчі з'явилася усмішка.

"Подумай про це, Редже, трохи більше ніж за тиждень ми будемо в Нью-Йорку". Він засунув руки в кишені і спокійно пішов уперед; здавалося, він випустив більшу частину свого попереднього хвилювання з організму, за що Регулус відчув велике полегшення. Він любив свого друга, вони знали один одного більшу частину свого життя, але з Томом Гонтом ніколи не можна було сказати, що вони отримають. Здебільшого це був мішок, а в ньому було чимало змій. "Ніхто не знатиме, хто ми такі. Нікому не буде до нас діла. Нам більше не доведеться хвилюватися".

Аж до наступного разу, коли він відчув загрозу настільки, що вирішив зробити скульптуру людини. Саме так він висловився, коли повернувся тієї ночі, з мертвими очима і весь у крові. Вирізання скульптури людини.

Том сказав, що на нього напали першим, і як би йому не хотілося вірити, він все одно був насторожений.

"Як ти думаєш, ти коли-небудь повернешся до Парижа? Я знаю, що ти любиш це місто".

"Можливо". Його плечі вигнулися вперед, і на мить Регулус був готовий проклинати себе за те, що перевів свого супутника з маніакального стану в депресивний, але тут Том раптом пожвавішав, і він зітхнув з полегшенням. "А, ось і лук! Ну ж бо! Давай подивимось!"

І він знову почав бігати, як малий. Регулус похитав головою, перш ніж кинутися за ним. Коли він наздогнав його, той уже перехилився через борт.

"Ти вб'єшся, Гонте!" Він схопив свого друга за ремені підтяжок, намагаючись відтягнути його назад, перш ніж той перекинувся головою через перила, але Том дико відмахнувся від нього.

"Припини, Редже! Дивись!" Він показав. Крук послухався, хоча б для того, щоб не нахилятися далі. Там, ледь помітне під сапфіровою водою, було сіре тіло дельфіна, що мчав попереду човна.

*"А, Том!" Брюнет без попередження вискочив на першу ж рейку і широко розкинув руки з черговим радісним криком. "Злізай звідти, палюча гагара, **поки не** впав!"*

"Королі світу, ось хто ми тепер, Редже! Королі всього клятого світу!"

Виводьте її в море, містере Мердок.

Розкішна їдальня першого класу була наповнена яскравим сонячним світлом і звуками дзенькоту столового срібла та келихів. Скатертини на столах були сліпучо-білими, бездоганно чистими. Інструменти, на яких грали чоловіки в оркестрі, були відполіровані до блиску, деревина віддзеркалювала різні відтінки червоного і коричневого, коли смичок граціозно ковзав по співочих струнах. Костюми, в які вони були одягнені, були чорні, гладкі та приталені.

Гаррі здавалося, що комір намагається його задушити. Обережно, наскільки це було можливо, він просунув два пальці між його накрохмаленою формою та шиєю, намагаючись отримати трохи повітря, намагаючись зосередитися на тому, що говорив один з дизайнерів.

"- Вони повинні бути запалені! Усі!" Своїми круглими обхватами, розпущеними вусиками і постійним нахабством містер Горацій Слизоріг дуже нагадував йому дядька.
Хоча з того, що він бачив, він здавався набагато приємнішою людиною. Він справді був зосереджений на собі та своєму іміджі.

"Нема потреби, сер. Ми вже на максимальній крейсерській швидкості і випереджаємо графік".

*"Мені **байдуже, що немає ніякої** "потреби" в Капітані! Не повинно бути потреби чекати, поки потреба розправить крила!"*

"Горацій". Інший дизайнер, Альбус Дамблдор, був полярною протилежністю Слизорогові як зовні, так і за характером. Він, безумовно, був спокійнішим і, здавалося, єдиним з них двох, хто докладав багато зусиль для того, щоб все обдумати. Високий і худорлявий, з блискучими блакитними очима і гривою рудого волосся, схожою на лева.

Хоча його одяг був трохи... більмом на оці. Неоновий, сліпучий мозоль на очах. "Ви повинні послухати капітана. Можливо, ми спроектували "Титанік" і побудували його, але з його багаторічним досвідом моряка, я вважаю, що він знає краще".

*"Тош, Альбус! Ви **запалите** всі пальники. Ти розігнати Титанік до повної швидкості. Більше не буде ніяких суперечок". Так, він точно нагадував йому дядька. "Пресі потрібно щось нове, про що можна написати; вони вже дивувалися її розмірам, а тепер будуть дивуватися її швидкості!"*

"А хіба "Титанік" не може розвивати лише п'ятнадцять вузлів?" підхопив Гаррі. "RMS Ertruria був спущений на воду у 85-му році і розвивав швидкість дев'ятнадцять вузлів; це на чотири вузли більше, ніж "Титанік"".

"Тихіше, Гаррісоне!" - кігті тітки, наче цвяхи, впилися в його руку крізь товсту тканину халата.

"Ні, Петунія, твій племінник має рацію. Титанік був побудований для розкоші, а не для

швидкості. Більшість старих лайнерів, і тих, що досі експлуатуються, і тих, що списані на металобрухт, здатні обігнати його". Гаррі п о с л а в вдячний погляд у бік Люциуса, але голова Малфоя не дивився на нього, радіючи, що його

Я відпускаю тітоньчині кігті з його руки. "Тим не менш, п'ятнадцять вузлів - це справді вражаюча швидкість для такого судна, і вона, безсумнівно, приверне увагу преси".

Гаррі тихенько попросив у Альбуса сигарету, з усіх сил намагаючись, щоб очі не сльозилися при вигляді його лимонно-жовтої сорочки, і подумки посміхнувся, коли йому подали сигарету разом із сірником.

"Хіба ми не несемо відповідальності перед нашими пасажирами, Горація?" запитав він, дивлячись на крука, який сидів, закуривши, зі спокійною посмішкою та виразом полегшення на обличчі. "Хіба їхня безпека не важливіша за заголовки газет?"

"Їхня безпека не має значення; цей корабель не може потопити Альбуса".

"Титанік зроблений із заліза, Горація. Запевняю тебе, він може."

***"Увімкніть кляті пальники!"** Його кулаки опустилися, і весь стіл затрясся. Капітан зітхнув і поступився, махнувши рукою офіцерові, щоб той передав наказ.*

Вернон був дуже задоволений таким поворотом подій. Це, безсумнівно, значно підвищило його авторитет. Чудово. "Хороша людина, містер Слизоріг. Добра людина."

"Гаррісоне!" І гарпія знову вчепилася в нього кігтями. "Ти знаєш, що тобі говорили про куріння!"

"Так, він знає". Пансі вирвала сигарету з його рота й кинула її в попільничку. Гаррі мусив стримати бажання нагримати на них обох, не зважаючи на те, що Люциус Вернон і Дадлі теж курили, і відмовився зустрітися зі стурбованим поглядом Дамблдора, який тепер був зацікавлений.

"З вами все гаразд, містере Поттер?"

"З ним усе гаразд!" Вона огризнулася на нього, знову притискаючись до його руки. "Чи не так, любий?"

Він зобразив ритуальну посмішку. "Чудово, моя люба". Гаррі досі не віддав їй Серце Океану. Він знав, що рано чи пізно мусить це зробити, що, зволікаючи, він лише відтягує неминуче. Але відкладання неминучого принаймні давало йому змогу почуватися трохи краще.

Поруч з ними з повітря матеріалізувався офіціант. "Що будете замовляти?"

"Ми обоє з'їмо ягняти". Пансі сказала, перш ніж він встиг відкрити рота. "Ти ж любиш ягнятину, любий?"

Моллі прицмокала язиком з місця, де вона сиділа за іншим столом, з несхвальним виглядом. "Ти збираєшся і йому м'ясо різати, люба?"

У його вухах тепер стояв пронизливий дзвін, джерело якого він навіть не міг збагнути. Горацій розмовляв з Верноном про корабель; знову вихвалявся

розміру. Гаррі схопився на ноги, вириваючись із обіймів нареченого, і грюкнув долонями по столу так само, як раніше Горацій.

"Якби хтось читав фрейдистську літературу, містере Слизоріг, то міг би подумати, що ваша відверта заклопотаність розмірами - це спроба щось компенсувати!" Хвости його мантії різко затріпотіли за спиною, коли він вибіг з кімнати.

"Гаррісоне! Боже мій, цей хлопчик!"

Пансі підвелася, щоб піти за ним, а Дурслі просто сиділи і дивилися на нього зі скандалом.

Том змахнув шматочки вугілля зі свого блокнота і потягнувся, щоб прибрати назад розпущене темне волосся, залишивши на лобі сиву чорну смугу. Він малював образ батька з дитиною, що стояли на рейках, більшу частину минулої години, і вже не знав, що робити далі. Його малюнок був, на загальну думку, гарним. Він відображав картину так, як він її бачив. Але це було просто... неправильно.

Він не відчував натхнення, дивлячись на неї. Ні

історії. Ні душі. Йому захотілося викинути все це

за борт.

Регулус сидів поруч, недбало розвалившись на жорсткій дерев'яній лавці, розкинувши ноги на всі боки. До цього часу він був більш ніж знайомий з дикими перепадами настрою свого друга і навіть не моргнув оком у напрямку майже вбивчого виразу обличчя брюнета. Однак пісочноголовий чоловік, що курив неподалік, здавався неймовірно знервованим.

"Що з ним?" - запитав він виразним ірландським говором, не в силах більше терпіти незручність. запитав він помітним ірландським діалектом, не в силах більше терпіти дискомфорт.

"Він художник". Регулус відповів так, ніби це все пояснювало. "Не хвилюйся за Гонта, приятелю. Він абсолютно нешкідливий. Аж доки не став нешкідливим."

"Мені від цього не легше. Зовсім."

"Дайте йому п'ять, десять хвилин. Навіть менше, якщо він побачить щось, що його зачепить. Його настрій зміниться".

"Так швидко?"

Він зітхнув і сів назад, кинувши трохи винуватий погляд на Тома, щоб переконатися, що той не дуже уважно слухає, навіть якщо знав, що його другові насправді байдуже. "Так. Коли ми були молодші, Тома збила карета, що мчала на великій швидкості; він вижив, якось уникнув шрамів, але з головою у нього після цього було не все гаразд".

"То він божевільний?"

"Трохи. Але він не небезпечний." Регулус знав, що це брехня, але вони не пробудуть на "Титаніку" достатньо довго, щоб це з'ясувалося. Він сподівався. Том зазвичай добре приховував свою жорстокість, якщо не свій темперамент. "Можеш розповісти мені що-небудь про корабель, Шеймусе? Ми виграли квитки в покер і не дуже багато про нього знаємо, окрім того, що він англійський".

"Ти навіть не знаєш цього, приятелю, бо вона ірландка". Шеймус сказав. "Збудована в Ірландії. П'ятнадцять сотень ірландців зробили її міцною, як скеля."

Том не звернув на них уваги, надто заклопотано оглядаючи палубу на кормі в пошуках чогось, що могло б покращити його настрій. Ще більше таких же втомлених людей притулилися до поручнів. Молоді хлопці ганяють твердий гумовий м'яч, сміючись на ходу. Високий павич жінки, що вигулює невелику зграю собак на повідках.

Шеймус насміхався. "Типово, що перший клас вигулює тут своїх породистих шавок, щоб попісяти і посцяти".

"Нагадує нам про наше "місце"." Том перевів погляд на вищу палубу першого класу. Йому перехопило подих, серце забилося на пару ударів, і він ледь не впустив олівець. "Привіт, зір."

Там, біля перил, у чорному на тлі безхмарного неба, наче величний крук, стояв молодий чоловік. З такої відстані він не міг розгледіти його рис, але бачив достатньо чітко, щоб зрозуміти, що він був красивий. І що він несе в собі важких демонів, які роздирають його душу.

*"Тобі подобаються хлопці, приятелю?" Том не зводив очей з юнака і показав Шеймусу грубий жест. Регулус засміявся. "Не хвилюйся, я не це мав на увазі. Я не засуджую. Просто... я б не давав тобі великих надій. Ти скоріше будеш срати на ангелів-сурмачів, ніж наблизишся до такого, як **він.**"*

"Я міг би бути одним з них". Як би це виглядало, якби він теж був там, на палубі? Одягнутий у гарний одяг і стояв би з такою ж жорсткою рівновагою? Копія свого батька не лише зовні. Чи було б це того варте, підпільні стосунки за спинами копів і дружин з вищого світу? Відчувати, як піддається його тіло, брати його і чути, як він співає від насолоди?

Він ніколи не дізнається.

*"Стій тут, красуне. Лише кілька секунд, поки я..." Жінка в сукні з глибоким вирізом схопила юнака за руку і закрутила його навколо себе. Клацаючи чимось на нього. Том вишкірив зуби. "Сука з мордою мопса, я **намагалася** його намалювати".*

"Боже, боже, боже, боже, боже, я думаю, що "поки він не прийде" настало!"

"Томе, друже, заспокойся! Ти ж знаєш, що краще не бігати туди, чи не так?"

"Не будь ідіотом, Блек! Звісно, я знаю!" Бурмочучи собі під ніс, він перегорнув свіжу сторінку і почав робити начерки. Він ненавидів працювати по пам'яті, але не міг дозволити собі

що зображення залишиться незафіксованим.

"Тоді я не знала, що він мене бачив. Не знала, що з цього моменту я стану тим портретом, який він захоче закарбувати в своєму серці. І що мій портрет стане останнім шматочком його життя". Чарівні пальці делікатно пройшлися по краях бака, в якому стояла картина. "Я пам'ятаю, як він посміхався весь час, поки я малював його. Як він дивився на мене. Так, ніби я була найпрекраснішою річчю, яка коли-небудь існувала у світі. Це був не єдиний раз, коли він так на мене дивився... але неважливо".

Він труснув головою, намагаючись прочистити її, змахуючи сльози.

"Я не зустрічала Тома до тієї ночі. Після того, як мене затягли на занадто багато задушливих вечірок. Змушували вислуховувати надто багато їхніх гострих пліток. Занадто багато разів опинялася між нареченим і моєю "такою люблячою" сім'єю. Це було занадто для моєї тоді ще досить чутливої психіки... Я зірвалася".

Гаррі з криком, більше схожим на звірячий, ніж на людський, з божевільними очима, зі сльозами на обличчі та ще більш диким волоссям, ніж будь-коли раніше, збіг з палуби "Титаніка". Офіцер, що йшов йому назустріч, злякано відсахнувся, побачивши, що він наближається, з таким виглядом, ніби побачив привида чи навіть самого диявола.

Крук пролетів повз нього, не звертаючи уваги на людину, з гуркотом злетівши вниз по сходах, що вели з верхньої палуби на корму. Він біг прямо вперед, поки не зіткнувся з однією з лебідок, і сила перекинула його через неї з металевим брязкотом, що відлунням прокотився покинутою палубою, як грім.

Він лежав на лебідці, наполовину накрившись драпіровкою, вдавлюючись грудьми в метал, і кілька секунд хапав ротом повітря, перш ніж лебідка зафіксувала його саме там, де він був. Він підняв голову.

Металеві перила були білими, відкидаючи примарне видіння на тлі чорної, наповненої зірками ночі. З-за неї до нього долинав звук і запах моря. Гаррі випростався і повільно, спотикаючись, пішов уперед. Простягнув руку. Першого разу не влучив, але вхопив, коли спробував ще раз. Нахилився. Дивиться вниз.

Вниз. Вниз. Вниз. Вниз. Кульмінація - пласка чорна вода далеко внизу. Так далеко в н и з у . Так глибоко. Так холодно. Схопившись за перила, він переліз через них. Тримаючись за неї, він висів там. Все ще задихаючись від ридань, він боровся з останніми залишками небажання. Притискаючись лобом до холодного металу і намагаючись зішкребти в собі мужність, щоб просто відпустити і покінчити з усім цим.

"Гарна ніч, чи не так?" Впевнений чи ні, але Гаррі ледь не втратив контроль над собою; він не думав, що колись у житті так сильно стрибав. Його голова різко піднялася вгору, і сліпучо-зелений колір зустрівся з незбагненною синявою. "Є якась особлива причина, чому ти просто... тусуєшся тут?"

"Якась особлива причина?" Чоловік був вищий за нього щонайменше на півфута і притулився спиною до поручня досить близько, щоб Гаррі зміг простягнути руку і доторкнутися до його руки. На ньому була біла сорочка з довгими рукавами з грубої бавовни, а темно-коричневі штани підтягувала пара підтяжок того ж кольору. Третій клас, значить. "Ти що, зовсім здурів? Що, ***по-твоєму,*** *я намагаюся зробити?"*

Вишенька його сигарети палала червоним вогнем, коли чоловік вдихав, проводячи рукою по своєму шоколадному волоссю. "Якби я не знав тебе краще, я б сказав, що ти намагаєшся стрибнути". Дим вирвався з його носа двома струменями, надаючи йому вигляду молодого дракона. "Але якби це було так, ти б уже це зробив".

"Я ***б*** *уже давно це зробив, але мене відволікає керування!" Бліді*

губи сіпнулися в короткій усмішці. "Тоді йди."

"Що?"

"Стрибай, якщо хочеш

стрибнути." "Ти збожеволів?"

"Я знав, що ти не зможеш".

"Не думай, що ***знаєш мене!"*** *Він загарчав, озираючись на воду. "Я зроблю це."*

"Я сподівався, що до цього не дійде". Чоловік зітхнув і почав розшнуровувати черевики. "Я Том, до речі. Том Гонт."

"Гаррісон. Гаррі. Поттер. Не те, щоб це мало значення." Товсті підошви його черевиків гучно вдарили по палубі. Він озирнувся і побачив Тома, який боровся зі своєю курткою. "Що ти робиш?"

"Знімаю куртку і взуття. Вони тільки заважатимуть у воді". "Навіщо

тобі *у воді?"*

"Тому що я стрибнув услід за твоєю

багатою дупою". "І навіщо ти це зробив? Я

ж чужий." "Я причетний. Ти стрибаєш, я

стрибаю."

"Це найтупіша річ, яку я коли-небудь чув!"

Том знизав плечима, відкидаючи сигарету вбік. Він закрутився по спіралі вниз, як здавалося, на вічність, перш ніж підморгнути воді. Це справді ***був*** *довгий шлях вниз. "У світі й так бракує краси. Я не дозволю тобі пограбувати його ще більше, вбиваючи себе".*

"Ти справді думаєш, що можеш контролювати..." Очі Гаррі розширилися, а щоки

зашарілися не лише від холоду. "Ти хочеш сказати, що... що вважаєш мене красивою?"

"Хіба це має значення, що я думаю? Я лише рульовий."

"Вибачте, я... я не хотіла... я не хочу бути... Господи Ісусе, ви не розумієте, як там, нагорі! Їх ведуть їхні ідентифікатори! Контрольовані своїми бажаннями! Вони стерв'ятники! Вовки! Це жахливо! Я більше не можу цього терпіти!"

"Отже, їхні посвідчення кажуть їм бути мудаками. А твій ідентифікатор каже тобі...

відвалити від себе?" "Вони абсолютно глухі до свого его!"

"А ти глухий до своєї сім'ї, чи вона явно замовкла в цьому питанні?" Гаррі не відповів. "Тоді дозволь мені зробити за нього його роботу: не роби цього. Не стрибай, Гаррі."

"Я хочу цього."

"Ти не помреш."

"Одне лише падіння вбило б мене, я... зачекайте, ми щойно говорили про Фрейда!"

"Я неотесаний, не неосвічений. Я вмію читати і часто це роблю. Робота людського розуму і психіки - це два з багатьох предметів, які мене цікавлять. Фізика - ще одна. Це падіння не вб'є тебе. Воно недостатньо високе. Не тоді, коли ти приземлишся у воду".

"Цього було б достатньо, щоб зламати мені кістки; я б потонув, не вміючи плавати".

"Переламати кістки, так. Можливо. Потонути? Малоймовірно, враховуючи природну плавучість солоної води". Він сказав. "Швидше за все, щось підпливе і розірве тебе на шматки, але це не дуже привабливий спосіб померти, як на мене. Боляче, бачиш? Криваво. У найгіршому випадку це займе пару годин, поки ти замерзнеш на смерть. Зрештою, ця вода лише на кілька градусів вища за нуль, якщо навіть так".

"Я... ти... ти справді...?"

"Так. Я не дуже хочу занурюватися у воду, але, як я вже казав, перш ніж ти стрибнеш, я стрибну". Він сказав. "Я бачу, що є три варіанти, як це може статися. Ти стрибаєш, і я йду за тобою. Ти падаєш, і я йду за тобою. Або ти береш мене за руку, я тягну тебе назад на тверду землю, і ми обидва уникаємо плавання".

Рука Тома була великою, з тупими нігтями і мозолястою. Його пальці були довгими і витонченими, як у піаніста, і набагато тоншими, ніж в'ялі лапи його кузена. Гаррі на мить завагався, перш ніж підняти свою руку з поручня і взяти її.

Він ніколи раніше не відчував мозолів і ніколи не тримав такої теплої руки, як та, що стискала його власну. Том і справді був красивим чоловіком: скульптурне обличчя і квадратна щелепа, блискуче густе волосся, глибокі сині очі з золотистими вкрапленнями і фракталами сірого. Від нього пахло сигаретним димом, потом і грубим милом. У роті Гаррі раптом дуже пересохло.

"Ходімо", - сказав він, ніжно смикаючи його за руку. І раптом холодна смерть, яка колись здавалася такою привабливою, стала жахливою думкою. Все, чого він хотів

зараз, - це кинути свій

обійняти ці широкі сильні плечі і зануритися обличчям у широкі теплі груди. Він ступив крок, щоб перелізти назад через перила.

Його нога зісковзнула.

Він стрибнув з човна з криком жаху, а Том брутально лаявся, ледве встигнувши зупинити його падіння і ледь не перекинувшись при цьому. Гаррі калатало серце, що підскочило до горла. Він не міг дихати. Він відчував, що ось-ось втратить свідомість від страху. Він вчепився в Тома обома руками, відчайдушно намагаючись не випустити його з рук, пальці заніміли від суміші холоду і залізної хватки Тома, а коліна билися об металевий корпус.

"Я тебе тримаю! Припини махати руками, Гаррісоне, бо я втрачу хватку!" Упершись ногами в підніжжя перил, він відкинув свою вагу назад і підняв крука вгору настільки, що зміг схопити його під руки. "Тримайся за мене!"

Гаррі не потребував додаткового заохочення, щоб обхопити Тома за шию з такою силою, що йому перехопило подих. Останнім сильним ривком брюнет перекинув його ч е р е з п е р и л а , і вони разом впали на палубу.

Гаррі опинився на спині, несамовито тремтячи, а зверху на ньому лежав Том. Підтримуючи себе на руках, щоб його вага не розчавила його набагато менше, майже кволе на вигляд тіло. Так близько, що їхні груди притиснулися один до одного, і вони відчували, як калатають серця один одного.

Том зойкнув і відсахнувся, коли щось вдарило його по потилиці. "Відчепися від нього, шавка!"

"Педик!" Гаррі скочив на ноги і став між ними, схопивши наречену за зап'ястя, щоб не дати їй знову вдарити Тома паличкою Люциуса. Сам голова Малфоїв разом з парою офіцерів стояли просто за нею. "Стоп! Він не нападав на мене; якби не він, я був би мертвий!"

"Померли, пане Поттер?"

Він подивився на Люциуса і кивнув. "Мені потрібно було трохи свіжого повітря, тож я вийшов і, згадавши, про що говорили містер Дамблдор і містер Слизоріг, вирішив, що хочу краще роздивитися... на... на... Гаррі відчайдушно крутив рукою, намагаючись вимовити слово, що вилетіло з голови.

"Пропелери?" недовірливо прошипів Том.

"Так, дякую, Томе. Пропелери. Але я занадто нахилився, а перила були мокрі і... я послизнувся".

Один з офіцерів подивився на Тома, який бунтівно бурмотів собі під ніс про мопсів і потирав голову в місці, де його вдарили. "То ось як це сталося?"

Гаррі кинув на нього відчайдушний, благальний погляд. Його обличчя дещо спотворилося від розгубленості, але він повільно промовив: "Я не знаю, якого біса він робив до того, як перекинувся через чайник, але я витягнув його назад на палубу, так".

"Що ж, тоді хлопець - герой. Молодець, хлопче."

"Так, - Люціус нахилився, щоб підняти довгастий предмет, який Том упустив на палубу, намагаючись підняти Гаррі. "Справжній герой. Дай хлопчикові щось, Гаррісоне; буде правильно, якщо йому... віддячать".

Гаррі підвів очі від докорів Пансі за те, що вона "заграє з французом", і кивнув. "О, так, звісно. Не знаю, як інші люди, з якими я спілкуюся, Томе, але я не вірю, що людське життя можна оцінити в грошовому еквіваленті. Чому б тобі не піти з нами на вечерю завтра в якості мого гостя?"

"Дякую, Гаррісоне. Для мене це велика честь."

"Гаррі, якщо ти не проти. Гаррісон - це занадто формально, щоб мене так називав той, хто врятував мені життя".

Посмішка Тома була прекрасною річчю. Яскрава. Тепла. Як і він сам. "На добраніч, Гаррі."

"Добраніч, Томе". Він пішов, і на його обличчі вперше за багато років засяяла справжня усмішка.

"Цікаво, - промовив Люциус, - що ви так роздяглися, якщо це правда, що містер Поттер впав так раптово. Так само, як і наявність цього ножа".

"Ніж випав у мене з кишені, він корисний для всього - від чищення нігтів до самозахисту. Не те, щоб твій вид щось про це знав". Він потягнувся до кишенькового ножа, але його руку притиснули до місця металеві ікла змієподібної тростини іншого чоловіка. "Віддай його назад, ти, м'ясоїд, що розриває стручки!"

Малфою не дуже сподобалося, що його так легко образили, і його очі набули ще холоднішого блиску, ніж раніше. "Оскільки Гаррісон зганьбив себе і, як наслідок, усіх нас, запросивши на вечерю таку тварину, як ти, я сподіваюся, що тобі вистачить пристойності хоча б наполовину одомашнитись!" Він жбурнув у нього кишенькового ножа, наче той був смертельно небезпечним, і вилетів геть, змахнувши сюртуком і довгим платиновим волоссям.

Том сховав використаний клинок назад до кишені, борючись із бажанням встромити його в спину пихатого аристократа, що відступав.

Гімн морю

"Француз! Француз-кермувальник! Ти справді з'їхав з глузду, Гаррісоне! Не можу повірити, що ти його захищав! Не можу повірити, що ти запросив його до нас на вечерю!"

На щастя, вони встигли повернутися до своєї кімнати до того, як вона накинулася на нього. Хоча більшу частину часу було страшенно душно, були рідкісні моменти, коли суспільні конвенції мали свої переваги та застосування.

"Він врятував мені життя, Пансі. Мізерна грошова сума в якості відплати була б образою за це. Смачно поїсти - це найменше, що я можу для нього зробити. Чи моє життя не варте для тебе навіть цього?"

Розбите обличчя Пансі ще більше скривилося.

"Його більше немає, Гаррісоне, тож не треба його боятися. Якщо він..."

"На мене не нападали, Пенсі. На мене не нападали. Він точно не намагався мене зґвалтувати. Це було не те, що ти думаєш." Навіть якби Том і думав про секс, це не було б зґвалтуванням. Зрештою, для зґвалтування потрібно, щоб одна сторона була проти. А неготовність була б найвіддаленішою річчю від Гаррі Джеймса Поттера, якби потенційна можливість бути позбавленим статевих органів чоловіком, як Том, була на порядку денному.

Його обличчя почало теплішати і, що ще гірше, у нього почала з'являтися невелика... проблема. На щастя, цього легко було позбутися, подивившись на свого нареченого.

Рум'яна, на жаль, виявилися більш упертими.

"Ти! Ти яскраво-червоний! Ти педик, чи не так?" Курва. "Він не врятував тебе і не напав на тебе, ти збирався заплатити йому, щоб він тебе трахнув! Чи не так?"

Нічого за це не було. Не маючи змоги ввічливо викрутитися і відчайдушно потребуючи відволіктися, Гаррі витягнув з нагрудної кишені Серце Океану і почепив його перед нею. Її погляд сфокусувався на масивному діаманті - кольорі очей Тома, ошелешено зрозумів Гаррі, хоча й без переливів інших кольорів, - і вона здивовано відсахнулася, перш ніж потягнутися до нього. Вираз її обличчя змінився на те, що, без сумніву, мало бути скромною посмішкою.

"О, вона прекрасна, Гаррісоне. Це… для мене?"

"Так і є. Я збирався приберегти його для оголошення про заручини на гала-вечорі, але, що ж, зараз, здається, найкращий час". На щастя, вона не звернула уваги на жорсткість його слів, надто зайнята тим, що дивувалася сама собі, коли він застібав масивний камінь на її шиї. "Coeur de L'ocean, раніше відомий як Diamant Bleu de la Couronne, який, за легендою, носив король Людовик XVI. Це доводить вам, що мої очі не блукають у бік якогось рульового, чи я маю зробити щось більше?"

"Звісно, ні, люба! Я ні на мить не повірила, що ти настільки позбавлена смаку, щоб захотіти порожнього безхатченка, яким би привабливим він не виглядав. І неважливо, що він збоченець!"

Ось він обіймає тендітну талію Пансі, а натомість тужить за міцними плечима Тома.

"Вже пізно. Треба змінюватися. Відпочинь." Їхня кімната була такою великою. Так гарно облаштована. Гаррі не міг не задатися питанням, якою була кімната, де спав Том. Вона була маленька? Чи переповнена? Чи брудна? Титанік. Корабель мрій. Вершина розкоші.

Він не мав ілюзій, що такі речі поширюються на третій клас.

"Так, ти маєш рацію, любий". Пансі простягнула руку і розстебнула намисто, повернувши його йому. "Поклади його в сейф, будь ласка".

"Звісно." Гаррі почув шурхіт тканини, коли вона перевдягалася з сукні в нічну сорочку. Сейф голосно клацнув, коли він покрутив циферблат, кинувши останній погляд на діамант, перш ніж покласти його всередину і зачинити дверцята.

Після цього він теж переодягнувся і вимкнув світло, перш ніж залізти в ліжко. Ліг на ніколи не спавші простирадла. Подивився на куполоподібну стелю.

Як би це було - лежати з Томом? Гаррі, звісно, ніколи не дізнається, але він міг собі це уявити досить добре. Йому було б тепло, думав він. Теплим і сильним, але ніжним своїми великими грубими руками. Колисав би його. Притискав би його до себе, як щось досить дорогоцінне, щоб ризикнути життям заради порятунку. Він покладе голову на м'язисті обриси грудей Тома, глибоко вдихне його земляний запах і засне під колискову пісню його дихання і сильне спокійне серцебиття. Прокидався вранці, відчуваючи себе коханим і пахнучи ним.

Ти стрибаєш, я стрибаю.

Гаррі заплющив очі, і в кімнаті запанувала темрява. Коли він розплющив їх знову, то знову дивився в ці бездонні очі, спиною вдавлюючись у холодну мокру палубу під ними, а їхні голі груди прилягали одне до одного, і лише тонка клітка з плоті та кісток не давала їхнім серцям стукати одне об одного. Їхні фігури ідеально лежать одна на одній, кожен вигин і вигин на своєму місці, наче кожна з них була вирізьблена дбайливими руками скульптора.

Одна. Без одягу. Неймовірно важко. Сон. Видіння, викликане занадто довго пригнічуваними бажаннями і його спраглим розумом. Нічого страшного не станеться, якщо він порине сюди, в ірреальність. Не було б ніяких доказів, які можна було б знайти. Жодного вчинку.

Не зовсім.

Він підняв обидві руки і запустив їх у своє темно-каштанове волосся. Потягнув м'які пасма між пальцями. Вони були схожі на найтонший прядений шовк у світі. Він притягнув його до себе і зімкнувся їхніми ротами. Відчайдушно смоктав його нижню губу. Обережно покусував потріскану плоть. Смакуючи сіль і сигарети. Том хихикнув, низький звук, як

оксамитовий, як котяче муркотіння, і зупинив контроль над поцілунком в одному млосному русі, який говорив про досвід. Великому досвіді.

Його язик, теплий і вологий, без опору прослизнув повз розтулені губи. Заохочуючи Гаррі до енергійного танцю. Повертаючи його голову назад у кращу позицію, щоб пограбувати його рот. Одна рука ковзнула по його грудях, намацавши коричневі соски, що піднялися від холоду і бажання, і по напруженій тремтячій шкірі живота, щоб схопити стегно. Інша обхопила його довгими пальцями, міцно і ніжно. Зуби коротко клацнули, перш ніж солодкий гарячий рот помандрував уздовж лінії підборіддя і вниз по шиї. Кусаючи чорні та сині плями, він відпустив його.

Простягає руку, щоб підняти його ноги на плечі і закинути їх на спину, їхні роти змикаються, коли тупий кінчик притискається до нього, і...

Саме тоді його свідомість зійшла з рейок, не в змозі створити точне уявлення про те, що буде далі, і він прокинувся спітнілий і задиханий з темною плямою на передній частині штанів. Бліде ранкове сонячне світло проникало крізь вікна кімнати.

Гаррі вискочив з ліжка і кинувся в душ, майже не очікуючи побачити засоси на шиї та грудях, що вкривали його, наче міни на полі бою.

"Гей, Гонте, це знову твій багатенький хлопчик". Шеймус засміявся, штовхаючи іншого чоловіка і показуючи на верхню палубу. Том підняв очі від свого блокнота і простежив за поглядом Шеймуса; звісно ж, біля перил стояв Гаррі, дивлячись вниз на нижню палубу своїми палаючими смарагдовими очима. "Як ти гадаєш, що він там шукає?"

"Не знаю, - похмуро відповів Регулус, - хоча я сумніваюся, що він прийшов насолодитися краєвидом".

Том мовчки з цікавістю спостерігав, як зелені очі знайшли його, як обличчя розпливається в усмішці, перш ніж він кинувся до сходів.

"О, чорт забирай, він іде до нас!" "Що нам

робити?"

"Мовчіть, краще не ворушити пір'я, коли нікуди бігти".

Том закрив портфель якраз тоді, коли крук зупинився перед ними. "Я дуже сподіваюся, що ти прийшов не для того, щоб зробити ще одну спробу "подивитися на пропелери" серед білого дня, Гаррі".

Регулус і Шеймус повернули голови, дивлячись на нього так, ніби він зовсім з'їхав з глузду. Том проігнорував їх.

"Ні, не впіймав. Хоча я впевнений, що ти б мене спіймав, якби спіймав. Я стрибнув, ти стрибнув, зрештою."

"Тоді прийшли на чергову тираду про те, що ваш клас є поганою демонстрацією людяності згідно з теоріями Фрейда?"

"І не для цього теж. Я тут не для того, щоб слухати лекцію з фізики про падіння з кораблів, плавучість і поїдання морськими мешканцями. Хоча, гадаю, вислухати ще одну таку тираду було б для мене катарсисом". Те, як він скривився, було чарівно; його окуляри зсунулися набік на носі-гудзику. "Цей ***корабель*** *більш людяний, ніж усі вони!"*

"Ти справді ненавидиш своє коло, чи не так?" Гаррі, зважаючи на явне роздратування Гаррі та абсолютний шок Регулуса й Шеймуса, ледве стримував усмішку на своєму обличчі.

"Спробуй пожити з ними, і сьогодні ж побачиш, що я маю на увазі!" Ох. А, точно. Вечеря. "Я прийшла сюди, щоб подякувати тобі, Томе. Належним чином і усно, як я не зможу зробити пізніше."

"Ти ж не хочеш, щоб вони знали, так?" Гаррі похитав головою. "Чому?"

"У мене є свої причини. Ти не зрозумієш. Ні ти. Ні будь-хто інший у світі." На мить він виглядав зовсім пригніченим. "Прогуляєшся зі мною, Томе?"

"Із задоволенням, красуне". Він посміхнувся, широко і дико, коли морда крука спалахнула червоним кольором, а його зелені очі блимнули на двох інших. "Не зважай на них, люба. Редж - мій друг, Шеймусе, я не можу сказати багато, бо познайомився з ним лише вчора, але він досить милий хлопець. І на відміну від вашої зміїної ями, тут нікому немає діла до того, чи ти трахаєшся, чи кого ти трахаєш".

"Я... полум'яний... чорт забирай, не будь таким самовпевненим!" У цьому коментарі, безумовно, було щось таке, що змусило його почуватися некомфортно, якщо крадькома кинути на нього погляд, коли він думав, що той не дивиться, було будь-яким свідченням цього.

"Тоді, Гаррі, показуй дорогу". Він жестом запросив його йти вперед, міцно тримаючи портфель під однією рукою.

"Так, звичайно. Сюди." Гаррі побіг сходами.

Том озирнувся на друга і, якщо можливо, посміхнувся ще ширше. "Я ще не обісрав жодного ангела, ні сурми, ні чогось іншого, хоча мене не буде більшу частину дня і ночі. Побачимося з вами пізніше".

Не чекаючи, поки хтось із них заговорить, він побіг за меншим круком.

Вони вже майже чотири години ходили навколо корабля, вже давно пройшли точку подяки і досить добре пізнали один одного. Він відчував себе досить втомленим від усіх цих прогулянок, але був щасливим, як ніколи. Сонце незабаром мало сідати, про що

свідчив червоніючий колір неба.

"Не француз".

Він моргнув, повернутий до реальності темним оксамитом Тома, і спробував надати своєму обличчю щось, що виглядало б не так... вишукано. "Е... що?"

"Я народився в Англії, але виріс у Парижі. Я не француз. Є різниця". Він пояснив. "Здається, мій акцент трохи сильніший, ніж я думав. Ось чому ваша дружина..."

"Наречений". втрутився Гаррі. "Пенсі - моя наречена, а не дружина".

Том підняв брову, здивувавшись поспішності свого переривання, але ніяк не прокоментував його. "- Я думав, що я француз. Але я не француз."

"Я б не заперечував, навіть якби ти був французом. У французах немає нічого поганого. І навіть якби вони були, ви..." - рум'янець повернувся, і він відвів погляд.

"Я хто, Гаррісоне?" "Не

називай мене так, Томе!"

"Я хто, Гаррі?" - незворушно перепитав він.

Крук принюхався. "Мабуть, ти хороший хлопець."

"О, ти здогадуєшся, чи не так?" Голос Тома муркотів йому прямо на вухо, і Гаррі одразу ж повернувся до свого сну. До відчуття цих губ на своїй шкірі. Притискання цих твердих грудей до його власних. "Лише добре? Твій надто вибагливий смак мене ображає".

"Ви сказали, що виросли в Парижі?"

"Народився в Англії. Виросла у Франції. Жив в Англії, Франції, Німеччині та невеликій кількості інших країн. І все це недовго. Але ви намагаєтеся змінити тему, пане Поттер. Поганий, поганий."

Він нізащо в світі не дозволив би їм повернутися на ту саму колію. "Мушу сказати, містере Гонт, - вистрілив він у відповідь, - ви дуже добре подорожуєте, як для п-". Гаррі в останню мить прикусив слово, широко розплющивши очі від думки про те, що він щойно зробив.

Том просто розсміявся; цього звуку було достатньо, щоб зігріти його, незважаючи на холодне повітря. "Давай, Гаррі, скажи це. Бідняк. Бідняк. Я знаю, хто я, і хоча не можу сказати, що пишаюся цим, але й не соромлюся".

Гаррі з соромом опустив очі на свої черевики, не помітивши, як старший чоловік з огидою подивився на Тома. Так, ніби він був якоюсь меншою людиною лише тому, що не мав стільки монет на своє ім'я. Його супутника це, здавалося, анітрохи не турбувало.

"Чим ти займаєшся? Заробляєш на життя?"

"У мене є кілька навичок на чорний день. Розумієте, я художник. Переважно малюю, але також можу писати, ліпити і співати. Це не дуже прибутково, але я перебиваюся. І я щасливий, бо це те, що я люблю. І це те, що дійсно має значення".

"Так ось що це за книжка у тебе під пахвою. Портфоліо?"

Том кивнув. "У Парижі було найлегше. Багато жінок, готових роздягнутися і позувати. Чоловіків, на жаль, ніколи".

"На жаль".

Брюнетка послала йому грайливу посмішку, і Гаррі миттєво насторожився. "Може, ти хочеш змінити це для мене?"

Крук витріщився на нього в абсолютному шоці. "Ти хочеш сказати, Томе Гонт, що хочеш намалювати мене, як одну з твоїх французьких дівчат?"

"Так і є, хоча ти набагато перевершила б навіть найрозкішнішу з моїх "Француженок". Твій портрет був би моїм шедевром, Гаррі. Найкращим з усіх, що коли-небудь були зроблені моїми руками, від тієї миті, коли я покладу його на папір, і до самої моєї смерті". В його очах була така заразлива пристрасть, що Гаррі ледь не погодився, але він похитав головою і знову відвів погляд. "Знаєш, ти справді дуже гарна. Я не брехав, Гаррі. Такі очі, як у тебе..."

"Вони належали моїй матері". Він відповів густо.

"Я говорю не лише про колір, дорогенька". Мозолясті кінчики пальців повернули його підборіддя до себе. "Чому?"

"Чому?"

"Чому ти хотів померти? Минулої ночі. Напевно, у твоєму житті має бути щось, заради чого варто жити?"

Він похитав головою. "Ти можеш бути бідним, Томе, але в тебе все одно життя на порядок краще, ніж у мене. Ти вільний. А я ніколи не буду".

Рожевий колір починав проступати з-за обрію.

"Мої батьки померли, коли мені було чотири роки, і я залишився під опікою моїх тітки та дядька з боку матері. Вони не хотіли ***мене,*** *але були дуже раді прийняти мої гроші. І видати мене заміж, щоб отримати ще більше".*

Блакитні очі Тома стали смертельно гострими, коли його забрала піднялися. "А я думав, що вони замикають у кривавих клітках лише своїх жінок! Господи, Гаррісоне! Ти ніколи не думав тікати? Це ж ***твої*** *гроші, чому б тобі не втекти і не забрати їх з собою?"*

"Куди б мені піти, Томе? Куди б я міг піти, щоб вони мене не знайшли? Куди не знайшов би хтось, хто з ними пов'язаний?"

"Хіба у твоїх батьків не було друзів? Хіба вони не допомогли б

тобі?" "Так не буває. Не в моєму світі."

"Птахи в клітці не співають, тож ти вирішив накласти на себе руки, думаючи, що

так буде краще?" Ворон знизав плечима. "Щось на кшталт того."

"У мене для тебе новина, Гаррі, мертві птахи теж не співають".

Гаррі насупився і спробував знову змінити тему. "А ти, Томе? У тебе є сім'я?"

"Моя мама померла дев'ятнадцять років з двадцяти трьох. Більшу частину часу були тільки ми з Реджем. І ще кілька людей час від часу."

"Є ще якась сім'я?"

Гаррі зрозумів, що припустився серйозної помилки, щойно вираз обличчя Тома спохмурнів. "Я б не хотів про них говорити, якщо ти не проти".

"Мені дуже шкода. Справді. Я не хотіла... Чому ти так посміхаєшся?"

"Ти панікуєш, співочий птах". Те, як швидко він змінив настрій, змусило Гаррі бути більш ніж т р о х и р о з г у б л е н и м . "Не хвилюйся про це. Просто... не згадуй про це більше. Просто скажемо, що дотримання суспільних умовностей призводить до нещастя, і залишимо все як є."

"Я ніколи не говорив правдивіших слів, містере Гонт. Чесно кажучи." Він сказав. "Ми згодні з тим, що це ні до чого не призводить, окрім життя, схожого на слоняче лайно!"

Брюнетка пирхнула. "Господи, навіть твоя лайка є високочолою!" Між ними запала легка мовчанка, перш ніж Том серйозно подивився на нього і запитав: "Ти її кохаєш?"

Гаррі підстрибнув. "Щ-що?"

"Твій наречений. Мопс, вибач, Пансі. Ти її кохаєш?"

"Що це за питання, містере Гонт?" Крук закрякав, намагаючись втекти від нього, але був притиснутий до перил.

"Той, що хоче знати, чи ти в курсі, що з самого ранку ти витріщаєшся на мене, наче на шматок м'яса!" Усвідомлюючи, де вони знаходяться, він говорив тихіше. "Я б не проти, знаєш? Трахати тебе доти, доки ти не втратиш ясність розуму. Якщо ти витримаєш, якщо я доторкнуся до тебе рульовим, звичайно".

Гаррі з шипінням відштовхнув його. "Ти справді неотесаний пихатий виродок!"

Але коли він повернувся, щоб піти, Том схопив його за зап'ястя. "Стій! Вибач, Гаррі! Будь ласка, не йди!"

"І чому я маю залишатися, якщо мене так образили? Ставлять питання, які були абсолютно недоречні, навіть якби це була ваша справа! Зробили пропозицію, як якійсь шльондрі!"

"Хочеш подивитися?"

"Бачиш?" - огризнувся він.

"Мої малюнки". Том покірно простягнув портфоліо, несподівано виглядаючи збентеженим і щиро розкаяним. "Здавалося, ви були зацікавлені раніше, тож я подумав..."

Гаррі зітхнув, і недоречний вираз сорому, що з'явився на обличчі Тома, значно пом'якшився, коли він повернувся. "Дуже добре, містере Гонт. Покажіть мені найкраще, що у вас є; хоча багато хто з моїх знайомих може не погодитися, мені подобається думати, що я маю хист до мистецтва".

"Що ж, тоді давайте присядемо, добродію. Навіть якщо це лише моя "найкраща робота", тут є через що пройти". Він опустився на найближчу лавку з цілковитою грацією і без жодної рівноваги. Набагато делікатніше Гаррі сів поруч і подивився на сторінку, яку Том розгорнув.

"Королівська милість, ти справді дуже хороша".

Жінка, одягнена в темний одяг, який, здавалося, колись був гарним, але тепер бачив кращі часи, тримала на руках немовля. Їй могло бути скільки завгодно років, це було неможливо сказати, оскільки її голова була нахилена вниз, а обличчя закрите широкими крисами капелюха, який вона носила, але її руки здавалися старовинними.

Гаррі обережно перегорнув сторінку і почав розфарбовувати, переглянувши кілька малюнків, перш ніж сказати: "Ти ж не жартував про жінок, які роздягаються, правда?"

Том посміхнувся і похитав головою.

"Тобі подобалася ця жінка, я бачу, бо ти малював її кілька разів. Я б не подумала, що ти належиш до тих, хто не знає, в який горщик з медом він хоче його встромити, зважаючи на те, з якою силою ти щойно до мене пристала". Він розлютився. "У тебе з нею був любовний зв'язок!"

"Я прихильно ставився до її рук, співоча пташко. Нічого більше. Вона була одноногою повією." Брюнетка потягнулася, щоб перегорнути сторінку. "Бачиш?"

"О, Боже!"

"Але гарне почуття гумору. І це те, що дійсно має значення, чи не так? Те, ким є людина, а не те, що вона робить чи як виглядає". Гаррі намагався не звертати уваги на його погляд, коли перегортав чергову сторінку. "А ще була одна жінка. Вона була стара. Багата. Сумна. Поглянь, як вона носить усі свої коштовності та найкращий одяг. Бачиш, як вони всі поїдені міллю?"

"Зрозумів." Гаррі дивився на Тома, а не на малюнок. Захоплений виразністю його обличчя та очей, коли він говорив. "Що це означає?"

"Вона була в барі щовечора, Гаррі, одягнена точно так само. Чекала."

"Чого?"

"Повернення її давно втраченого кохання". Том перехопив його погляд, перш ніж Гаррі встиг відвести погляд. Його посмішка стала ширшою. Ліве ікло тріснуло. "Я називав її мадам Бо.

"Це... насправді досить трагічно".

Том присунувся ближче, аж поки їхні боки не зіткнулися, і він перехилився через його плече, тримаючи портфель між ними. "Це він, чи не так?" Гарячий подих підняв волосся на п о т и л и ц і , від нього пахло так, ніби він пив чорну каву і жував м'яту. "Але жодна з цих робіт, які я тобі показав, не є роботою, яка означає для мене найбільше".

Його підборіддя лежало на плечі, приємно впиваючись у ключицю. Ці блакитні, блакитні очі були так близько до нього. Їхні обличчя майже торкалися. Якби обидва зробили правильний рух у потрібний момент, їхні губи могли б легко "випадково" зіткнутися.

"Той, що означає для мене найбільше, ще не закінчений, і я сумніваюся, що він коли-небудь буде закінчений. Розумієте, я відволікся, перш ніж встиг точно передати його фігуру, а я так ненавиджу малювати по пам'яті". Том перегорнув сторінку. "У мене ніколи не виходить зовсім правильно".

Зображення, яке з'явилося, було зображенням молодого чоловіка в елегантному костюмі, який притулився до поручня верхньої палуби великого лайнера, на тлі безхмарного неба. Волосся розвівається на вітрі. Обличчя без рис.

"Тоді я не змогла роздивитися його риси зблизька чи достатньо довго, щоб оцінити їх, тож навіть не намагалася. Але тепер... думаю, що зможу".

Фотографія... це був він. Навіть без обличчя це було безпомилково.

"Того дня я побачив видіння краси. Замучену красу. Побачив юнака, який виглядав так, ніби його вирізали ангели і пожирали демони. Який явно страждав. Я хотів би підійти до нього ближче, але сумнівався, що зможу це зробити... поки він не пробіг повз лавку, на якій я дивився на зорі, і не закричав, як закривавлений лунь, і не спробував перекинутися через перила на корму".

Гаррі зітхнув, обережно доторкнувся до малюнка і, не отримавши догани, провів пальцями по тонких лініях. Його пальці відійшли, змащені ледь помітним сірим блиском.

"Я дам його тобі, Томе. Ти бачиш людей."

"Я бачу людей". Він погодився. "І я бачу тебе, Гаррі."

"І що ти бачиш?"

"Ти б не стрибнув." сказав Том. "Але ти врешті-решт луснеш, якщо продовжуватимеш придушувати те, чого насправді хочеш".

"Тобі коли-небудь казали, що ти можеш виграти золоту медаль на Олімпійських іграх у віртуальній реальності?" Гаррі мусив визнати, що йому сподобалося, як Том відчував тепло через їхній одяг, де їхні тіла притискалися одне до одного.

Том знову засміявся, і Гаррі ще раз переконався, що його сміх - приємний звук. Брюнет закрив портфель і сховав його назад під пахву.

"Я пригадую, що хтось казав це, так". Сказав він, підводячись на ноги і простягаючи йому руку. "Давай повернемося до прогулянки, гаразд? Якщо не поспішатимемо, то встигнемо побачити захід сонця".

Він знову взяв його за руку. Знову Том допоміг йому піднятися. І знову він здивувався, яка вона тепла. Вони разом підійшли до перил і притулилися до них, Том розставив ноги на ширині плечей, а руки схрестив і перекинув через бік. Невимушено, але все ж таки випромінюючи благодать.

Гаррі намагався імітувати свою вільну безтурботну позу, але його тіло, після багатьох років жорсткої рівноваги, бунтувало.

"Ти коли-небудь був в Америці, співочий

птах?" "Я ніколи не був за межами Англії.

А ти?"

Том похитав головою. "Ні. Це буде мій перший раз, хоча я багато чув про нього. Переважно хороші речі, які говорять від Франції до Румунії".

"Хотіла б я бути такою, як ти, Томе. Щоб я могла просто... втекти в захід сонця, коли мені захочеться".

"Що тебе зупиняє? За кілька днів ти будеш у новій країні. Можеш поїхати зі мною і Реджем, ми покажемо тобі, що до чого. Навчимо пити дешеве пиво, правильно їздити на конях і дбати про себе".

На обличчі Гаррі неохоче з'явилася посмішка. "Навчиш мене пити по-чоловічому, гаразд?"

"І жуй тютюн, як чоловік".

"І, - він відчайдушно шукав, що сказати, і вигукнув: - і плюнув, як чоловік!" "А, то ви

забули про цей предмет у вашій вищій школі, містере Поттер?" "У нас не ***було***

такого предмета в *моїй школі для дорослих."*

"Так не піде. Зовсім не підійде." Він посміхнувся. "Я тобі

покажу." "Що?"

"Я тобі покажу."

"Т-Том, ми на верхній палубі, ми в когось вріжемося!"

"І?"

"Тварина!"

Брюнетка вдавано зітхнула і взяла його за зап'ястя. "Тоді сюди". Незважаючи на те, що Гаррі пручався, його потягли на ту частину високої палуби, яка виходила на воду.

"Дивись уважно, вся справа у формі". Перш ніж крук встиг заперечити, він вистрілив через борт. "Бачиш відстань?"

"Це огидно!" "Твоя

черга, співоча пташко."

"Я не буду принижувати себе!"

"Гаррі". Том спробував зробити серйозне обличчя, але стримана радість в його очах зіпсувала ефект.

Гаррі квапливо озирнувся, а тоді боязко сплюнув за борт.

"А, тепер я зрозумів. Ти дама з вищого світу - ой! Ви можете дати ляпаса, як

справжній чоловік!" "Ти це заслужив, виродку!"

*"Це було жалюгідно. **Форма**, Гаррі. Спробуй ще раз. Вигни шию сильніше. Розправ плечі. Ось, так було... краще. Але все одно не дуже. Ось так, дивись. Ти справді мусиш..."*

*"Томе**!**" Гаррі стиснув його руку, і він закрутився, поспішно ковтаючи повітря, побачивши гарно вбрану жінку, яка підійшла до них ззаду. "М-місіс. Малфой, місіс Гойл, тітка Петунія. Дозвольте представити вам Тома*

Гонта". Петунія глузливо глянула на нього і закрутила носом. Нарциса

холодно посміхнулася. "Зачарована, я впевнена."

Моллі привернула його увагу і торкнулася його підборіддя; він поспішно витер слину рукавом, почервонівши.

"Ти хоч знаєш, у що ти вляпався, любий?" - запитала вона його, коли Гаррі намагався привернути увагу інших. "Що ти плануєш одягнути сьогодні ввечері?"

Том коротко глянув на крука, перш ніж знизати плечима. "Це. Чесно кажучи, пані, у мене немає іншого одягу".

"Бідолаха, тебе з'їдять живцем". Сказала вона йому, хитаючи головою. "Ходімо зі мною, у мене є те, що треба".

Ірландська партія в третьому класі

У масивній кімнаті було тьмяно, з візерунками золотих і малинових відтінків, і сильно пахло дорогими парфумами. Одягнений у чорний костюм і краватку-метелика, з темним волоссям, зачесаним назад, Том дивився на себе в дзеркало.

Він уявив собі, що виглядає, як його батько. Однієї цієї думки було достатньо, щоб викликати в нього бажання здерти з себе шкіру.

"Поглянь на себе, люба. Ти сяєш, як нова копійка. Ніхто, дивлячись на тебе, не зможе сказати, що ти не належиш до цього світу". Моллі Візлі була досить милою жінкою. Її можна було б назвати "новими грошима". Вона ніколи не була ***бідною,*** *не те що він, але й не належала до вищого світу, поки її чоловік не натрапив на золоту жилу. У буквальному сенсі. "Здається, я мав рацію. Ти приблизно такого ж розміру, як мій старший син Білл. Відчуваєш себе трохи дивно?"*

Том знизав плечима, засунувши руки в кишені. "Трохи, але я бував і в гірших ситуаціях; я впевнений, що це не буде надто погано в порівнянні з цим. Гаррі подбає про те, щоб я поводився належним чином, як домашня тварина - якщо скористатися терміном Малфоя Прата - у присутності моїх "кращих"."

"Ти дуже любиш містера Поттера, чи не так, люба? Не думай, що я на щось натякаю, люба. Я просто помітив, що ти його дуже захищаєш."

"Він якийсь безхарактерний, ти його бачив? Співочий птах не збирається захищати ***себе****". Помітивши, що вона посміхається, він запитав: "Що?" При цьому він зручно розташував свій ніж у внутрішній кишені піджака.*

"Я знаю, як люди дають відсіч у твоєму світі, дорогенька. І я знаю, як люди дають відсіч у його світі. Це не одне й те саме. Якщо ти візьмешся за ніж, то зробиш тільки гірше. Я попереджаю тебе лише тому, що з ним огидно поводиться його сім'я, і я не хочу, щоб тебе забрали за те, що ти стала на його захист".

"Я здогадався, що так, він уже згадував про це раніше". Він поправив лацкани. "Ви намагаєтеся запропонувати мені залишити свій ніж?"

"У тебе і без нього буде більш ніж достатньо столових приборів, дорогенька".

"На жаль, у мене занадто довга звичка тримати його при собі. Якби він приносив мені втіху і нічого більше, я б його зберігав".

"Якщо ти в цьому впевнений, я не буду тебе зупиняти".

Вона здавалася досить щирою у своєму занепокоєнні, так само, як і Гаррі. Це було дивно.

Том знову насмішкувато поглянув на своє відображення, вже з нетерпінням чекаючи на той час, коли він знову звільниться від стискаючої тканини. "Як співочий птах це

робить, я ніколи не зрозумію. Ці

одного лише одягу достатньо, щоб звести з розуму". Він смикнув за комір. "Я схожий на пінгвіна і боюся, що комір переріже мені горло, якщо я неправильно поверну голову".

"Таке трапляється дуже рідко, не варто хвилюватися через це, дорогенька. А тепер нам треба йти. Ми запізнимося, якщо залишимося тут надовго".

Ще кілька хвилин поплакавшись на своє зазвичай шовковисте волосся, що злиплося, Том вийшов за нею з важким зітханням.

Гаррісон не перебільшував, коли називав верхній шар задушливою скоринкою.

Глянцеві дерев'яні перила парадних сходів були прикрашені прекрасними скульптурами і настільки відполіровані, що він міг бачити в них своє відображення. Різьблення на кінцях п е р и л і н а ц и ф е р б л а т і годинника позаду нього було більш ніж розкішним, і художник у ньому відчайдушно прагнув розглянути його ближче; якби не загальна незручність ситуації, він, можливо, притулився б до найближчого різьблення, але він не хотів ганьбитися перед усім першим класом.

Він не хотів, щоб співочий птах потрапив у додаткові непотрібні неприємності через те, що запросив його з с о б о ю . Том уже відчував, що ця сука з мордою мопса дошкуляє Гаррі, і не хотів викликати у крука бажання уникати його.

Брюнет дивився вниз на море добре вбраних стерв'ятників, зупиняючи себе від того, щоб в останню мить не запхати руки в кишені, а натомість наслідувати позу інших чоловіків, яких він бачив. Заклавши одну руку за спину, а іншу піднявши над головою.

"Мавпа бачить мавпу". Він скривився. "Я точно ***відчуваю*** *себе мавпою, яка так вирядилася!*

"Томасе, це ти?" Він підняв голову і побачив світловолосу жінку, яка здивовано дивилася на нього. "Боже милостивий, містере Ріддл, як ви виглядаєте..."

"Боюся, ви мене з кимось переплутали!" Він вилаявся, без церемоній повернувся до неї спиною і почав спускатися сходами, а за ним затріпотіли хвости його сюртука. До біса належну форму і справи.

Перед смертю мати завжди казала йому, що він дуже схожий на батька. Він ненавидів це. Щодня молився, щоб вона помилялася.

Очевидно, ці молитви не були почуті. Тепер він міг лише сподіватися, що його батько не опиниться на цьому клятому човні. Він ніколи не зустрічався з цим виродком і не хотів, щоб йому довелося це зробити зараз.

Побачивши Гаррі, що посміхався до нього з-за дерев'яного стовпа, він відчув, як маска розплавленого гніву розтанула, перетворившись на його власну посмішку.

*"Мушу сказати, Томе, що цей костюм тобі дуже личить". сказав він, простягаючи йому руку для потиску. Натомість Том провів губами по кісточках пальців з негідною посмішкою. "Я **не** жінка, містере Гонт, і не люблю, коли зі мною поводяться як з жінкою".*

Гаррі сподівався, що те, що його серце тріпотіло, не було чутно в його голосі. Вираз Тома не зникав, коли він теж міцно потиснув крукові руку.

"Ти теж виглядаєш чудово, співоча пташко". Він сказав. "Ще раз дякую за запрошення повечеряти з тобою".

"Звісно. Це було найменше, що я міг зробити".

"Досить розкішно, першокласна секція". Він жестом показав на найближчу каюту. "Працювати на цьому кораблі було б мрією. На жаль, такі привілеї зарезервовані для майстрів-ремісників".

"Твоя майстерність і талант неймовірні, Томе. Одного дня ти досягнеш цього".

Усмішка перетворилася на справжню посмішку. "Дякую, Гаррі. Твоя віра в це, безумовно, підбадьорює". сказав він. "Можливо, ти маєш рацію. Можливо, на наступному розкішному лайнері, або, можливо, на наступному, я буду тим, кому замовлять різьблення, картини чи погруддя".

"Хто це, любий?" Обличчя Тома застигло, перетворившись на ділову маску, і знову закрилося, хоча й не так сильно, як тоді, коли Гаррі згадував про свою сім'ю, коли з'явилася Пансі і схопила його за руку.

"Це, люба, - слово на смак нагадувало тирсу, - містер Гонт. Ти пам'ятаєш його, чи не так?"

"О, це... Не можу повірити, що це той самий рульовий, що був учора ввечері. Я майже прийняла тебе за одного з нас."

Ліве око Тома сіпнулося. Гаррісон вибачливо подивився на нього з-за спини нареченого. "Так. Майже."

"Пані Паркінсон. Містер Поттер .... Гонт." Люциус підійшов до них з ціпком у руці й простягнув руку Пансі. "Ми запізнимося, якщо не підемо зараз. Ходімо, міс Паркінсон, нехай ваш наречений допоможе своєму... гостеві. Ми ж не хочемо, щоб він розгубився і збентежив нас".

"Ні, Люціусе, ми б цього не хотіли. Контролюй його, Гаррісоне!" Вона взяла його за руку і дозволила голові Малфоя відвести себе геть.

"Ти справді дозволяєш їй так з собою поводитися?"

Гаррі знизав плечима. "Мене так виховали, Томе. Зважаючи на наші попередні розмови, ти справді так здивований?"

"Здивований? Ні. Але мені це теж не подобається". Гаррі виглядав таким пригніченим і

самотнім у ту мить, що Том не хотів нічого більше, ніж пригорнути його до себе і ніколи не відпускати. Сховати його.

в тій маленькій кімнаті, де він жив з Регулусом і двома німцями, і вивезуть його з корабля в безпечне місце, коли вони приземляться. "Ну, хіба ми не повинні йти?"

"О, так. Звісно. Сюди." Гаррі жестом показав на декоративну решітку їдальні, перш ніж підвести їх до дверей.

*Білі скатертини, блискучі столові прилади і ще більше відполірованого дерева. Море людей у костюмах, **капелюхах** і сукнях усіх кольорів. Оркестрова музика приємно пливла по масивному приміщенню.*

"Бачиш його? Це Корнеліус Фадж. Він сталевий магнат. А жінка у нього під рукою?"

"Дружина?"

*"Як би не так! Дружина і діти, як завжди, вдома. Це його коханка, Флер. Вона **мого***

***віку**". Очі Тома розширилися. "Чорт забирай."*

"Я знаю. Це справді дуже неприємно." Знову ця чарівна зморшка на його носі. "Бачиш її?" Він показав на жінку, яку Том бачив напередодні, коли вона вигулювала невелику зграю собак на нижній палубі. "Це мадам Максим. Вона піднялася на борт, коли ми зупинилися в Шербурі. Здогадуєшся, чим вона займається?"

"Судячи з вашого очевидного незадоволення, я здогадуюсь, що це щось, що не підлягає відновленню. Вона утримує опіумний притон чи, може, бордель? Можливо, "мадам" означає трохи більше, ніж можна було б очікувати?"

"Ти ближче, ніж думаєш". Він сказав. "Вона продає пікантну білизну, яка дуже популярна серед жінок".

"Це зрозуміло."

"Я знаю! Вони такі ханжі, але, Боже милостивий, як тільки вимикають світло... Вони подобаються Пансі, Томе! Це жахливо!"

"Ви бачили докази цього, чи не так?" запитав він досить кисло.

"Ще ні, але я боюся того дня, коли це станеться". Він застогнав. "Ось стіл. Будь ласка, сядь поруч зі мною, щоб Пансі не могла."

"Із задоволенням, співочий птах".

"І не називай мене так за столом, Томе!"

Вони сіли на свої місця - Гаррі з Томом з одного боку, а Моллі з іншого - і залишилися майже непоміченими, аж поки Петунія не повернула свою кінську морду в їхній бік і не направила на Тома вузькогубу посмішку.

"Розкажіть нам, містере Гонт, як там рульова каюта".

"Чудово". Том відповів з холодною посмішкою, яка могла б конкурувати з найкращою посмішкою Малфоя; Гаррі не міг не бути враженим. "Найчистіше, що я коли-небудь бачив. І пацюків майже немає."

Слизоріг хихикнув зі свого місця за столом. "Гарний жарт, хлопче. Більшість людей не змогли б зберегти почуття гумору, живучи так, як ти. Маючи так мало засобів".

"Ну, за гроші не купиш щастя, а свободу не можна оцінити. Це те, що я завжди казав".

"О-хо-хо, знову сюрприз. Слова, якими можна жити!"

"Цілком", - усміхнувся Гаррі і підняв свій кришталевий келих вина. "За щастя і свободу".

"За щастя і свободу". Дехто з тих, хто сидів за столом, вимовив це лише неохоче. На щастя, їжу принесли за мить, і вони не звернули на них уваги.

Том витріщився на безліч столових приборів, що лежали на скатертині перед ним, так, ніби зіткнувся з чужою і нерозбірливою мовою. "Гм..."

"Просто починай ззовні і прокладай свій шлях всередину, дорогенька".

Він кивнув Моллі із вдячною усмішкою. "Дякую, місіс Візлі."

Гаррі з великою цікавістю спостерігав за його реакцією на їжу, і його дуже забавляла його спроба знайти відповідний посуд для тієї чи іншої страви.

Він мав би знати, що щось піде катастрофічно не так, зважаючи на його послужний

*список. "Не хочу переривати вашу чудову розвагу, але я мушу запитати, що **це за** робить у першому класі?"*

*Гаррі крутнув головою, виблискуючи очима, і зіткнувся віч-на-віч з копією Тома, щоправда, значно старшою і з досить сильним запахом бренді. "**Він**, - прошипів він, підводячись н а ноги, незважаючи на протести родини, - мій гість, запрошений повечерять з нами на знак подяки за те, що врятував мені життя. І я не дуже вдячний, що ти прийшов сюди без запрошення, Ріддле, і..."*

"Хіба у вас немає сторожа чи ще чогось?" Том огризнувся, обличчя похмуре, а тон похмурий.

Очі Ріддла, чорні замість блакитних і помітно яскравіші від випитого, сфокусувалися на ньому і звузилися. "Перепрошую?"

*"Ви мене чули: Я запитав, чи маєш ти охоронця. Я очікував, що твої батьки призначили тобі охоронця, враховуючи той факт, що востаннє, коли ти вляпався в лайно, ти встромив свій член у першу-ліпшу річ, яку побачив!" Від його грубих висловлювань колективно ахнув. "Зважаючи на все, що ти знав, і враховуючи, що це був Літл Хенглтон, ти міг би трахати козу! Б'юся об заклад, ви б хотіли, щоб це **була коза, чи не так**? Принаймні, це було б не так погано, як скотолозтво, бо тоді б ти не*

*народив байстрюка, чи не так, **маму**?"*

Гаррі ще ніколи в житті не чув такої оглушливої тиші. Ріддл виглядав так, ніби хотів обхопити руками Тома за горло. Здавалося, вся кімната витріщилася на них. Том плавно піднявся зі свого місця, вийнявши руку з кишені і ніби ненароком кинувши крукові на коліна згорнутий папірець, і хихикнув.

"Дякую, Гаррісоне, що запросив мене, але, здається, я втратив апетит; я вважаю за краще компанію щурів, ніж барних мух".

Він повернувся, щоб піти, але батько схопив його за зап'ястя, відсахнувшись майже одразу, коли Том розвернувся, наче змія, що атакує. Кров багряним струменем стікала по лезу вимикача, Ріддл шипів, стискаючи закривавлену руку.

"Не чіпай мене!" гарчав він, жодного разу не зупинившись на виході з кімнати.

"Нікчемна, скажена тварюка! Ти безрідний виродок! Гори в пеклі! Нехай цей корабель потоне разом з тобою!" Брюнет озирнувся і встиг вкусити його за великий палець, перш ніж зникнути у дверях. Напівприголомшений щойно завершеним видовищем, Гаррі опустив очі й розгорнув папір, який йому залишили. Почерк Тома був таким же елегантним, як і у будь-якого представника вищого класу.

"Зустрінемося о 10:00 перед годинником. Ми з тобою трохи розважимося".

Оскільки родичі заборонили йому палити, а отже, неофіційно відсторонили від участі в "чоловічій" культурі вітальні, йому було неймовірно легко вислизнути непомітно, щоб вчасно зустрітися з Томом під гарно вирізьбленим годинником, який увінчував парадні сходи. Почувши його кроки, брюнет - переодягнувшись у свій звичайний одяг і звільнивши вологі кучері від гелю для волосся, яким вони були скріплені раніше, - обернувся до нього і посміхнувся.

"Ну що, співоча пташко, ти готова спуститися на ***справжню***

вечірку?" "Вниз?" перепитав Гаррі. "Тобто...?"

"Ага. Тобто, до рульового. Тому що там веселіше."

"Ти не повинен називати себе керівником, Томе. Ти ж розумієш, що це образа, чи не так?"

"Я не дозволяю ярликам турбувати мене, Гаррі. Це непродуктивно. Особливо для того, хто в моєму становищі".

"Ярлики". Ти маєш на увазі... неважливо. Я ж пообіцяв не робити цього, зрештою."

"Я змирився з тим, що я байстрюк. Змирився." "Твій батько... Я повинен

був здогадатися. Мені здалося, що ви виглядаєте трохи... знайомо."

"Скоріше, дуже знайоме."

"Ти..."

"Ні. Вперше я його побачила, вперше побачила його сьогодні вночі. Але мама... вона весь час про нього говорила". Вираз його обличчя ненадовго змінився на міміку людини, яка виявила, що до підошви черевика прилипло щось неприємне. "Він, напевно, думає, що я вистежив його, намагаючись зазіхнути на ім'я та статки Ріддла".

"Може, тобі варто, Томе".

Він пирхнув. "Мені не потрібні ні їхні брудні гроші, ні їхнє брудне ім'я. І, не ображайся, співоча пташко, але я не хочу, щоб мене втягували у твоє коло. Бачиш, мені більше подобається моє власне". Том жестом показав на сходи. "До палуби "Е" можна спуститися пішки. Нам треба йти туди".

Гаррі став поруч з Томом і пішов за ним коридорами та сходами вниз. Це було одразу помітно, коли вони вийшли з першого класу і увійшли до третього. Зали стали вужчими, картини та прикраси повністю зникли, і, незважаючи на те, що "Титанік" був найновішим кораблем у флоті "Білої зірки", в їхньому оточенні панувала якась похмура тьмяність.

"Що сталося, співочий птах?" Голос Тома вивів його з роздумів. "Культурний шок?"

"Так. Можна й так сказати." Не звертаючи уваги на свої дії, Гаррі схопив манжету Тома за рукав. Стискаючи його, наче рятівну ковдру. "Це несправедливо."

"Не зовсім розумію, про що ти говориш, але життя несправедливе, тож що б це не було, мене це не дивує". Брюнет м'яко вивільнив Гаррі з його рукава, натомість вклавши його руку в с в о ю . Першою реакцією крука було вирватися, але згадавши попередній коментар Тома про те, що там, унизу, нікому немає діла, він розслабився. Високий чоловік посміхнувся і повністю підхопив його під руку. "Мені це не вперше".

"Судячи з того, як блукають твої руки, ти мені теж не чужий!" Його велика рука м'яко обхопила Гаррі за стегно, а потім легко, мов пітон, закинула його за плечі. Гаррі занурився обличчям у груди Тома, щоб приховати свій рум'янець, вбираючи його тепло і вдихаючи на повні груди його запах.

"Не схоже, що тебе це турбує, співочий птах".

Він точно не був, але давати йому знати про це було б неправильно. Не кажучи вже про те, що він, мабуть, ніколи не почув би кінця. "Куди ми йдемо?" Він ледь чутно почув плач, схожий на звуки волинки, що відлунювали з-під підлоги.

"Ну, наша кінцева мета - нижній поверх, де більшість третього класу зараз танцює і п'є ціле море дешевого пива. Але спочатку ми заглянемо до моєї кімнати, люба".

Його кімната? О, Боже. "Твоя... чому?"

"Щоб ви могли скинути це, - він колупав у лацканах свого сюртука, - і трохи краще злитися з натовпом". Не панікуй. Ніхто не збирається вас виганяти, але якщо вони подумають, що ви багаті, то трохи занервують".

"Чому?"

"Погана ідея скуйовджувати пір'я, коли тобі нікуди бігти". Том ненадовго притиснув його до себе, і крук в результаті зарився ближче. "Ти зголоднів за контактом, чи не так?" Гаррі обхопив його руками за талію, заплющивши очі від задоволення, коли довгі пальці перебирали його волосся. "Ходімо, коханий. Ми пропустимо всю веселість, якщо залишимося тут".

Він не відпускав його, і брюнет не намагався змусити його, обережно ведучи його вузьким коридором і через невеликий дверний отвір. Кімната, де спав Том, була лише трохи більшою за комірчину, і чотири двоярусні ліжка, які були в ній запхані, залишали їм ледь достатньо місця, щоб рухатися.

"Це..."

"Все, що ми тут робимо, це спимо, Співочий птах. Нам не потрібно більше місця, ніж тут". Том зняв з нього піджак, залишивши тільки штани, сорочку і підтяжки, і поклав його на ліжко. Зробивши це, він обережно розстебнув комір і дозволив йому вільно спадати на плечі. "Дивне відчуття, коли можеш рухати головою, правда?"

Гаррі посміхнувся до нього. "Трохи. Я тепер не буду відрізнятися від інших, Томе?"

"Ти будеш зливатися з натовпом, поки не відкриєш рота; тільки багатії можуть говорити так розкішно". Ворон висолопив язика, а Том зробив вигляд, що притискає руку до грудей. "Боже мій, добрий пане, як грубо з вашого боку!"

"Дійсно, грубо. Ніби тобі не байдуже!"

"Звичайно, мені не байдуже. Але не про це". У такому тісному просторі вони не могли навіть дихати, не притискаючись одне до одного, і Гаррі мусив боротися з бажанням припасти до його грудей, поки Том дивився на нього з чимось невпізнанним, але не страшним в очах. Його губи були трохи розтулені, а погляд прикутий до Гаррі, і на мить йому здалося, що високий чоловік нахилиться і поцілує його. "Нам треба... йти".

Том штовхнув двері кімнати і вийшов у коридор, залишивши Гаррі не знати, чи відчув він полегшення, чи розчарування.

У спекотній кімнаті пахло потом, тютюновим димом і дешевим пивом, і вона була заповнена від стіни до стіни людьми, нанизаними ромашковими ланцюжками між стовпами, що підтримують стелю. Розмовляли.
Сміх. Пронизлива музика волинки, укулеле та ще кількох незнайомих інструментів.
Гаррі ще ніколи не бував у такому гучному, переповненому людьми місці.

Він був оточений такою кількістю усміхнених людей, і він насолоджувався кожною секундою. Його власне обличчя розтягнулося в усмішці, він плескав у долоні в такт музиці, сидячи за маленьким столиком з Регулусом, який, здавалося, вже був принаймні на два аркуші від вітру. Спостерігаючи, як Том спритно кружляє під музику молоду дівчину в білій сукні.

"Ти дивний, Поттер. Ось що я скажу."

"Дивно?" повторив він, дивлячись на чоловіка. Друг Тома був досить вродливим, на його думку, з напівкошлатим чорним волоссям і матовими очима кольору ебенового дерева. Хоча він вважав брюнета більш привабливим. "Чому?"

"Ти не такий, як усі. Ніколи не думав, що побачу тут багатого хлопця, який розважається з рульовим".

*"Я радий, що не є нормою, Регулусе. Норма може горіти в пеклі; мене до смерті дістали постійні чвари і підступи. Я краще буду тут, внизу, з усіма вами. Тут, внизу, в **реальному** світі."*

"Навіть якщо доведеться віддати своє золото?"

*"За гроші не купиш нічого, крім клітки. Цілком можливо, що це перша і остання ніч у моєму житті, яку я **проживу** по-справжньому!" Він насунув окуляри. "Хіба можна звинувачувати мене за те, що я тут, внизу? За те, що мене тягне до нього? Я ніколи не зустрічала нікого схожого на Тома".*

"І ти більше ніколи не зустрінеш нікого, схожого на мене, бо цей світ не витримає більше одного мене; я занадто дивовижний, розумієш?" Довгі руки обхопили його за плечі. "Сподіваюся, ти не заперечуєш, Редже, що я візьму свого співочого птаха на прогулянку".

"Я не проти, ні. Але не я була твоєю колишньою партнеркою по танцю; вона виглядає трохи засмученою, Томе".

Обидва перезирнулися і побачили, що дівчинка дивиться на них. Гаррі відчув деякий дискомфорт, але Том лише посміхнувся. "Ти все одно моя найкраща дівчинка, Белло. Але я привів сюди Гаррі, бо хотів би потанцювати з ним хоча б один раз, чи не так?" Вона кивнула. "Не хочу бути грубим, чи не так?" Вона похитала головою. "Тоді біжи."

Вона побігла геть у вируючу юрбу. Том підтягнув його, не чуючи його протестів, і теж втягнув у натовп. Поклавши руку йому на стегно і взявши одну його руку іншою, він притиснув його тіло до себе.

"Для цього нам треба підійти ближче". Крук неохоче рушив з місця. "Давай, Гаррі. Повеселися трохи."

"Я не знаю сходинок! Томе, будь ласка!"

"Я не думаю, що хтось знає сходинки, співочий птах. Але в тому-то й річ, що це весело: пожити трохи!"

Музика була очеретяною, галасливою, такою ж теплою і грубою, як і сам Том. Танець, що супроводжував її, здавалося, був не стільки вишуканою серією рухів, як вальс чи рондо, скільки дикою сумішшю стрибків, кружлянь і вихорів рук. Він ще ніколи так довго не посміхався і наполовину боявся, що його обличчя так само застигне. Том ледь не спіткнувся більше, ніж

і опинився на ногах оточуючих. Окуляри Гаррі ледь не злетіли під час особливо потужного обертання, яке ледь не перекинуло їх, а крук більше не міг стриматися від сміху.

"Пиво. Брюнет змахнув два келихи з темним лагером зі столу, на якому двоє чоловіків боролися на руках, і простягнув один Гаррі якраз тоді, коли маленький предмет меблів прогнувся, і хвиля дешевого алкоголю пролилася на підлогу. "Треба пити більше, зрештою. Багато... Господи, співочий птах!"

Гаррі ангельськи усміхнувся, ставлячи свою порожню склянку на інший стіл. "Ти думав, що я не можу пити тільки тому, що я першокласник, Томе? Чи, може, тому, що я дуже маленький?"

"Вражаюче, Гаррі, мушу сказати. Хоча я не можу дозволити тобі перевершити мене. Я цього ніколи не переживу". Він осушив свій келих і простягнув руку. "Ходімо. Давай знайдемо ще; не може бути справжньої вечірки без того, щоб як слід не напитися."

Гаррі не знав, як саме це сталося і скільки вони вже випили, але в якийсь момент він опинився притиснутим до стіни, з ногами, обвитими навколо талії брюнета, і язиком Тома в роті. Гаррі пам'ятав, що його волосся було таким самим, як тоді, коли він ***в ч е п и в с я в*** *Тома і його витягли назад на палубу. Він шипів і гарчав, смикаючи за шовковисті пасма і дряпаючи шкіру голови. Вищий чоловік стиснув його губи, відкинув підборіддя назад і занурився глибше.*

Уві сні він був теплим і м'яким, з запахом цигарок і поту. У реальному житті він був пекучим і абсолютно шорстким, не завдаючи болю, і також мав смак цигарок і поту, а також дешевого пива, м'ятного листя, яке він жував, і чогось п'янкого, що повністю належало Тому, і якби його серце не витримало в ту мить, Гаррі помер би ***дуже*** *щасливою людиною.*

Том відсахнувся, його очі палали чимось власницьким і захисним. Їхні роти були з'єднані тонкою срібною ниткою, а обличчя все ще були досить близько, щоб дихати одним повітрям. Це був кінець. Його підхопили, віднесли до кімнати Тома, поклали на крихітний матрац і... "Треба зупинитися".

"Що? Чому?"

"Ти п'яний, Гаррі, і я не хочу, щоб ти про це шкодував. Шкодував про мене."

Жаліти його? Як він може шкодувати про нього, коли Том - це сонячне світло, весняний дощ і свіже повітря? Можливо, це був єдиний шанс, який він міг отримати. У них не було часу хвилюватися, що він може "пошкодувати". Але якими серйозними були його очі, яким щирим він був... Гаррі прихилив голову до плеча і відчув, як Том притулився обличчям до вигину його шиї.

"Ти маєш рацію. Вже пізно. Мені треба повертатися."

"Так... так, ти маєш рацію." Але Том не зробив жодного кроку, щоб відпустити його.

"На той час я знову буду тверезим, повністю тверезим. Ми зможемо продовжити з того, на чому зупинилися. Можливо, ти навіть отримаєш той малюнок, про який мріяла".

Том посміхнувся і відступив назад, щоб подивитися на нього, притиснувши останній поцілунок - цього разу цнотливий і ніжний - до його губ. "Ну ж бо. Я відведу тебе назад".

Задовольняюча шорсткість його рухів. Ліплення його тіла. Його смак. Незважаючи на алкоголь, який він випив напередодні ввечері, Гаррі все ще чітко пам'ятав кожну деталь того поцілунку, і все зводилося до того, що він дивився на своє відображення і торкався його губ, поки його слуга займався його одягом. Клацання дверей сповістило його про прибуття іншої людини; думаючи, що це Пансі, він не підняв очей, поки вони не заговорили.

"Криві, чай!"

"Так, мем." Його слуга поспішно вийшов з кімнати, залишивши Гаррі наодинці з тіткою. Він повернувся, щоб звернутися до неї, і відсахнувся, хапаючись за палаючу щоку, де його подряпали. Його пальці були мокрі від крові. Вона схопила його за волосся і відкинула голову назад.

"Петтігрю бачив тебе вчора ввечері. Внизу, в рубці, з байстрюком Ріддла, з язиком у твоєму горлі. На очах у половини корабля! Ти більше не повинен бачити цього виродка!"

Заборонено від Тома? Від його єдиного смаку свободи? Єдиного джерела любові, яке він коли-небудь мав? Він відкрив рот, щоб заговорити, але не встиг.

"Ти його більше не побачиш. Тебе вже попередили, Гаррісоне, що з тобою зроблять, якщо щось піде не так. І цього разу нікого не буде поруч, щоб витягнути тебе назад. Твоя дивакувата схильність не зруйнує репутацію і добре ім'я моєї сім'ї, ясно?"

"Так, тітко Петунія". Щастя, яке він відчував напередодні ввечері, тепер було не більше ніж гірким спогадом. "Я розумію. Я не буду соромити твою сім'ю".

"Краще б ти не робив цього, хлопче. А тепер поспішай, бо запізнимося до церкви".

"Привіт, Томе."

"Здрастуйте", - кивнув він дзвонареві, чиє ім'я не запам'ятав напередодні ввечері, і продовжив спускатися величними сходами на кахельну підлогу внизу. Він попрямував до декоративної решітки церковної кімнати з посмішкою на обличчі і з усіма намірами перевірити, як там його крук. Він простягнув руку до дверей, але наштовхнувся на швейцара.

"Вибачте, сер, але ви повинні піти. Це не ваша частина корабля, і вам тут не місце".

"Що ти маєш на увазі?" Його брови нахмурилися. "Я був тут минулої

ночі". "Особливі обставини, сер. А тепер, якщо ви не..."

"Далі я сам розберуся". Очі Тома холодно сфокусувалися на насмішкуватому обличчі Люциуса Мелфоя, коли той прослизнув крізь двері. "Радий вас знову бачити, містере Гонт". Це явно не було щирим. "Гаррісон просив мене востаннє подякувати вам і його нареченому, а також попередити вас, що ваші розваги на кораблі добігають кінця. Він простягнув їм згорнуту банкноту.

Том вишкірив зуби на руку в рукавичці. "Мені не потрібні твої гроші, я просто хочу поговорити з Гаррі; я добре знаю, що він не скаже нічого з того лайна! Впусти мене, Малфою!"

"Він хотів, і він це зробив, і заради нього тобі краще

підкоритися йому". "Що це, в біса, означає!"

Люцій проігнорував його, натомість передавши гроші швейцару. "Переконайся, що він повернеться і залишиться там, де йому належить, добре?"

"Звичайно, пане." Швейцар грубо схопив його за руку і почав тягнути геть. "Ходімо зі мною."

"Гей. Гей! Я можу йти без твоєї допомоги, чорт забирай!" Як би він не боровся, він не міг звільнитися від чоловічої хватки. Люциус спостерігав за ним із самовдоволеною посмішкою, а Том кинув йому найкислішу насмішку, яку тільки зміг зібрати. "Це ще не кінець, виродку!"

Анітрохи.

Не можу залишитися, не хочу їхати

Так далеко в морі, що чайок більше не було ні видно, ні чути. Був лише шум моря під ними та солоний вітер у волоссі. Гаррі йшов разом з рештою екскурсантів, тримаючи руки в боки і втупивши очі в палубу, ігноруючи стурбований погляд Дамблдора і намагаючись зосередитися на тому, що говорив капітан, а не на стражданнях, в яких він потопав.

Тома. Він хотів Тома. Хотів знову поговорити з ним. Хотів, щоб він знову його обійняв. Але йому було заборонено. У нього забрали останній шанс на щастя, і він відчував, що може зламатися будь-якої миті.

"Вибачте, сер, - почувся голос офіцера, - ще одне попередження про ожеледицю. Цього разу з "Нордама".

*Гаррі підняв голову, широко розплющивши очі за окулярами. Ожеледиця? Той офіцер щойно сказав **ще одне**? Скільки їх уже було? Наскільки небезпечними були води, через які вони пливли? Капітан, мабуть, перехопив його погляд, бо з-за засніженої бороди промайнула підбадьорлива усмішка.*

"О, не хвилюйтеся. Цілком нормально для цієї пори року. І ми прискорюємося тепер, коли останні котли повністю розпалені. Завтра ми вийдемо з цього крижаного поля".

Гаррі посміхнувся йому у відповідь, не почуваючись анітрохи заспокоєним. Прискоритися? Прискорення тільки погіршить ситуацію! Чи кермо корабля було достатньо великим, щоб вони могли вчасно розвернутися, якщо щось побачать? Більша частина айсберга була схована під поверхнею океану, чи не так? Під водою вони були набагато більшими, чи не так?

Він, мабуть, був білим, як лід, коли вони йшли далі, і це спонукало Дамблдора нарешті щось сказати.

"Вибач, що я допитуюся, Гаррісоне, але ти справді виглядаєш сьогодні не в дусі. З тобою все гаразд?"

*"Гаразд". Ні. Йому не було добре. Ніколи не буде і ніколи не був, але яке це мало значення, коли цей чоловік не міг йому допомогти. Ніхто не міг. "Просто трохи стурбований. Безумовно, це крижане поле є більшою загрозою, ніж капітан хоче, щоб це було. Звичайно, "йти швидше" - це не вихід. І як ви сказали, "Титанік" зроблений із заліза. Він **може потонути.**" Він прикусив губу. "Я зробив розрахунки, пане Дамблдор. Можливо, я трохи помилився, бо робив це в голові, але з кількістю рятувальних шлюпок, помноженою на місткість корабля... мені здається, що їх не вистачить для кожної душі на борту".*

Дамблдор повернувся до нього з похмурим виразом обличчя, дивлячись вниз з висоти свого зросту, ніби вони розділили між собою тягар жахливої таємниці. "Наполовину".

"Що?"

"Рятувальних шлюпок вистачить лише на половину людей на борту "Титаніка", якщо не більше. Ви нічого не пропускаєте, чи не так, містере Поттер?"

Він посміхнувся слабкою усмішкою, яка навіть не торкнулася його очей. "За спостережливість платять".

"Дійсно". Ще один урочистий кивок. "Ви знаєте, початковий проект передбачав ще один ряд човнів всередині цього, але переважаючі вітри думки всередині White Star вважали, що це призведе до того, що палуба буде виглядати занадто "захаращеною". Мені відмовили".

*Ціпок Люція стукнувся об дерев'яний борт однієї з рятувальних шлюпок. "Хіба це не марнування палубного простору, як на непотоплюваному кораблі?" Він пролетів повз них, залишивши пару, яка йшла **в** тилу групи.*

"Спи спокійно, Гаррісоне. Цей корабель хороший, міцний і надійний. Але якщо щось трапиться... кажуть, що той, хто планує, той і виживе". Дамблдор теж прискорив крок, але коли Гаррі рушив за ним, його схопили ззаду. Велика рука затиснула йому рота, щоб він не закричав, коли його тягнули до порожнього спортзалу.

*Він розвернувся, щойно його відпустили, готовий напасти на виродка в котелку і пальті, який напав на нього... "Томе**?"***

Брюнетка послав йому змовницьку посмішку, коли він нахилив безсумнівно вкрадений капелюх. "Доброго ранку, співочий птах. Ти забув про нашу заплановану зустріч?"

"Люціус сказав мені, що подбав про тебе. Що ти більше не з'явишся." "Можеш

передати йому, що наступного разу, коли він захоче мене прогнати, нехай краще

постарається
видаючи себе за тебе. Я знаю, що ти б такого не сказав. І ти точно не використовував би це
формулювання. Не кажучи вже про те, що ти не

висока і не блондинка." "Я хотіла і зробила."

"Ти так говориш, ніби не хочеш мене бачити, Гаррі. Продовжуй у тому ж дусі, і я можу неправильно зрозуміти".

"Це неможливо, Томе."

"Неможливо".

*"Так і **є!** Я тебе більше не бачу." Гаррі відвернувся, але Том потягнув його назад, відкинувши до дальньої стіни і використовуючи свій більший розмір, щоб затримати його там.*

"Мені треба з тобою поговорити".

*"Я не можу, Томе. Хіба ти не розумієш? Я заручений. Я одружуюся з Пенсі. Ми з тобою з різних світів. **Ми надто** різні. У нас немає шансів."*

"У нас є багато шансів, Поттер. Ти знав це минулої ночі, і я знаю, що ти знаєш це зараз". Його блакитні очі звузилися. Інтенсивно. Між ними звисала одна лисяча пасмо каштанового волосся, і вираз його обличчя був досить обурений, і в будь-якій іншій ситуації Гаррі, можливо, знайшов би це смішним, але зараз все, що він хотів зробити, - це розгладити пальцями складку на його брові. "Ти не подарунок, співочий пташку. Ти просто нестерпний. За визначенням словника "Високий рівень обслуговування". Але попри все це... ти інша. Ти не належиш їм."

"Я не належу вам".

***"Це неправда!** І тут його охопила люта злість. Раптова твердість його погляду нагадала Гаррі про ніж, який він знав, що завжди носить при собі. Про те, як кров стікала по лезу. Гаррі здригнувся. Відсахнувся. Том пом'якшав. "Співочий птах..."*

"Вони вб'ють мене."

Брюнетка завмерла на місці. "Що?"

"Якщо я продовжуватиму зустрічатися з тобою. Якщо мене зловлять. Моя сім'я. Вони вб'ють мене. Вони зіштовхнуть мене за борт; це буде виглядати як нещасний випадок, але це не буде нещасним випадком. Не буде."

Том довго мовчав, а тоді зітхнув і притулився чолом до Гаррі. Довгі руки обхопили його меншу фігуру. Не в силах протистояти цьому теплу, він притиснувся до Гаррі так близько, як тільки міг.

"Я кохаю тебе". Навіть притулившись до нього, Гаррі ледь не пропустив його слова. "Ти мене більше ніколи не побачиш."

"Не йди". Його потріскані губи насунулися на лоб. "Не йди". Том відійшов від нього, двері скрипнули, коли він зачинив їх за собою. "Будь ласка. Його вже не було. Гаррі сповз по стіні і зарився обличчям у коліна, більше не в змозі стримувати сліз.

Він цілком змирився з думкою прожити все життя без чогось суттєвішого, ніж інтрижка на одну ніч, і не дуже хотів мати справу з чимось таким зобов'язуючим, як кохання, особливо в тому жорстокому світі, в якому він жив. Звісно, тоді йому довелося вдавати з себе героя, витягнувши того ідіота назад на корму.

Гаррі Поттер не сходив йому з голови відтоді, як він побачив його на верхній палубі, але ворон по-справжньому впився в нього пазурами, тільки коли він опинився під ним і зазирнув у ці сповнені жаху очі.

А потім він закарбував себе в його серці. Але зараз... його настрій ще ніколи за двадцять три роки не був таким поганим. Навіть Регулус не витримав би перебування поруч з ним у цей момент. Він викурив уже майже двадцять цигарок.

Сонце сідало, палаючи помаранчевим диханням дракона, що занурювався в море і

розмазував золоті рожеві та червоні смуги по темніючому небу.

Він мав би знати краще. Поттер був іншим, але не настільки. Багата дитина, в своїй основі. Вирощений родичами майже безхребетним. Він мав би знати, що його відкинуть, як тільки цей малий виродок закінчить з ним гратися. Він мав би знати, що не піде проти своєї сім'ї, як би нещасним вони його не робили. Він мав би знати, що...

"Том?" - прозвучало так несміливо, що морський вітер ледь не відніс це слово геть, і брюнет не був упевнений, що взагалі його почув. Він все одно повернувся. "Ти... змагаєшся в курінні з одним із димарів?"

Він стояв і дивився на нього з чимось схожим на страх. Ніби дивився на дикого звіра, який, як він очікував, міг напасти на нього будь-якої миті. Том кинув недопалену сигарету через поручні. "Що ти тут робиш, Поттер? Прийшов попросити мене піти, щоб тебе не забили до смерті камінням за те, що ти "перебуваєш у моїй присутності"? Ну, мені неприємно говорити тобі, що палуби офіційно не відокремлені".

"Я... хотів поговорити з тобою. Але не про це." Він незручно совався. "Просто... я вирішив... я вирішив, що краще помру щасливим, ніж житиму в клітці. Якщо ти зможеш пробачити мені, що я не був достатньо сильним, щоб вибрати тебе раніше".

Йому так хотілося розсердитися на нього, закритися і відвернутися, адже він застелив своє ліжко і мав би в ньому лежати, але один погляд на його пригнічені очі, в яких загрожували сльози, робив це неможливим.

"Йди сюди, співоча пташко."

Незважаючи на те, що він був на виду у всіх, хто випадково проходив повз, і на тій частині палуби, яку найчастіше відвідував перший клас, Гаррі ні секунди не вагаючись кинувся в обійми Тома.

"Ти тремтиш". Він потер руками спину меншого самця. "Ти боїшся?" Той кивнув.

"Хочеш повернутися на корму?" Він

похитав головою.

"Ти справді готовий ризикнути життям, щоб бути зі мною?" Гаррі міцніше стиснув одяг Тома. Брюнет обійняв його за плечі. "Ти ніколи не повернешся до них. Ти залишишся зі мною. Будемо спати на моєму розкладачці. Чорт забирай, я спатиму на підлозі. Ти нікуди не підеш без нас з Реджем. Я не дозволю їм тебе скривдити, Гаррі. Ніколи більше."

"Я не можу просто піти, Томе. Мені потрібні деякі речі."

"Тоді ти зможеш повернутися один раз, але тільки для того, щоб взяти те, що тобі вкрай необхідно, і я піду з тобою". Гаррі кивнув і притиснувся ближче. Том провів руками по його волоссю. "Не души себе на моїй шиї, любий. Ти подобаєшся мені живим, і я думаю, що тобі краще бути живим, щоб повністю відчути те, що я хочу тобі показати".

Гаррі відступив досить далеко, щоб подивитися на нього. "Покажеш мені?"

Том посміхнувся і ніжно потягнув його до шпиля носової частини корабля. "Захід сонця над океаном прекрасний, ти так не думаєш?" Його руки злегка лягли на стегна. "Ставай на перила, я тебе тримаю".

Стоячи на першій перекладині, Гаррі піднявся приблизно до підборіддя Тома.

"Ти мені довіряєш?" Простягнувши руку, щоб схопитися за одну з опор димоходу, брюнет виліз на перила позаду нього.

"Так.

"Ви впевнені?"

"Так."

"Тоді заплющ очі". Том поклав підборіддя на плече Гаррі, щоб переконатися, що той зробив те, що його просили, і посміхнувся йому в потилицю. "Відпусти. Відпусти, любий, я не дам тобі впасти".

Коли Гаррі відпустив поручні, він підняв руки і розставив їх в сторони. Вітер і морські бризки огорнули їхні тіла тонкою ковдрою сріблястої пари.

"Розплющ очі, співоча пташко". Він сказав. "Ти летиш."

"Я лечу?" Він розплющив очі і, побачивши, де він знаходиться, розплився в найширшій усмішці, яку Том коли-небудь бачив. "Я лечу!"

"Ти летиш. Ти вільний, Співочий птах. Вільна від сьогодні; вони більше не будуть тримати тебе. Ніщо тебе більше не триматиме."

Руки Тома знову обняли його за талію, і перед ними не було нічого, крім моря і призахідного сонця, а він був так близько. Вже не мало значення, що вони були на очах у всіх. Що це було непристойно. Що це було незаконно. Гаррі обійняв Тома за шию, зарившись руками в його волосся і притягнувши його рот до своїх. Ніжно прикусивши його нижню губу і посмоктавши язика, Гаррі вирвався з нього і у відповідь притиснувся до грудей Тома, захищений від небезпеки між його тілом і глибокою синявою моря.

"Це був останній раз, коли "Титанік" бачив світло дня. Приблизно через вісім годин він лежав на дні Атлантичного океану разом з багатьма людьми на борту, включно з Томом".

"Отже, ми прибули в ніч потоплення". Джорджеве завзяття було притлумлене серйозністю розповіді, великою вагою Гарріних слів, очевидною для всіх присутніх у кімнаті, з огляду на

їхні опущені очі та притиснутий вираз обличчя.

"Клятий клятий капітан стояв там з попередженням про айсберг у руці, отримавши загалом *дванадцять застережень,* і все одно наказав збільшити швидкість?" Драко насмішкуватим тоном нагадав Гаррі про Люциуса. Він був його онуком? Правнуком?

"Двадцять шість років досвіду працювали проти нього. Це дурість, яка призводить до багатьох катастроф, морських, авіаційних та інших. Він, мабуть, вважав, що щось д о с т а т н ь о велике, щоб потопити корабель, буде помічено задовго до того, як воно в нього влучить, і, можливо, так б и й с т а л о с я , я к б и той ідіот, що замкнув бінокль у порту, не зійшов з корабля з ключем у кишені!". Альбус підняв брову на більшу частину кімнати, яка тепер почала витріщатися на нього. "Дідусь ніколи не говорив про це. Я провів дослідження самостійно. Це була комедія помилок, яка призвела до загибелі Титаніка. Дідусь був правий щодо керма: воно ні чорта не могло повертати! Все, що знав капітан, було неправильним, і це коштувало життя майже півтори тисячі людей!"

Гаррі відсторонено дивився на монітори, що показували фотографії Корабля мрій, де він зараз відпочивав, думками перебуваючи далеко в часі чистих палуб, білої фарби і сили теплих обіймів.

Далекі спогади

"Це вітальня". оголосив Гаррі, ледь стримуючи сміх, стягуючи піджак і недбало кидаючи його на спинку стільця, що стояв поруч. "Це світло підійде?"

Том, який підійшов до каміна і роздивлявся навколо в абсолютному невірі, злегка здригнувся і озирнувся на нього: "Що?".

"Художникам потрібне хороше світло, чи не так?"

"Це правда, Співочий птах", - ворон ледь не задихнувся від нового приступу сміху через фальцетний французький акцент високого самця. "Але я ніколи не працював у таких жахливих умовах! Озирніться навколо, зі стін капає стільки золота, що куди б я не подивився, я осліпну!" Помітивши одну з висячих картин, він зробив подвійний дубль і ледь не кинувся через усю кімнату. "Це Моне?"

Гаррі озирнувся. "Так, це він. Ти знаєш його роботи?"

"Чи знаю я його?" Том недовірливо подивився на припущення, що він не знає. "Як я можу не знати? Я займаюся живописом, і в мене непогано виходить, але малюнок - моя сильніша сторона, а Моне - майстер". Подушечки його пальців з любов'ю провели по висохлій олійній фарбі. "Подивіться, як він використовує колір. На змішування. Як він розтушовує. Хіба це не чудово?"

"Я знаю. Він надзвичайний." Гаррі відчинив шухляду сейфа і витягнув звідти найцінніший вміст, з радістю виявивши, що Пансі не носила його на кораблі. Без сумніву, через якусь ревниву параною він був би вкрадений. "Ця річ огидна і незграбна, не кажучи вже про те, що вона зовсім непотрібна. Але вона все одно наполягає на тому, щоб усюди носити з собою сейф".

"А, так, мопсик. Чи варто очікувати її повернення найближчим часом?"

"Вона затримається на деякий час. Не треба про це хвилюватися." Гаррі посміхнувся і простягнув Томові намисто.

"Гарний". Брюнетка піднесла діамант до найближчого джерела світла і критично оглянула його. "Дуже гарний. А що це? Сапфір. Можливо, топаз?"

*"Це, кохана, діамант. **Дуже рідкісний діамант**, який колись носив сам король Франції".*

Том свиснув крізь зуби, звук вийшов коротким і пронизливим. "Я розумію, чому ти хочеш повернутися по нього, Співочий птах. Продавши його, ми обоє потрапимо в перший клас, навіть якщо ти з а л и ш и ш усе своє багатство".

Він зробив рух, щоб покласти його в кишеню, але Гаррі схопив його за зап'ястя. "Це не те, за чим я повернувся, і ми не візьмемо його з собою. Я його носитиму. Я подумав, що, оскільки для тебе це буде новий досвід, тобі буде зручніше, якщо я б у д у схожа на одну з твоїх "Французьких дівчат"".

Інший чоловік якусь мить нерозуміюче дивився на нього, а потім швидко похитав головою. "Ми і так випробовуємо долю. Якщо нас тут зловлять..."

"Ми не будемо."

"Гаррі..."

Ворон дивився на нього великими, невинними очима. "Я думав, що ти хочеш намалювати мене, Томе. Ось твій шанс. Ти намалюєш мене в цьому".

"І-."

*"**Тільки** це".*

Вираз ошелешеності, який витягнув Том, був на вагу чистого золота. Гаррі посміхнувся, взяв діамант назад і начепив його на шию, а тоді повільно розв'язав краватку-метелика й почав розстібати ґудзики на сорочці. Повільно. Спостерігаючи, як ці блакитні очі стежать за його руками, коли він розстібає кожен ґудзик, нарешті відкриваючи груди і струшуючи тканину з плечей.

Незабаром Гаррі стояв перед ним повністю голий, а Том відкрито дивився на нього; якби це був хтось інший, він, мабуть, був би яскраво-червоним з голови до ніг, але з ним все було інакше. Те, як він дивився на нього... це не було поверхнево чи хтиво, незважаючи на його явний потяг.

Діамант важко впирався в горло.

Ніжки розкішної кушетки волочилися по товстій килимовій підлозі. Важкі подушки гупали одна об одну, коли Том переставляв їх на свій розсуд, перш ніж зробити жест у її бік.

"Лягай, люба. Влаштовуйся зручніше."

Гаррі посміхнувся йому і пішов розташуватися на дивані, спостерігаючи, як Том сідає на інший стілець і розгортає невелику торбинку з приладдям, а потім дістає вугільний олівець і ніж і починає їх гострити. Час від часу він кидав на нього вдячні погляди і посміхався, коли той це робив.

"Останнє, що мені потрібно, - сказав Гаррі, продовжуючи дивитися на нього очима в капюшоні, - це ще один портрет, на якому я буду схожий на порцелянову ляльку. Якщо ти справді кохаєш мене, Томе, то зроби мене людиною".

"Я зроблю все можливе, щоб не розчарувати тебе,

співоча пташко". "Посади мене, о майстерний

художнику?"

"Позуючи тебе за моїми специфікаціями, я не зможу зробити тебе схожим на людину, Гаррі. Роби, як знаєш."

"Можете принаймні сказати мені, чи я щось пропускаю?"

"Сказати тобі, якщо чогось не вистачає?" Том посміхнувся, відклав інструменти вбік і підвівся на ноги. "Гадаю, що міг би". Від зосередженого погляду її очей йому стало приємно тепло. "Ти майже ідеальний".

*"Майже? То **я** щось пропустив?"*

"Упускаєш."

"Що?"

*"Це." Том притиснув його рот до свого, кусаючи і смокчучи, і відсторонився лише тоді, коли губи крука стали червоними від поцілунку, побитими і надутими. "**Тепер** ти ідеальний. Поверни голову до мене і переконайся, що будь-яку позу, яку ти вибереш, ти зможеш утримати. Це, мабуть, займе близько години".*

Усмішка на його обличчі була задумливою. Альбус знову почав посилати портретові погляди вбік.

"Це була найеротичніша річ, яку я коли-небудь робив у своєму житті до цього моменту. Моє серце весь час калатало. Але я не боялася. Не з ним. У Томі було щось таке, що змушувало мене відчувати себе неймовірно... в безпеці". Він сказав. "Том мав рацію, коли казав, що мій портрет стане його шедевром. Навіть якби він був живий, я сумніваюся, що він створив би кращу роботу. Є щось таке в любові до свого об'єкта, у стосунках з ним, що вдихає життя в кінцевий результат роботи, якого не було б в іншому випадку".

"Очевидно, що він надавав перевагу певним частинам тебе. Твоєму обличчю, твоїм очам. Рукам. Вони більш детальні. І діамант. Він зображений досить добре, щоб було зрозуміло, що це таке, але... його присутність, здавалося, була для нього майже другорядною думкою". Ледь помітний кольоровий наліт прикрашав високі вилиці Драко. "Коли він закінчив малюнок, ти...?

"Ви питаєте, чи ми трахалися?" - посміхнувся він. "Не хочу вас розчаровувати, пане Малфой, але Том був дуже професійним. Я спровокувала цей поцілунок своїм дражненням, і з радістю б запросила ще, але він не скористався моїм станом, як у третьому класі під час вечірки".

Том вихилився у вікно кімнати, дивлячись на зірки і насолоджуючись відчуттям морських бризок, що потрапляли йому на обличчя, незважаючи на пронизливий холод, поки він чекав, поки Гаррі одягнеться.
Прислухаючись до приглушеного цокання маленького крука, що вовтузився в спальні по той бік стіни.

"Ти поклав фотографію в сейф?" - тихо спитав він, посміхаючись від вуха до вуха на думку про те, як менший самець втовкмачив правду про свій від'їзд сім'ї та мопсиковій сучці. Хоча він все ще був дещо незадоволений рішенням Гаррі залишити Серце Океану.

"Так," - прийшла відповідь. "Я вийду за мить, я майже закінчив".

"Не забудь свій макіяж, співочий птах". Посміявшись над бурею обуреного бурмотіння, яку викликав цей коментар, Том відштовхнувся від вікна і, дмухаючи на змерзлі руки, попрямував назад до дверей спальні. "Холодно там". Гаррі ледь не наштовхнувся на нього, назавжди позбувшись піджака і тепер одягнувши смарагдовий гудзик поверх чорних штанів і мокасинів. "Гарно виглядаєш.

"Дякую, Томе". Він притиснувся до нього, все ще припухлі губи розтулилися в дражливій посмішці. "Скажи мені, коханий, я не буду відрізнятися від інших?"

"Чудово." Він нахилив підборіддя Гаррі, щоб поцілувати його, і...

Стук у двері змусив їх розбігтися, очі Гаррі розширилися від жаху, коли голос запитав: "Містере Поттер, ви там?"

"Це Люціус!" прошипів він, хапаючи Тома за зап'ястя і тягнучи його до спальні. "Нам треба забиратися звідси!"

"Люціус? Я думав, що він один з вас, а не з прислуги! Чому він грається в хлопчика на побігеньках?"

*"**Він** один з нас, але, щоб зробити послугу її батькові, який, вочевидь, є його добрим другом, його майже призначили сторожем Пансі. Мабуть, це вона його прислала." Звук ключа в замку долинув до них саме тоді, коли Гаррі відчинив другі двері. "Ходімо!"*

Вони прослизнули крізь них і тихо зачинили за собою двері; опинившись у коридорі, Том взяв Гаррі під руку і повів його коридором швидким, але досить розміреним кроком, щоб не виглядати надто вибитим з колії.

"Пане Поттер!"

"Чорт!" Том штовхнув меншого чоловіка, що йшов попереду, вниз по

коридору. "Давай! Давай!" "Твої малюнки..."

"З ними все буде добре! Просто біжи!"

Вони мчали коридором так швидко, як тільки могли, повертаючи так швидко, що ковзали по кахельній підлозі, і ледь не переїхали швейцара, коли мчали до решітки ліфта.

*"Стій! Стій! Стій! Стій! Стій! Стій, чорт забирай!" Том зловив решітку до того, як вона встигла повністю закритися, і вони обидва опинилися всередині. Він захлопнув її одразу ж після цього. "Вниз! Вниз**!**"*

Люцій дійшов до воріт надто пізно, щоб наздогнати їх; обидва стримували сміх від його глузливої насмішки, коли вони зникли з поля зору.

"Він не збирається здаватися".

"Я не сумніваюся в цьому, любий, але йому доведеться піднятися сходами. Поки він повернеться, ми вже будемо далеко звідси". Вибігши на палубу "Е", Том ледь не збив робітника, що проходив повз, і рефлекторно вибачився, коли вони проходили повз нього. Гаррі, зі свого боку, ледь не перечепився через візок з посудом і отримав у нагороду гострий погляд від персоналу.

Пройшовши ще два сходові прольоти, вони зупинилися, щоб перевести подих.

"Досить завзятий, як на багатого бовдура. Як на мене, він більше схожий на бобика."

"Люціус? Боббі? Я б заплатив, щоб його побачити! Голова Малфоя застрягла в одному з тих сірих виродків, ось він!"

"Біжи далі!" Ще три повороти і глухий кут, коли до них долинув звук розчахнутих дверей. Лаючись, Том подвоїв темп і втягнув його в чергові двері, зачинивши їх за собою.

Ручка шалено стукала і дзвеніла, але голова Малфоя більше нічого не могла зробити, щоб дістатися до них. Гаррі затулив вуха долонями, щоб перекрити гуркіт механізмів, що рухалися, а Том з цікавістю зазирнув у дірку в підлозі, з якої вирівалася велика кількість пари.

"І що тепер?"

"Що?"

*"Я спитав, **що тепер**?"*

"Думаю, це вхід до машинного відділення, співочий птах. Залишається тільки одне - спускатися вниз". Том крикнув, перекрикуючи галас. "Напевно, з іншого боку будуть ще одні двері."

Брюнет спустився залізною драбиною з великим завзяттям, зупинившись внизу, щоб допомогти Гаррі спуститися. Приміщення палахкотіло жаром масивних печей пароплава, і все, від підлоги до самих людей, що там працювали, було вкрите вугільним пилом.

Більшість були надто зайняті, щоб їх помітити, але найближчий чоловік зупинився посеред копання і запитав: "Зачекайте, що ви двоє тут робите? Ви не повинні тут бути, це небезпечно!"

Гаррі схопив Тома і почав тягнути його геть; пара продовжила біг без відповіді. Ухиляючись між чоловіками з лопатами, купами вугілля та важкими тачками. Машини шипіли, випускаючи пориви сріблястої пари, а печі сипали іскрами на підлогу.

"Продовжуйте! Тут немає на що дивитися, зовсім нічого! Не звертайте на нас уваги! Ви робите чудову роботу! Продовжуйте в тому ж дусі!"

"Томе! Там! Інша драбина!" Гаррі кинувся до неї, але Том м'яко зловив його і потягнув назад.

"Зачекай, співоча пташко. Куди поспішаєш?"

"Ми в похмурому машинному відділенні; якщо залишимося тут, нас обох засипле вугіллям, а мені вже трохи жарко під комірцем".

Вовчий оскал розплився по його обличчю і нахилився до нього. "Радий, що я не один такий, лялечко!"

Втретє за ніч їхні роти зіткнулися. Жорстко. Грубі. Абсолютно досконало. Їхні язики сплелися, їхні лоби торкнулися один одного, а зуби клацнули. Гаррі обняв Тома за широкі плечі. Том занурив руки в його чорне волосся і відвів голову вбік. Поцілунки в шию. Смоктав, витягуючи стогін, який майже не було чути, з силою, достатньої для того, щоб набити синці.

Майже, але не зовсім.

"Давай підемо нагору, кохана. Я впевнена, що для нас є краще місце, ніж "похмуре машинне відділення".

У вантажному відсіку було темно і тепло, пахло сумішшю дерев'яної поліролі, шкіри та солі. Том тягнув його за руку, пробираючись між ящиками, статуями та іншим безглуздо коштовним мотлохом, який тягнули з собою в дорогу представники вищого класу. Обидва завмерли на місці, побачивши розкішний автомобіль, в якому Гаррі їхав, коли вони вперше прибули на "Титанік".

Том підбіг до неї і відчинив дверцята, а потім простягнув руку, щоб допомогти Гаррі піднятися, і зачинив їх за собою. Звідти він вмостився на передньому сидінні і двічі натиснув на клаксон. Гаррі задоволено посміхнувся, коли громовий звук розірвав тишу в трюмі.

Гаррі опустив лобове скло, що розділяло їх, і склав руки на спинці сидіння. "Водій?"

"Вітаю, добродію. Куди я можу відвезти вас цього чудового вечора?"

"Боюся, що я не маю на думці жодного конкретного місця призначення". Крук муркотів, обгризаючи вушну раковину Тома. "Але я б не відмовився від компанії."

"Але, сер, це було б неправильно".

"От бляха-муха. Повертайся сюди, Гонте!" Гаррі обхопив Тома за плечі й затягнув його назад у вагон.

"Вимоглива". У нього було відчуття, що брюнет дивиться йому в дупу, коли він повертав лобове скло на належне місце.

"Не вдавай, що тобі неприємно. Ніхто нас тут не знайде". Він подивився на нього своїми сяючими очима, коли той вмостився в кутку, скидаючи черевики. "Твої співочі пташки знайшли любовне гніздечко".

"Любовне гніздечко?" Том розгорнувся на ньому, повернувши їх у ту саму позу, в якій вони були, коли Гаррі опинився на палубі. Грудьми до грудей. Стегно до стегна. Обидва були тверді, і це точно був ***не*** *сон. "Ти маєш бути обережним, співочий пташку, бо такі розмови можуть наштовхнути мене на думку, що ти хочеш* ***зайнятися*** *коханням".*

Усмішка Тома була білим півмісяцем, ледь помітним у темряві. Гаррі розстебнув останній гудзик на сорочці брюнета і накинув її на плечі.

"А якщо я скажу, що так?"

Вищий чоловік пересів на нього. "Гаррі, тобі треба добре подумати про це. Я не..."

"Я не пошкодую про це, Томе. Як ти казав раніше, у спортзалі: Я знала це тоді і знаю зараз. Я хочу тебе. Я завжди буду хотіти тебе. Ніщо і ніколи цього не змінить".

"Навіть ризикуючи, що це не більше, ніж інтрижка?"

Гаррі хихикнув. "Гарна спроба. Ти вже казав, що кохаєш мене, дурню."

"А якби я збрехав?"

"Ти не був."

"Ти справді цього хочеш, Гаррісоне? Ти справді хочеш відмовитися від життя у відносній розкоші заради стосунків, які можуть привести тебе до в'язниці з людиною, яка навіть не може запропонувати тобі впевненості у стабільному майбутньому?"

"Том. Гаррі просунув руку між звисаючими половинками розстебнутої сорочки брюнета, приклав її до грудей і відчув, як його серце б'ється об долоню. "Єдине, що ти можеш мені запропонувати, це ось це. Це більше, ніж будь-хто інший коли-небудь мав".

"Він твій". Зуби м'яко ковзнули по його підборіддю, коли він перейшов до шиї. "Повністю. Без питань."

Гаррі посміхнувся, обійнявши Тома за плечі і відкинувши голову назад, щоб дати коханому кращий доступ до горла. "Це все, що мені коли-небудь знадобиться".

Том знову почав смоктати бліду шкіру. Цього разу сильніше. Впиваючись зубами в плоть, він ледь-ледь не пускав кров, залишаючи по собі величезний синець, що претендував на те, щоб його можна було побачити. Його руки намацали гудзики на сорочці меншого крука, протягнувши руку йому під спину, щоб підняти його досить далеко від сидіння і стягнути її. Рот жадібно блукав по щойно відкритій території і вчепився в один із сосків, поки він мацав інший великим пальцем.

Гаррі стогнав і вигинався, його нігті злегка дряпали шкіру голови Тома, коли він міцніше стискав його плечі. Любовні укуси та поцілунки з відкритим ротом залишили синці та сріблясті мокрі сліди, розбризкані по його грудях, животі та крилах стегон.

"Прекрасна". Він говорив це не вперше і, мабуть, не востаннє. Том захоплено дивився

на нього крізь напівтемряву вагона, одна рука м'яко ковзала вгору і вниз

Він нахилився на бік, а інший притримував його, щоб той не придавив своєю вагою меншого партнера. "Так красиво."

"Ви теж не так вже й погано виглядаєте, містере Гонт". Незважаючи на те, що брюнет був більшим, його було легко відтягнути назад, просто сівши. Том без жодного слова дозволив йому взяти владу в свої руки, і незабаром це вже він притулився до дверей.

"Щось на думці, співоча пташко?"

"Я хочу дещо спробувати, Томе. Якщо ти мені дозволиш?"

"Я довіряю тобі, Гаррі. Тобі не потрібно чекати, поки я тобі "дозволю".

Він намацав застібку на штанах і, нарешті розстебнувши її, брюнет підняв стегна, щоб допомогти ворону звільнити його від останнього шматка одягу.

"Що ти збираєшся робити?" Його рука торкнулася щоки Гаррі. "Ти знову

тремтиш. "Я просто... я хочу... я ніколи раніше цього не робив і боюся, що зроблю

це неправильно.

Том провів великим пальцем по вигину його щелепи. "Тобі не потрібно боятися. А якщо тобі все ще незручно, ми не будемо..."

"Ні, мені не незручно, просто... пообіцяй, що скажеш мені, якщо я роблю щось не так".

"Обіцяю". Том пильно дивився на нього, проводячи рукою по його скульптурних грудях і животі. Скрутивши пальці навколо нього в ніжному захваті.

"Трохи міцніше, кохана. Не хвилюйся, що зробиш мені боляче."

Він міцніше стиснув руку. Кілька разів погладив затверділу плоть і спостерігав, як голова Тома відкинулася назад і він глибоко ковтнув.

"Що ж мені тепер робити?" - у його голосі пролунала погано

приховувана бешкетність. "Думаю, ти знаєш, співочий птах".

"О, ні, не хочу. Я ніколи не робив цього раніше, пам'ятаєш?" Його кінчик просочився. Гаррі легенько протягнув ніготь у щілину і посміхнувся, коли почув, як у брюнета перехопило подих. "Скажи мені, що робити, Томе. Скажи, що мені робити."

"Твій гарненький ротик".

"А як же мій гарненький

ротик?" "Використовуй його!"

"Використовувати? Як використовувати?"

*"**Боже** милосердний, Гаррісоне!"*

Гаррі посміхнувся ще ширше. "Ось так?" Він притиснув поцілунок до рум'яної маківки. Брюнет дико загарчав. "А може, ти мав на увазі ось так?"

Том зашипів, ледве стримуючись, щоб не притиснутися до вологого тепла, яке раптом накрило його. Його пальці заплуталися у волоссі Гаррі, смикаючи за розпатлані пасма, щоб змусити крука хитнути головою. Гаррі поклав руки на коліна Тома, ковзаючи ними по його м'язистих стегнах, щоб ще більше розсунути їх і влаштуватися в зручнішому положенні. Гаррі примружив очі, насолоджуючись мускусним смаком і оксамитовою товщиною, не звертаючи уваги на слину, що стікала по його підборіддю.

"Гаррі". Його голос був хрипкий. "Гаррі, я..." Він не встиг закінчити своє попередження, вигнувши спину з тихим стогоном, коли біла гаряча спіраль у його животі тріснула. "Не ковтай поки що."

Ворон розгублено подивився на нього, коли Том злегка притиснув два пальці до його губ.

"Повір мені, ти не хочеш, щоб це сталося всуху". Роздуті зіниці трохи звузилися від легкого нервового сплеску, але він зробив те, що йому сказали, перш ніж проковтнув решту. "Лягай на спину. Просто лягай і розслабся, Гаррі, все буде добре. Я тебе не скривджу".

Гаррі відкинувся на шкіряне сидіння, намагаючись розслабитися, коли Том знову зайняв позицію зверху, притиснувся губами до його колін, а потім залишив свіжі сліди укусів на його грудях і шиї і з'єднав їхні вуста в ще одному поцілунку.

Він закам'янів, коли до нього притиснулися слизькі пальці. Перший ворухнувся до першого суглоба. Потім другий. "Заспокойся, любий". Ще один палець приєднався до першого. Ножиці розтягують і розтягують. Зариваючись глибше.

Гаррі зойкнув від несподіванки, вигнувшись із сидіння і побачивши зірки. Том посміхнувся йому в губи.

"Ось воно." Він ще кілька разів міцно притиснув пальці до маленького пучка нервів, перш ніж витягнути їх і зробити кілька швидких погладжувань. "Готовий?"

"Так". Його груди вкрилися тонким блиском поту, і він відчував, що може вибухнути, якщо щось не зробити швидко. "Я готовий. Томе, будь ласка!"

"Не поспішай, коханий". Він притиснувся до нього, занурюючись у його тепло так повільно, як тільки міг. Гаррі заскиглив, сльози різали очі, і сховав обличчя в Тома на шиї. Гаррі з усіх сил намагався втриматись від болю, поки не досягнув дна. Груди здіймалися. Серце калатало.

"Я відчуваю твій пульс". Він пробурмотів, затамувавши подих, його руки рухалися від плечей до спини. "Рухайся, Томе."

Перший же рух стегон штовхнув його ще глибше. Гаррі відчув більше болю, ніж задоволення. Том пристосувався. Знову поштовх. Влучив у ту саму точку, що й раніше. Гаррі впився зубами в його плече, щоб не закричати. Том хихикнув і прискорив темп. Його пальці смикали Тома за волосся. Нігті вирізали криваві борозни вздовж його хребта. Його долоня вдарила по вікну, прорізаючи чітку смугу крізь конденсат, що

утворився на холодному склі.

Коли все закінчилося, вони лежали, згорнувшись калачиком, на сидінні машини, теплі й задоволені, у світлі вечірнього сонця, голова Гаррі лежала на грудях Тома, а його пальці вимальовували хаотичні візерунки на блідій шкірі.

"Мої батьки схвалили б тебе, знаєш?" "Схвалили б?"

"Я серйозно." Він сперся на передпліччя. "Їм було б байдуже, що ти не багатий чи що ти чоловік. Все, що для них мало б значення, це те, що ти робиш мене щасливою".

"Ти щасливий зі мною, співочий пташку?" Гаррі кивнув, і чорне волосся впало йому на очі. "Ти теж робиш мене щасливим". Він пригорнув меншого самця до себе на груди, поклавши руки йому на поперек. "Як тільки ми приземлимося, ми з Реджем вивеземо тебе з корабля. Ми втечемо.
Зникнути в Нью-Йорку. Переїдьте на Середній Захід, на Східне узбережжя або до Мексиканської затоки, якщо потрібно, щоб бути подалі від них. Тобі більше ніколи не доведеться думати про своє старе життя. А я зроблю все, що в моїх силах, щоб у нас все було добре".

"Звучить непогано". Гаррі втомлено пробурмотів, його очі заплющилися, а окуляри дивно зсунулися на обличчі. "Але зараз давай подрімаємо. Я втомився."

Том стягнув з нього окуляри і поставив їх на підлогу. "Спи міцно, пташко. Я розбуджу тебе, якщо хтось прийде".

Праворуч по борту

Цупкий папір художника зім'явся під її рукою, поскрипуючи на знак протесту і погрожуючи порватися.

*"Я так і **знав**! Він брудний педик! Він ніколи не врятувався; він збирався **заплатити** цьому стерновому, щоб той його трахнув! Ось що вони збиралися зробити на кормі!"*

"Я сумніваюся, пані Паркінсон, що людина з такою вдачею, як у пана Поттера, має хоч якусь схильність до публічного сексу. Хоча я сумніваюся, що наміром керівництва було лише допомогти йому. Те, що він зараз з ним, - насмішкувато мовив Луціус, - збочення, до якого вони, ймовірно, дійшли, просто жахливе".

*"Гаррі думає, що покине мене? Заради безгрошів'я? До **іншого чоловіка**? Він помиляється, зробіть щось!"*

"Він не буде наполягати на нападі, пані Паркінсон, і навіть якби у нас були незаперечні докази неналежних дій між ними, капітан не став би діяти. Офіцери на цьому кораблі не хочуть мати нічого спільного з моральними злочинами".

"Але!"

"Пограбування, однак..."

На її обличчі з'явилася злісна посмішка. "Пограбування принесе йому великі неприємності. Особливо, якщо він вкраде щось таке цінне, як Серце Океану". Пансі ледь не вдарила його масивним каменем, поспішаючи віддати його. "Ти простежиш, щоб це дісталося Ґонту?"

"І щоб Майстра Зброї негайно сповістили". Люціус сховав намисто в кишеню. "Не хвилюйтеся, міс Паркінсон. Приходьте завтра, містер Поттер повернеться на своє місце, і ім'я бастарда Ріддла більше ніколи не згадуватиметься в наших колах".

"Боже милостивий, це було близько! З усіма тими відбитками рук, що ти залишив на вікнах, поліція ледь не зловила нас зі спущеними штанами". Том сховав посмішку в Гаррі, коли менший крук зупинився на його руці. "Ти виглядаєш неймовірно з такою зачіскою".

*"З такою дикою зачіскою я **завжди** виглядаю так, ніби у мене сексуальне волосся, Томе?"*

*"О, навпаки, моя кохана. Статеве волосся - це дуже **специфічний** тип безладного і дикого волосся, який ніколи не може бути відтворений жодним іншим джерелом. Воно еволюціонувало як сигнал решті людської раси, розумієте? Щось на кшталт хвастощів: "Мій партнер трахається краще, ніж твій".*

"Ти п'яний, Томе, чи ти завжди так поводишся після сексу?"

"Не завжди, тільки з тобою, співоча пташко. Хоча мушу сказати, що я розчарований у собі".

"Так? І з чого б це?" "Ти ж ще

можеш ходити, так?"

Гаррі відчув, як його обличчя вкрилося рожевим пилом, коли він простягнув руку, щоб притягнути кохану до себе. "Це я". сказав він. "Тобі справді слід це виправити. Негайно. Ми самі, а зараз так холодно і пізно, що ніхто сюди не прийде".

"У тому воронячому гнізді є спостерігачі, люба. Вони вже дивляться."

"То й що?" - крук обережно затиснув нижню губу Тома між зубами і м'яко потягнув за неї. "Ми влаштуємо їм виставу, щоб зігріти їх.

Брюнетка посміхнулася йому в губи. "Мені подобається хід твоїх думок, любий".

Однією рукою я знайшла його поперек і притягнула ближче. Інша вчепилася в його волосся і відкинула голову назад. Обидва повністю проігнорували писк одного з них і вовчий свист іншого.

"Схоже, що принаймні один з них у захваті".

"Так, справді". Гаррі розстебнув сорочку Тома з таким завзяттям, що ледь не розкидав гудзики по палубі. Відчайдушно радий, що його руки знову намацали рельєф м'якої шкіри, твердих м'язів і рельєфних шрамів. Відчути це тепло. Це серцебиття. "Тримай себе в руках, Гаррісоне. Ми отримаємо обмороження, якщо щось тут знімемо".

"Мені байдуже".

"Тобі байдуже?" Гаррі спробував похитати головою, але на півдорозі зрозумівши, що це змусить його розірвати контакт з губами Тома, натомість заскиглив. "Ну, я б краще залишив свій член, дякую, тож я також залишу свої штани. І я б не хотів, щоб мої соски теж замерзали".

Він розсміявся, побачивши вираз розгубленого жаху на обличчі Гаррі, швидко застібнув сорочку і облизав розпухлі від поцілунку губи, а потім простягнув руку, щоб обережно провести долонею крізь тканину штанів.

"Не хвилюйся, лялечко. Ми все ще можемо розважитися." Він поворухнувся, щоб притягнути його ближче, нахилився, щоб знову поцілувати, і...

"Айс берг!"

Гаррі не встиг зробити більше, ніж зафіксувати страх, що каменем підкотився до його шлунку, перш ніж вони з Томом ледь не впали на палубу. Том вчасно відтягнув його назад, щоб не розчавити на смерть лавиною, яка з'явилася після того, як невелика гора льоду обрушилася на поруччя.

Ціла планета блакитнувато-білого кольору піднялася високо на тлі чорної ночі, наче вражаюча змія. "Титанік" здригався під їхніми ногами, коли залізний корпус кричав, як істота

в агонії, ковзаючи широким бортом повз крижаний берг. Обидва застигли в жаху, дивлячись, як арктичний титан пропливає повз них.

Том оговтався першим, схопивши Гаррі за зап'ястя і пробираючись крізь розкидані шматки льоду до поручнів, він зазирнув туди, звідки відкривався краєвид. Приєднавшись до невеликої жменьки інших людей, які висипали на палубу з різних куточків корабля, щоб подивитися на це видовище.

Гаррі стискав знекровлену руку Тома, поперемінно вдивляючись у нечитабельне обличчя брюнета і скануючи темну воду в панічному жаху, не знаючи, що с а м е він шукає. Помітивши його очевидну тривогу, брюнетка спробувала натягнути на себе спокійний, здебільшого безтурботний вираз обличчя. "Все гаразд, пташко. Поглянь. Пошкоджень немає, удар був несильним. Просто шишка, насправді. З нами все буде гаразд".

Він майже обдурив його. Майже. Якби Гаррі не дивився так глибоко в ці блакитні очі, він міг би не помітити відблиск тривоги, захований у їхній глибині. Том був наляканий, цілком можливо, переляканий, так само, як і він.

"Все буде добре." Том знову пригорнув його до себе. Міцно стискаючи його. Розгойдуючи вперед-назад. "Все буде чудово. Я подбаю про тебе. Все буде добре."

Гаррі відчував його хвилювання, але все ж розслабився, бажаючи вірити, що Том має рацію. Що той факт, що офіцери корабля не метушилися, а вже намагалися евакуювати людей, означав, що їм справді нічого не загрожує. Що не було жодної ймовірності того, що "Титанік" міг бути розрізаний нижче ватерлінії.

"З нами все буде гаразд". Він повторив, відчуваючи, як брюнет з полегшенням зітхнув, коли погодився. Том відпустив його і перехилився через борт.

"Схоже, що фарба пошкоджена, але це не призведе до того, що хтось потрапить до в'язниці Дейві Джонса". Кілька людей навколо відкинули крижаний удар як несуттєвий і почали грати в "штовхання льоду" з кількома більшими шматками, що впали на палубу. "Навіть якби ми пішли на дно, з нами все було б гаразд. Ми б дісталися до рятувальної шлюпки. А навіть якщо ні, то інший корабель, що був поблизу, прийде і витягне нас звідти. Ніхто не помре". Гаррі рухався повільно, щоб його не помітили, нахилявся і хапав уламок льоду, а потім знову випростувався. "Потоплення піде нам на користь, якщо ми будемо триматися разом. У хаосі було б набагато легше втекти від сім'ї".

"Невже?" Він посміхнувся, обережно піднімаючи комір. "Справді?"

"Так, це-аргх!" Том підхопився на ноги в ту мить, коли ворон впустив крижину йому на спину. Він шалено звивався, наче риба, яку спіймали на волосінь, поки нарешті не зміг відірвати швидко танучий уламок. Він кружляв над нахабно усміхненим Гаррі з грайливою помстою в очах і вчепився в нього, перш ніж той встиг втекти.

"А! Том!"

"Ні, тобі це не зійде з рук".

"Ні!" Усміхаючись, він кинув у нього ще шматки льоду. Кілька менших шматочків застрягли в бровах і волоссі Тома.

"Ось так", - брюнет перекинув його через одне плече, перш ніж обережно поставити на перила. "Ти перегинаєш палицю".

Гаррі засміявся, обійнявши Тома за плечі і пригорнувши його голову до своїх грудей. На серці Гаррі знову стало легко. Гаррі сумнівався, що коли-небудь зрозуміє, як Том зумів так легко прогнати свій страх, але за це він був йому надзвичайно вдячний.

Після хвилин двадцяти гри на льоду, захекані, тремтячі, з червоними від холоду і сміху обличчями, Гаррі і Том піднялися сходами на верхню палубу і стояли, притулившись одне до одного, щоб зігрітися, спостерігаючи, як більшість тих, хто ще не повернувся до своїх справ, продовжували бавитися на льоду, наче діти у свіжому снігу. Несподівано Тома міцно обійняла невеличка група офіцерів і сам капітан зупинилися неподалік, намагаючись говорити тихіше, і Гаррі прислухався, щоб почути їхні голоси.

"- всі пристебнуті до переднього корпусу".

"Ти можеш її підняти?" - грубувато запитав капітан.

"Ні, якщо тільки... ні, це малоймовірно, сер".

"Ви бачили пошкодження у поштовому відділенні?"

"Ні. Вона вже під водою." Вони продовжили спускатися сходами.

Вони обмінялися широкими поглядами, їхні обличчя побіліли під холодним рум'янцем.

*"Це погано". Всі зусилля, які Том докладав раніше, щоб заспокоїти його, пропали. Його очі були такі ж темні, як небо вгорі і вода внизу. "Це **дуже погано**, пташко! Я... ми повинні почати рухатися до рятувальних шлюпок. Негайно. Напевно, в першу чергу там будуть жінки і діти, але... можливо, ми зможемо посадити тебе в одну з них".*

"Я нікуди не піду без тебе, Гонте!"

Брюнетка посміхнулася йому ритуальною посмішкою і знову притягнула його до себе. "Ходімо".

"Зачекай." Гаррі тримав одну руку на зап'ясті Тома, а іншу - на перилах, фактично приковуючи вищого чоловіка до місця. "Я... ще ні. Ми..." Він опустив очі на палубу.

Том підійшов ближче, просунув палець під підборіддя і з м'якою усмішкою підняв його вгору. "Скажи мені, кохана".

"Я хочу попередити свою сім'ю. Як би жахливо вони зі мною не поводилися, вони не

заслуговують на те, щоб потонути". "Повертатися туди - погана ідея, Гаррі."

"Я знаю." Ворон стиснув його руку, дивлячись на нього з благанням очима. "Саме тому я сподівався, що ти підеш зі мною. Щоб захистити мене. У тебе ж є з собою ніж, чи не так?"

"Ні, я залишив його з моїми припасами. Але я можу впоратися з ними за допомогою кулаків, ніг і зубів". Він ненадовго сховав обличчя в долонях. "Ходімо."

Купа мотлоху впала на підлогу з гуркотом і брязкотом дерева та розбитого скла, звільнивши місце для рулонів креслень, які Дамблдор приніс з собою зі своєї каюти. Знайшовши потрібний, він розгорнув його на столі і показав, де було пошкоджено.

"Вода. Чотирнадцять футів над кілем за кілька хвилин. Сорок у всіх трьох трюмах і котельні номер шість."

"Так точно, сер". Перший офіцер підтвердив, що Горацій Слизоріг протиснувся крізь двері своїм значним обхватом.

"Коли ми зможемо повернутися до роботи, чорт забирай?"

"Це п'ять купе". Він повідомив їм усім, ігноруючи іншого чоловіка. "Титанік" може втриматися на плаву, коли перші чотири відсіки затоплені, але не з п'ятьма. Не з п'ятьма."

Кілька офіцерів стріляли один в одного переляканими поглядами.

"Вона піде на дно з головою. Вода переллється через наливні люки на палубі "E" на наступну палубу, назад і назад, аж до самої корми. Це неможливо зупинити."

"А що з насосами?" запитав капітан.

"Насоси дадуть нам кілька хвилин, але не більше. Вона побачить дно Атлантичного океану, і ми нічого не зможемо зробити, щоб зупинити це".

*"Цей корабель **не може** потонути".*

"О, Боже, Горе! Вона залізна, а не чарівна! Він може піти на дно, як я і казав тобі з самого дня його завершення, і він піде на дно зараз! Ти отримаєш свої заголовки!"

Раптом дуже збліднувши, Гор припав до дверної рами.

"Скільки часу?"

"Годину. Максимум дві, і то, якщо нам неймовірно пощастить".

Капітан подивився на свого першого помічника. "Скільки людей на борту, містере Мердок?"

"За нашими підрахунками, сер, на борту трохи більше двох тисяч двохсот душ".

"Найближчий корабель?"

"Карпати".

"Він отримав нашу причину

смерті?" "Так, сер."

"Коли він буде тут?" "..."

*"**Мердок**!" "Чотири*

години, сер.

"Чотири?" Вираз обличчя капітана став неймовірно похмурим. "Нехай персонал негайно почне евакуацію; роздати рятувальні пояси і почати спускати шлюпки на воду. Ми збираємося забрати з цього проклятого корабля всіх, кого зможемо".

Починаю розвалюватися

Гаррі неймовірно нервував і сильно тремтів, коли вони поверталися коридором до своєї кімнати. Том міцно тримав його руку, великим пальцем втираючи заспокійливі кола в бліду шкіру.

Однієї миті коридор був відносно чистим, лише кілька співробітників поспішали, а наступної миті Люциус, здавалося, матеріалізувався зі стіни. Він врізався в Тома так сильно, що той захитався; брюнет загарчав на нього і захисно затягнув Гаррі за спину.

Якщо не брати до уваги занепокоєно-самовдоволеної посмішки в його бік, голова Малфоїв поводився так, ніби Тома не існувало.

*"**Ось** ви де, пане Поттер. Ваша сім'я і міс Паркінсон дуже за вас хвилювалися. Ви зникли безслідно."*

"Зі мною все гаразд". холодно повідомив він, міцно притискаючись до Тома. "І я не залишуся."

"О?"

"О, справді." огризнувся Том, коли вони переступили поріг кімнати.

Тиша миттєво запала, щойно їх помітили мешканці - Пансі, його двоюрідні тітка й дядько - хоча чи то від нахабства Гаррі, чи то від холоднокровної присутності Тома, було незрозуміло.

Вернон ворухнувся першим, його обличчя швидко набуло потворного червоного відтінку редьки при вигляді помітних слідів укусів, що оперізували його горло.
*"Хлопчику**!**"*

Він не встиг зробити й кроку до Гаррі, як між ними опинився Том, його очі зміїлися, а вираз обличчя обіцяв біль. Він навис над ним, склавши руки і злегка схиливши голову набік, але нічого не сказав. Йому й не треба було. Його дядько відступив, борсаючись, щоб приховати свій страх.

Том виставив щелепу і висунув підборіддя.

"Як я вже сказав Люціусу на вулиці, ми з Томом не залишимося". З коханим, що прикривав його, Гаррі більше не відчував страху; він випростався і розправив плечі, краєм ока помітивши легеньку посмішку Тома. Він намагався не звертати уваги на майже демонічну посмішку на обличчі Пансі. "Насправді ми якраз збиралися йти до рятувальних шлюпок і подати сигнал, щоб покинути корабель. Том не згоден, але, незважаючи на твоє огидне ставлення до мене протягом багатьох років, я вважав, що ти не заслуговуєш на те, щоб піти на дно разом з кораблем.
А тепер..."

Двері, що відчинилися без попередження, відкинули Гаррі вперед, і він би впав, якби Том не розвернувся і не підхопив його. Роздратований, з перекошеними окулярами, Гаррі обернувся до новоприбулого, але тут же замовк, коли зрозумів, що дивиться на корабельного майстра з озброєння.

"Хтось повідомив про

пограбування?" "Пограбування?

Пансі зробила крок уперед, і та клята посмішка стала ще ширшою, ніж раніше, і кивнула. "Так. Нас пограбували, з сейфу забрали велике діамантове намисто".

"У нас є підстави вважати, що хтось із нашої партії запросив його до наших кімнат". Люціус тицьнув паличкою в напрямку Тома. "Обшукайте його."

"Не рухайся, сер. Не робіть дурниць". Магістр зброї та ще один офіцер наступали на Тома, який знову штовхнув Гаррі за спину. Його постава була вимученою, а очі холодними. Він вишкірив зуби на чоловіків, гарчачи в глибині горла. "Заспокойтеся, сер".

"Не чіпай мене!"

"Ми просто шукатимемо..."

*"**Не чіпайте** мене! У мене нічого немає, чорт забирай! Єдине, що я хотів у них "вкрасти" - це Гаррісона!"*

"Сер!" Він почав боротися, щойно вони схопили його; Гаррі відкинув офіцер, коли вони оточили Тома і почали обшукувати його кишені. Вивертаючи їх. Порожньо. Нічого. Потім. "Це все, мем?"

Він витягнув Серце Океану з кишені пальта Тома; Гаррі з жахом спостерігав, як гігантський діамант гойдається на ланцюжку.

"Так." Вона сказала солодко, і на її обличчі знову з'явилася злісна посмішка. "Ну все, я знала, що він вкрав його! Я хочу, щоб його притягнули до відповідальності!"

Ні, ні! Це було неможливо, він знав, що цього не може бути! Відтоді, як Гаррі вперше показав йому Серце, Том жодного разу не доторкнувся до нього. Гаррі весь час носив його при собі. Його навіть не було в кімнаті, коли він ховав його в сейф, а одразу після цього їм довелося тікати від Люциуса.

Люціус!

"Ти!" Він закружляв над головою Малфоя з убивчим поглядом. "Ти, рум'яний виродку! Ти підкинув це Тому, коли зіткнувся з ним у коридорі! Він нічого не крав! Він не міг! Я весь час був з ним у кімнаті!"

"Він, напевно, взяв його, поки ти одягався, брудний педик!" Дадлі насміхався над ним.

"Ну, ось, будь ласка". Офіцер передав Серце Океану Люціусу, який, кивнувши Пансі, поклав його до кишені. Майстер зброї, не чуючи протестів Тома й Гаррі, закував брюнета в наручники. "Ви підете з нами, сер. Влада зніме з вас наручники, як тільки ми прибудемо до Нью-Йорка".

"Ми не допливемо до Нью-Йорка! Невже ти не розумієш, що корабель ***! Потоплений! Тоне! Тоне!*** *Ти не можеш взяти його туди!" Кузен схопив його за зап'ястя і потягнув назад. Гаррі струснув його і продовжив смикати за ланцюги Тома. "Відпусти його!"*

"Відпустіть мене! Я нічого не крав, мене підставили!"

"Не пручайтеся, сер. Ви зробите тільки гірше для себе!"

"Відпустіть його! Відпусти!" Кулак Дадлі врізався йому в щелепу, і Гаррі з глухим ударом впав на підлогу, в очах у нього почало темніти. Том оскаженів; і Майстер Зброї, і офіцер, що супроводжував його, ледве втримали його, і лише коли Люциус заніс над ним палицю, їх вигнали з кімнати.

Останнє, що він почув перед тим, як втратити свідомість, це як Том вигукував його ім'я, коли його везли по коридору.

Він прийшов до тями через невизначений проміжок часу, лежачи на ліжку, а не на підлозі, де він був, коли втратив свідомість. Це саме по собі було... трохи дивно. Зазвичай, коли його підвозила "люба" кузина, його залишали там, де він впав, навіть не перевіривши, чи все гаразд. Наскільки Дурслі знали чи дбали про нього, він м і г зламати собі шию або задихнутися на килимі. Тож це мав бути хтось інший.

Як довго він був у відключці? Де був Том? З ним все гаразд? Скільки часу у них було до того, як корабель затонув?

"На щастя, ви були без свідомості лише п'ять хвилин. Мені б не хотілося залишати тебе тут після всіх тих неприємностей, через які я пройшов, щоб позбутися Ґонта".

Гаррі все ще не міг ясно мислити; занадто швидкий рух викликав хвилю нудоти, і лише завдяки неймовірній рішучості йому вдалося сісти, не випорожнивши шлунок.

*"Всі ті неприємності, через які ти пройшла?" - повторив він, примудряючись звучати холодно, незважаючи на те, що був ошелешений. "****Ти*** *сказав Люціусу підставити Тома? Навіщо?"*

"Тому що він не заслуговує на тебе! Тому що він стерво! Тому що він інший чоловік! А ти ***мій*** *Гаррісон, а не його!"*

"Я не один з вас!" Він зірвався з ліжка; коліна його підкосилися, і він упав, але швидко підвівся. "Не в тому сенсі, що ти думаєш, ніби щось належить тобі! Я не один з вас!

***людина**, а не об'єкт, що кровоточить! І я більше **не дозволю, щоб зі мною так поводилися -** ні ви, ні будь-хто інший!"*

"І що ти збираєшся з цим робити?" - не знімаючи посмішки, вона рушила до нього. Гаррі відступив. "Ти слабкий, Гаррісоне. У тебе немає волі, щоб чинити опір. Не без нього. А враховуючи той факт, що він піде на дно разом з цим кораблем..."

*"Ти зла **сука**!"*

"Зараз ми підніземося і сядемо в рятувальну шлюпку".

"Тримайся від мене подалі!" Його очі кинулися на маленький столик біля нього, на маленьку торбинку з припасами Тома і ніж, що лежав на ній.

"Нас підбере найближчий корабель і ми попливемо до Америки". "Я

попереджаю тебе, Пенсі."

"Ми одружимося, і ти більше ніколи не будеш так брудно поводитися!" Вона схопила його за руку. Гаррі вихопив ніж і замахнувся, відпустивши його майже одразу після того, як лезо торкнулося руки. Пансі закричала і відпустила його, а він вискочив за двері, навіть не перевіривши, наскільки сильно постраждав.

Гаррі майже вибив двері і з гуркотом пронісся коридором, розштовхуючи і перелазячи через людей, які не встигли забратися з його шляху. Якась частина його розуму заціпеніло усвідомлювала, що до нього пристебнули рятувальний пояс, поки він був непритомний.

До Тома. Він мав дістатися до Тома. Він мусив врятувати Тома. Будь він проклятий, якщо дозволить йому потонути після того, як його підставила якась гарпія!

Біля підніжжя великих сходів зібрався натовп. Офіцери кричали, щоб люди зберігали спокій в очікуванні підйому на палубу. Дамблдор рушив повз нього сходами, витягнувши руки з синіми відбитками, але Гаррі зловив його, перш ніж він встиг пройти.

"Пане Дамбльдор! Я знаю, що корабель тоне і що ви, мабуть, неймовірно зайняті, але я мушу вас дещо запитати! Де може бути заарештований Майстер Зброї?"

"Гаррісоне, ти повинен..."

*"**Будь ласка**, сер! Я... Том означає для мене все. Він невинний. Я не можу залишити його там помирати; він прийде за мною, якщо наші позиції поміняються".*

Чоловік озирнувся на сходи, а потім зітхнув і подивився на нього. "Спустися на найнижчу палубу. Поверни праворуч. Пройди проходом для слуг, поверни ліворуч, а потім знову поверни праворуч. Там ти його знайдеш".

"Дякую, сер."

"Гаррісоне". Гаррі повернувся до нього. "Поквапся. Може бути вже надто пізно, а мені б не хотілося посилати тебе туди тільки для того, щоб ти опинився в пастці".

Він кивнув і побіг назад по коридору, швидко знайшовши швейцара, який стояв перед решіткою ліфта, і попрямував прямо до нього.

"Ліфти зачинені".

"Мені потрібно спуститися на найнижчу палубу, там життя в небезпеці! Хтось, хто мені дуже близький. Я мушу..."

"Ліфти зачинені".

*Гаррі схопив чоловіка за комір і закинув у ліфт, притиснувши його до стіни за шию і гарчачи в обличчя. "З мене **досить** ввічливості!" вигукнув він. "Ти! Вілл! Вілл! Мене! **Вниз!** На нижню палубу! Негайно**!**"*

Чи то кров на його руках, чи то дикий погляд в очах переконали того чоловіка, Гаррі не знав і не переймався. Все, що мало значення, це те, що він кинувся до важеля управління, а потім продовжив притискатися до стіни і витріщатися на нього, як на небезпечного дикого звіра.

Поїздка вниз пройшла в основному без подій. Аж до того моменту, коли вони майже досягли місця призначення. Крізь решітку в ліфт хлинула морська вода; швейцар здавлено пискнув, і Гаррі вилаявся однією з тих лайок, які він чув від Тома, відчиняючи хвіртку.

"Сер, будь ласка!" Швейцар спробував схопити його, але Гаррі ухилився від його рук і вистрибнув. Приземлившись із плескотом у воду по пояс і миттєво перехопивши подих. Том не жартував, коли назвав воду холодною. "Я вилізаю! Я виринаю!"

"Зачекай! Гей!" Вода лилася з ліфта, як бурхлива річка, коли він піднімався назад на верхні палуби. Подалі від затоплення. "Довбаний боягуз!"

Бунтівно бурмочучи собі під ніс, Гаррі розвернувся і почав продиратися крізь воду по пояс. Вниз по коридору і в дедалі мілкішу воду, поки не знайшов прохід для слуг.

Він сказав повернути праворуч чи ліворуч? Він не міг згадати.

"Томе!" Він чув відчай, що пронизував його власний голос. "Томе! Томе, будь ласка, відповідай!"

"Гаррі!" Крук розвернувся на звук його голосу. "Гаррі! Сюди!"

"Том!" Він кинувся бігти в напрямку, звідки долинав голос. Повернув праворуч. Потім ліворуч. Очі Тома були широко розплющені, а обличчя намальоване білим. Його руки були прикуті наручниками до труби. За вікном не було нічого, окрім води, і вона повільно заливала кімнату. "О, Томе, слава Богу!"

Гаррі обійняв його за плечі і поцілував. Дія, сповнена полегшення, відчаю і страху. Його зір затуманився від гарячих сліз, що котилися по обличчю.

"З тобою все

гаразд?" "Я в

порядку."

"Співочий птах, половина твого обличчя розпухла і посиніла!"

"А ти прикутий до стікаючої кров'ю труби на кораблі, який тоне! Потурбуєшся про мене пізніше! Де ключ!"

"Наступного разу, коли я його побачу, я відірву цьому

*виродку руки." "**Ключ**, Томе!"*

"Цей бовдур Малфой забрав ключі з собою, коли втік, і залишив мене тут після того, як погрожував мені пістолетом і вдарив пару разів, а я не зміг дати відсіч, як боягуз, яким, як я знав, він і був!" Він похнюпився. "У тій шафі може бути запасний. Він буде маленький і сріблястий."

Гаррі кинувся через усю кімнату і рвонув дверцята шафи. Перебираючи ряди й ряди ключів. Великі. Середні. Маленькі. Всі однакового оранжево-золотистого відтінку металу. "Вони всі бронзові, Томе! Жоден з них не срібний!"

"Дідько! Пошукай у столі, у верхній шухляді або у верхньому ящику!"

Назад через всю кімнату. Стіл був завалений паперами. Він безтурботно розкидав їх, поки шукав ключ. Повністю вирвав верхню шухляду зі столу і ледве стримався, щоб не викинути її. Нічого не було. Вода піднімалася; коли корабель нахилився донизу носом, корма повільно піднімалася, залишаючи кімнату під дивним нахилом. "Томе, він не тут! Тут немає ключа!"

Брюнет густо ковтнув. Гаррі бачив, як у нього на горлі стрибає пульс. "Тобі доведеться піти і знайти допомогу".

"Але..."

"Зі мною все буде гаразд. Це єдиний вихід. Іди! Швидше!" Гаррі енергійно кивнув і розвернувся, щоб вибігти, почувши, як Том крикнув йому вслід: "Я просто... почекаю тут!".

Палуба "E" була порожня. Гаррі напівпобіг-напівпоплив до сходів і кинувся ними на палубу D; побачивши когось, він кинувся до нього, але той встиг відскочити. Він зашипів і припав до стіни, коли корабель знову різко нахилився. Він заплющив очі. Намагаючись заспокоїтися настільки, щоб думати.

Ніхто не збирався їм допомагати. Ключа не було. Він не міг дозволити Тому потонути. Що ж робити? Що робити? Його очі розплющилися і впали на металевий наконечник шланга, намотаного на стіну, що висів поруч зі скляною коробкою, на якій було написано: "Перерва у випадку пожежі".

Сокира.

Скло розбилося від удару сопла; Гаррі простягнув руку, схопив його і витягнув назовні. Злітає назад у коридор. Збігаючи сходами.

Зупинився на півдорозі.

"О, Боже милосердний." Вода майже досягла стелі. Гаррі просунув топорище сокири між двома прутами решітки над головою, зірвав з себе куртку, потім знову схопив її і пірнув у воду.

*Він **не** був добрим плавцем, але він би впорався. Він мусив. Тримаючи сокиру в одній руці і нахиливши підлогу так, що глибина води опинилася далеко над головою, Гаррі наполовину борсався, наполовину розгойдувався в коридорі вздовж товстих труб, що звисали зі стелі. Не дозволяючи собі здригнутися від іскор, які шипіли з оголених проводів, навіть коли вони обпікали йому руки.*

Томе. Том. Том. Він повинен був дістатися до Тома.

Йти стало трохи легше, коли його ноги торкнулися землі. Коли він повернувся, вода піднялася до половини кімнати.

Том виглядав покірним, коли зрозумів, що з ним нікого немає. Ця покірність змінилася на здивування, коли Гаррі підняв пожежну сокиру.

"Чи спрацює це?"

"...ми дізнаємося." Він розвів руки так далеко, як тільки міг, і притиснув тонкий ланцюжок між ними до труби. Гаррі ступив крок уперед і підняв сокиру. "Зачекайно, співочий пташку. Спершу зроби пару тренувальних замахів по тій шафі."

*Гаррі кивнув. Розвернувся, незграбний від нахилу мокрої підлоги та ваги сокири, і замахнувся. Лезо з різким **стуком** врізалося в дерев'яні двері!*

"Добре. Тепер спробуй влучити в ту саму точку".

Він замахнувся ще раз, промахнувся і розтрощив маленький столик. Том дивився між уламками і водою, яка вже досягла його ніг.

"Досить близько! Давай!" Гаррі поспішив і знову підняв сокиру. "Розведи руки далі в сторони, ще трохи придуши її". Гаррі послухався. Том дивився на нього з неприхованим страхом в очах. "Я тобі довіряю."

Він заплющив очі і замахнувся. Лезо сокири з дзвінким дзенькотом врізалося в товсту трубу. Злякавшись, що він промахнувся, влучив у Тома і відрубав йому руки або ще гірше, що він побачить кров усюди, Гаррі з гуркотом кинув сокиру і розплющив очі за мить до того, як брюнет затягнув його в обійми, які майже розчавили його.

"Я кохаю тебе. Господи, Гаррі, я люблю тебе! Слава Богу, що ти повернувся!"

"Я знав, що ти зробиш це для мене". Він сховав обличчя в його грудях, крижана вода хлюпала по його литках до середини. "Я не міг тебе покинути."

"Нам треба забиратися звідси! Негайно!" Він на мить ніжно погладив його забиту щоку, а тоді витягнув його з кімнати. Коридор, яким Гаррі спустився, щоб дістатися до нього, тепер був повністю затоплений.

"Це був вихід!"

"Тоді ми повинні знайти інший вихід!" Вони кинулися вгору по коридору. Ще одними меншими сходами до дверей, схожих на ті, що вели до котельні. Том спробував натиснути на ручку. Вона брязнула, але не зрушила з місця. "Замкнено!" прошипів він. "Відійди, любий".

Гаррі відступив на кілька кроків назад вузькими сходами. Побачив, як Том вчепився обома руками в стіни і підняв ноги нагору. Атакує двері потужним ударом ноги. Раз. Двічі. Дерево заскрипіло і піддалося, і ось вони вже мчали переповненим коридором, а за ними по п'ятах слідував хтось із персоналу.

"Гей! Якого біса ви двоє думаєте, що робите? Ви не можете просто так руйнувати речі! Це власність "Білої зірки", і вам доведеться заплатити за..."

*"**Замовкни!**" Том і Гаррі вигукнули це одночасно, не сповільнюючи кроку.*

Наступні сходи, які вони знайшли, були забиті людьми; судячи з одягу, всі були третього класу. Згори долинали крики, звуки бою та брязкіт металу.

"Томе!"

"Шеймусе!" Ірландець вибіг з натовпу до них. "Що відбувається? Ми можемо вибратися звідси?"

"Ні! Це безнадійно, вони нікого не пропускають! Погрожують розстріляти, якщо ми

спробуємо!" "Треба щось робити!"

"Будемо, співочий пташку." Том підхопив його під руку. "Зробимо, не

хвилюйся." "Що б ми не робили, Томе, нам краще робити це швидко!"

"Редж!"

"Човнів немає, все затоплено! У тому напрямку, звідки я прийшов, немає інших виходів, і це глухий кут!"

"Ми помітили." сказав Гаррі.

"Тоді сюди! Ходімо!"

Вниз вони пішли ще більш забитими і вузькими коридорами. Том міцно тримав Гаррі за руку, щоб не загубити його в натовпі. Помітивши ще одні сходи, він потягнув їх нагору; вони приєдналися до групи, яка вже сформувалася за замкненими воротами.

"Якого біса вони всіх тут замикають?"

"Ти не знаєш, багатенький? Вони дбають про те, щоб такі, як ти, вижили; вони ж "краща половина",зрештою".

"Припини, Блек! Він більше не один з них". Том озирнувся і побачив велику дерев'яну лавку, прикручену до підлоги. "Редже, Шеймусе, допоможіть мені! Гаррі, прибери всіх з дороги!"

Ворон кивнув і почав відтягувати людей. "Відійдіть! Відійдіть, будь ласка!

Відійдіть!" Лавка піднялася зі скреготом відламаної деревини, шматки дошки все ще

прилипли до її ніжок.
Утрьох вони ледве-ледве змогли підняти його, не звертаючи уваги на те, що кричить персонал, щоб покласти його на місце.

"Один! Два! Три!" Решітка прогнулася, але не піддалася. Вони відступили на кілька кроків і відрегулювали хватку. "Ще раз!"

На цей раз лавку проломили, і вони кинули її в чоловіка, і в результаті натовп ледь не затоптав його, коли він проходив повз.

На палубах панував хаос. Люди штовхалися і штовхалися. Стрибали з бортів у рятувальні шлюпки. Офіцери відганяли їх жердинами та дошками, дехто зі зброєю в руках. По палубі лунають постріли. Почувши їх, Гаррі, побитий натовпом, притиснувся ближче до широкої спини Тома і з відвертим страхом озирнувся навколо.

"Човни пішли!" Він не був упевнений, що сильніше відчув у ту мить - страх чи скорботу.

"Ні, вони не там, внизу! Давай!" Том майже тягнув його за собою на повному ході, Регулус і Шеймус намагалися не відставати, але врешті-решт загубилися в натовпі.

Як оркестр міг все ще весело грати мелодії регтайму так, ніби вони не йшли на спад, було незрозуміло для них обох.

"Музика, під яку можна потонути: безумовно, першокласна".

Ще один постріл пролунав зовсім поруч, коли вони підійшли до місця, де все ще розгортали рятувальні шлюпки, і Гаррі відсахнувся, у вухах дзвеніло, вхопився за сорочку Тома і мало не збив його з ніг.

"Тільки жінки і діти!" Офіцер подивився на них з відкритою погрозою на обличчі.

"Він же дитина! Йому лише чотирнадцять! Пропустіть його!"

Що? "Чорт забирай, Томе! Ні! Мені сімнадцять! Я вже дорослий! Не слухай його!"

"Йому чотирнадцять!" Він затулив Гаррі рота рукою, щоб змусити його замовкнути, і штовхнув його вперед.

*Гаррі вирвав його руку і вчепився в нього. "Ні!" Він майже кричав, нігті та пальці жорстко впивалися в плоть крізь грубу тканину. "**Я не піду! Не без тебе!"***

"Ти повинна йти, співоча пташко! Негайно! Я вижив. Зі мною все буде гаразд! Сідай у

човен, Гаррісоне!" "Ні, Томе!"

"Довірся мені, Гаррі! Сідай у човен!"

"Ні!"

"Сідайте в човен, пане Поттер!" Як довго Люциус стояв там, ніхто з них не знав, та в ту мить це не мало значення. "У мене є домовленість з першим помічником капітана на тому боці корабля. Ми з містером Гонтом можемо зійти без страху. Що стосується відплати... Нарциса так любить образотворче мистецтво".

Він брехав. Гаррі знав, що він бреше. Том теж знав, але все одно дивився на нього з вимушеною посмішкою і стискав його обличчя в долонях. "Бачиш. Все буде добре, як я й обіцяв. А тепер поспішай. Сідай на човен. До того, як він відпливе". Гаррі не зрушив з місця. "Довірся мені."

"Сідай на борт, хлопче!" Вибір був вирваний з його рук, коли офіцер підняв його, н а ч е дитину, і закинув у човен, що опускався.

Брюнет дивився, як він спускається за межами досяжності, а Гаррі дивився у відповідь. Серце розривалося ще дужче з кожною ногою, яку вони опускали по скрипучій системі шківів. З кожним дюймом, що відділяв його від Тома, на тлі палаючих білих спалахів і музики, яка продовжувала линути над палубою, наче нічого не сталося.

"Ні!

Він вистрибнув з рятувальної шлюпки, зачепившись за мокрі перила і ледь не втративши рівновагу. Почувши, як Том і Люціус кричать на нього: "Ні! Що ти робиш!" і "Зупини його!", він неодмінно зірвався б і полетів униз, під воду. Він би майже напевно зісковзнув і впав у воду далеко внизу, якби не натовп людей, що притиснулися до поручнів, які тягнули його решту шляху вниз.

Він негайно почав бігти назад через весь корабель, через палуби, сходами, за кути і, нарешті, наштовхнувся прямо на Тома біля підніжжя головних сходів.

*"Ти ідіот! Чорт забирай, Гаррі, як ти міг бути таким дурнем! Як ти міг зробити щось подібне, адже тільки ти можеш стрибнути **назад на корабель, що тоне!"***

*"Я **не покину** тебе! Ніколи!"*

"Я ж казав тобі довіряти

мені!"

"Ти стрибаєш, я стрибаю!"

"Чорт забирай, Гаррісоне, я б і сам впорався! Я хотів, щоб ти був у безпеці!" Гаррі вчепився в його спину, коли Том притягнув його до себе. Вдихаючи його запах, він поклав підборіддя йому на плече і...

"Пістолет!"

Куля знесла головку з різьблення на перилах прямо перед ними, але, на щастя, не влучила.

"Бляха!"

"Це Люціус, тікай!"

Ще більше куль розірвало дерево і воду, коли пара вибігла зі сходів у напівзатоплену їдальню.

"Тікай! Ховайся! Він полює на мене, я в цьому впевнений, я сам з ним

розберуся!" "Томе!"

***"Просто зроби це!"** Його тон не викликав жодних заперечень. Гаррі швидко пірнув під напівзатоплений стіл, ледве тримаючи голову над водою. Через кілька секунд у двері ввалилася блондинка, високо піднявши пістолет і націлившись прямо в груди Тома. "Не поясниш мені, чому ти стріляєш з цієї штуки всередині переповненого корабля, наче якийсь божевільний, Малфою?"*

"Я не здивований, що тхір не розуміє ваги людського слова. Дотримання обіцянки, даної другові."

"Запевняю вас, що той, хто не розуміє, що таке честь, - це ви".

"Я на цьому кораблі з однієї причини: мене попросили доглядати за майном пані Паркінсон, оскільки її батько не може цього робити. А містер Поттер є її найбільшим активом, оскільки, незважаючи на недоліки, він страхує її майбутнє".

Гаррі присунувся ближче під стіл, намагаючись, щоб вода навколо нього не хлюпотіла надто сильно і не видала його. Палець голови Малфоя лежав на спусковому гачку пістолета. Прямо за ним було велике скляне вікно.

"Гаррі не об'єкт! Він не інвестиція! Він людина, жива істота з думками і почуттями, і мені не подобається, що ви ставитеся до нього так, ніби він не людина!"

"Що ж, - він відтягнув молоток назад великим пальцем, - ця остання куля викликає у вас претензії, містере Гонт. Шкода, що містер Поттер, здається, втік. Спостереження за тим, як ви отримуєте кулю в серце, могло б зламати його вперту вдачу, яка, здається, розвинулася".

***"Ні!"** Гаррі схопив Люциуса збоку, якраз коли вистрілив пістолет, вклавши всю свою вагу в удар і штовхнувши його до вікна. Куля просвистіла так близько, що зачепилася за волосся Тома, перш ніж встромитися в стіну. Скло розлетілося на друзки, і*

крикнув чоловік, і Гаррі залишився дивитися на пальто в його руках - все, що залишилося на борту білявки.

Він щойно... вбив когось?

Гаррі різко здригнувся, коли рука Тома торкнулася його руки. "Тихіше, любий. Ходи сюди. Ти наскрізь мокрий". Він взяв у нього пальто і натягнув його на плечі Гаррі, проводячи руками по важкій тканині. "Він тобі знадобиться. Нам, мабуть, не вдасться уникнути занурення у воду, тож наша мета - зігрітися і протриматися на плаву якомога довше.
Розумієш?" Він

кивнув.

"Добре." Том провів пальцями по своєму короткому чорному волоссю, вираз його обличчя, якого Гаррі ніколи раніше не бачив і який йому точно не подобався. Це змусило його надзвичайно нервувати. "Слухай, співочий пташку, я просто хочу переконатися... ти ж знаєш, що я завжди буду поруч, так? У твоєму серці, якщо не більше. Якщо..."

*"Стій**!**" Гаррі схопив Тома за плечі і струснув його, спостерігаючи, як вираз його обличчя змінився на спантеличений і тривожний. "Не смій, бляха, цього казати! Не смій говорити так, ніби ти помреш! Ніби хтось із нас помре! **Ми не помремо!"***

"Звичайно, ні, коханий". Але заспокоєння не торкнулося його очей. "Ходімо. Нам потрібно знайти спосіб повернутися на верхню палубу".

Молитва за вмираючих

Вони проскочили між полицями так швидко, що мало не врізалися в них і спричинили лавину тарілок. Жоден з них не торкнувся ногами землі, коли вони летіли вниз по сходах, до яких врешті-решт дісталися. Одне світло. Друге. Приземлення на п'ятій сходинці у воді по щиколотку. Том попросив тиші, а потім подивився на стелю над ними. Назад по сходинках. Злегка нахиливши голову, він прислухався.

Гаррі зробив те саме.

"Титанік" застогнав. Метал стогнав, високо і пронизливо, коли корпус заповнювався сотнями галонів морської води, яка тиснула на болти, що скріплювали корабель разом.

"Це погано. Це погано." Здавалося, Том був більш вправним у тлумаченні звуків, ніж Гаррі. "Треба йти. Треба рухатися. З такою швидкістю... у нас є хвилин десять, перш ніж вся палуба опиниться під водою."

Він зійшов зі сходів, потягнувши Гаррі за собою, і обидва подивилися в коридор в обидва боки. Праворуч від них, так близько, що можна було доторкнутися, була ще одна замкнена решітка. Ліворуч, за кілька ярдів від них, були дерев'яні двері, через які ледь стримуваним потоком під високим тиском лилася вода.

Як тільки ці двері відчинилися...

Вода тепер стікала вниз по сходах, якими вони піднялися.

"Давай!" Світло то тьмяніло, то спалахувало в такт іскрам, що сипалися з проводки. Вони бігли так швидко, як тільки могли, продираючись крізь воду по пояс, щоб за поворотом виявити, що їхній шлях заблокований черговим сплеском води. "Назад!"

Куди саме повернутися? Вони опинилися між молотом і ковадлом. Точніше, між потоком води і парою дверей, які ледве стримували те, що здавалося цілим океаном. І що ще гірше, майже в ту мить, коли вони розвернулися, ці двері п і д д а л и с я , в и в і л ь н и в ш и цунамі льодовикової води.

"Вперед!" Том навмання затягнув його до вузького коридору, де не було зйомок. Штовхаючи його вперед, коли хвиля обрушилася на нього ззаду. "Біжи! Просто біжи! Не зупиняйся!"

У маленькому коридорі здавалося, що йде проливний дощ. Світло мерехтіло і спалахувало, як багато блискавок під час сильного шторму. А потім зовсім згасло.

Вони не могли втекти від води. Вона зачепилася за їхні щиколотки і відірвала їх від ніг. Крижана солона вода хлинула йому в ніс і в горло, запалила очі. Його спина вдарилася об підлогу, шкрябаючи по килиму жорстокою течією. Коли він нарешті виринув знову, він кашляв, бризкався і був сліпий. Оглушений гуркотом води.

"Томе!" Піниста біла вода відправила його летіти повз ще одні сходи. Він кашлянув і прочистив горло, перш ніж спробувати ще раз. "Томе!"

"Гаррі!"

Їх кинули на замкнені ґрати. Ще більше шиплячих іскор посипалося їм на голови. Сила води майже розчавила їхні тіла об невблаганний метал, і вони обоє задихалися, хапаючи ротом повітря.

"Гаррі!" Рука Тома зімкнулася навколо його зап'ястя, а інша дряпалася до ліпнини на стіні. Вхопившись за нього, він потягнув своє тіло вперед проти течії. "Сюди! Давай!"

Швидкість, з якою піднімалася вода, була жахливою. По пояс. По груди. Над їхніми головами. Поки вони дісталися до сходів, які вони пройшли, їм довелося пірнути вниз, щоб пройти через них.

Нагорі їх зустріла ще одна замкнена брама.

"Ні! Боже, ні! Будь ласка!" Гаррі вчепився в метал і тряс його, ніби сподіваючись, що, якщо він достатньо подряпає замок, він чарівним чином відчиниться.

"Тряси! З усіх сил! Якщо ми зробимо це разом, цього може бути достатньо, щоб зламати замок!"

Він бачив, як десять чоловіків одночасно безрезультатно трясли його на іншому сходовому майданчику. Якщо не брати до уваги адреналін, Гаррі сумнівався, що це спрацює на їхню користь. Ворота торохтіли, наче сухі кістки, але не зрушили з місця.

*"Чорт **забирай**! Шкода, що у мене не було з собою ножа, я міг би зламати замок!" Вода знову досягла їхніх ніг. Гаррі відчув, що його серце вискакує з грудей. "**Допоможіть**!"*

Вода переливалася через верхню частину сходів на палубу "А" зі звуком бурхливої річки. Звісно, не було нікого, хто міг би їх почути. Ніхто не прийде їх рятувати. Проте вони обидва кричали про допомогу на все горло. Їхні голоси луною відбивалися від стін. А потім...

"Ти це чула, співоча пташко?" Незважаючи на ситуацію, в якій вони опинилися, брюнет все ще виглядав оптимістично. "Слухай!" Гаррі напружив слух, щоб почути над бурхливою водою і стогоном корабля, і вловив звук, ледь чутний, але такий, що змусив його серце злетіти в повітря.

"Кроки! Томе... Томе! Це кроки!"

*"Так, кохана, це кроки! Ми тікаємо звідси! **Допоможіть! Допоможіть! Сюди!**"*

Кроки ставали гучнішими. І ще голосніше. А потім з'явився чоловік. Судячи з вигляду, співробітник, у білій сорочці та чорних штанях, напівмокрий і з диким виразом обличчя. Він кинув на них короткий погляд, перш ніж почати підніматися сходами.

"Ні! Ні! Зачекайте!"

"Будь ласка!"

"Стій! Відчиніть ворота! Будь

ласка!" "Допоможіть нам! Будь

ласка! Будь ласка, допоможіть

нам!"

Чоловік зупинився на сходах, вилаявся собі під ніс, а потім побіг до них з кільцем ключів в одній руці.

Рівень води піднявся так високо, що навіть стоячи на нижніх щаблях воріт, вона сягала колін. Чоловік намацав перстень. Руки несамовито тремтіли. Перебираючи всі ключі, які мав.

"Давай! Давай!" Том в паніці озирнувся на воду. "Ходімо! Давай, чуваче!"

Чоловік вставив ключ у замок, але це був не той ключ. Аварійне освітлення на палубі "А" з гучним тріском виплюнуло помаранчеві іскри. Чоловік здригнувся. Ключі вислизнули з його пальців.

Він подивився на них з виною в очах. "Вибачте. Я впустив ключ."

Вода була їм по груди. Чоловік поплив назад по сходах, залишивши їх позаду.

"Ні! Будь ласка! Повернися! ***Будь ласка****!" Тепер не лише морська вода обпікала йому очі, коли він марно тягнувся крізь ворота до порожніх сходів.*

"Бляха!" Том занурився під воду і просунув руку крізь решітку. Сліпий між мерехтливим світлом і каламутною водою. Намацував, поки нарешті не зміг намацати твердий метал кільця ключів.

Він струсив волосся, відкинув з очей чубчик, що капав на очі, підняв перстень, як військовий трофей, і виплюнув повний рот морської води. "Я знайшов!" Ключі брязнули в його руці. "Який саме!"

Набагато нижчий за Тома, Гаррі був змушений триматися за решітку, аби тільки тримати голову над водою. "Я... е... малий! Спробуй маленьку!"

"Маленький. Маленький. Так." Він швидко перегорнув їх, перш ніж знайти ключ, про який згадував Гаррі. Простягнув руку назад через ґрати. Спробував вставити ключ у замок. Промахнувся раз. Двічі. Нарешті вставив його всередину.

"Давай, Томе!"

"Я намагаюся! Я вставив його, але він застряг!"

"Мені страшно, Томе! Мені страшно. Я не хочу тонути! Я не хочу тонути!"

"Нічого ти не зробиш, співочий птах! Припини панікувати, це тільки погіршить

ситуацію!" Обома руками він рвався до ключа. Повертаючи його з усієї сили. А потім.

Замок з брязкотом відчинився. І не забарився: Том відчинив решітку, щойно їхні голови торкнулися стелі.

"Сходи! На сходи!"

Вони відчайдушно пливли вперед. Сходи так близько, але все ще так далеко. Рівень води сягнув труб. Як і раніше, їм довелося пірнати вниз, щоб дістатися до виходу. Мокрі та замерзаючі, вони тягнули себе вгору смертельною хваткою по рейках.

Вітальня була майже нахилена вертикально; багато столів і стільців, які не були прикручені, вже зсунулися до дальньої стіни, а масивний рояль, схоже, був готовий зробити те ж саме. Бігти через неї було схоже на біг по крутому пагорбу, нахил якого був настільки екстремальним, що Гаррі був певен, що будь-якої миті він може полетіти назад.

Він побачив Дамблдора, який стояв перед великим каміном і невідривно дивився на картину, що висіла над ним, якраз тоді, коли Том втягнув його в дверний отвір.

"Стій!" Ворон зарився п'ятами в килим. "Томе, зачекай! Будь ласка!"

Брюнет струснув себе з заціпеніння і моргнув на нього. "Співочий

птах?"

"Зачекай. Я просто... йду сюди". Він потягнув його назад до каміна; інший чоловік все ще не помічав їх. "Пане Дамблдор."

Він подивився на них. "Гаррісон". Блиск зник з його очей. "Це Том?" "Це я."

"Я радий, що ти дістався до нього, Гаррісоне. Тепер ви обидва повинні йти. Швидше

забирайтеся з цього корабля." "Ми повинні... А як же ти?"

Корабель пролунав громовим криком, перш ніж Дамблдор встиг відповісти. Том знову

взяв його за руку. "Ходімо. Треба рухатися!"

"Але..."

"Послухай його, Гаррісоне. Це мій вибір."

"Але сер..."

"Коли ти підростеш, а я сподіваюся, що ти доживеш до цього віку, ти зрозумієш".

Він повернувся до каміна, коли Том потягнув Гаррі крізь скляні двері, що оберталися, назад до кімнати на головних сходах.

*"Чому тут досі так багато **людей**, коли всі рятувальні шлюпки спустили на воду?"*

"Тому що більшість човнів спускали на воду наполовину заповненими, якщо не більше. Не кажучи вже про те, що навіть якби вони були повні, то це була лише половина від

необхідної кількості човнів для початку".

"Хто був тим ідіотом, який подумав, що це гарна ідея? Ні, ще краще, хто був ідіотом, який дозволив цьому статися! Якщо він може плавати, то може і потонути!"

"Ти проповідуєш перед хором, любий". сказав Гаррі, коли вони піднімалися великими сходами.

Навіть верхні палуби починало затоплювати. Оркестр все ще грав, але, на жах Гаррі, це були вже не ті веселі мелодії, що раніше. Всі спроби зберегти спокій зникли, коли корабель почав повністю підніматися з води.

"Що це?" запитав Том, коли голоси навколо них почали крещендо переходити в крики. "Що це за ***пісня*** *і чому вони її грають?"*

"Це гімн. "Ближче, Боже мій, до Тебе". Гаррі дивився, як чоловіки продовжували грати, навіть коли почали втрачати рівновагу. "Іронія долі. Що вони обрали для гри саме цей гімн".

"З чого б це? Я не дуже релігійна людина, кохана, тож тобі доведеться просвітити мене в цьому питанні".

"У гордині вони говорили, що навіть сам Бог не зміг би потопити Титанік. Тепер вони благають його про пощаду". Позаду них гучно шуміла вода. "Нам треба йти далі, чи не так?"

"Ти маєш рацію. Перш ніж цей схил стане ще крутішим, ми повинні знайти щось, за що можна вхопитися". Вони продовжили біг. Обминаючи людей, які застигли в шоці, і дивлячись на навколишнє середовище, щоб не ризикувати бути затоптаними.

Скло розбите. Ламалося дерево. Мотузки тріснули з різким звуком натягнутої тятиви лука, і один з гігантських димарів з гуркотом впав на палубу. Розчавивши людей, які не встигли вибратися з-під нього.

"А як же Шеймус? Як щодо Регулуса?" Вони не бачили жодного з них з часу фіаско з рятувальною шлюпкою.

Том подивився на нього темними очима. "Такі люди, як я, звикли до труднощів. Витривалі. З ними все буде гаразд. Я турбуюся про тебе. А тепер іди сюди".

Він підтягнув його до перил. Ті самі перила, помітила якась частина Гаррі, де вони з Томом змагалися в плюванні.

"Може, стрибнемо?" Гаррі не подобалася думка про те, як далеко було падіння.

"Ні. Ми не стрибнемо, якщо не матимемо іншого вибору. Ми повинні залишатися на цьому кораблі якомога довше, розумієш?" Він кивнув. "Добре. Ходімо!"

Вони відновили свій політ по верхній палубі. Бігли, поки не вичерпався простір на

палубі. "Тут немає сходів!"

"Кляті сходи! Я допоможу тобі перелізти через перила, стрибай на той дах. Я буду прямо за тобою". Том тягнув його через перила навіть тоді, коли він говорив. Ноги Гаррі з дзенькотом вдарилися об дах, а за мить за ним і ноги Тома. Ще більше людей наслідували їхній приклад, роєм перелізаючи через перила, наче збуджені павуки. "Знову вниз! Давай!"

Ще один стрибок. Цього разу менший за попередній. Вони опинилися на палубі корми і продовжували бігти.

Нахил палуби наближався до сорока п'яти градусів. Гаррі вчепився в руку Тома, який рвався вперед, хапаючись за все, до чого міг дотягнутися, і використовуючи це, щоб тягнути їх обох далі до корми. Крук подивився праворуч. Священик однією рукою тримався за лебідку, а іншою піднімав нагору ланцюг людей, стоячи посеред молитви: молитви за вмираючих.

"Обережніше!" Том озвався до нього, перекрикуючи крики, тріск дерева та скрегіт металу. Люди прослизали повз. Врізаючись у речі та один в одного з жахливими звуками розриву плоті та ламання кісток. Хапалися за все, за що могли, намагаючись зупинити падіння. "Не дай їм схопити себе, Гаррісоне!"

Чоловіки. Жінки. Діти. Офіцери. Пасажири. Меблі. Все, що не було прибите або не було достатньо швидким, щоб зачепитися за щось, що летіло ракетою, пролітало з дедалі більшою швидкістю. Падіння у воду. Засмоктування у вихорі, спричиненому кораблем.

Люди по всьому кораблю падали. З верхніх палуб. З боків. З самої корми, коли вони нарешті досягли піку хвоста корабля, перелазили через поручні і кидалися вниз, у темні води далеко внизу. Деякі з них ледь розминулися з великими гвинтами. Іншим не пощастило.

Гаррі з жахом дивився, як один чоловік врізався в металеві леза, переламавшись навпіл, наче зламана гілка, а потім по спіралі полетів униз, у воду.

"Хапайся за поручні!" Том чіплявся за нього ззаду. Чіплявся руками. Затискав ноги під нижніми перекладинами. "Тримайся якомога міцніше, Гаррі! Не відпускай!"

"Я не відпущу!" Страх затуманював його зір. Кров так швидко мчала по його венах, що він відчував, що його голова ось-ось вибухне. А потім, саме тоді, коли він подумав, що гірше вже б у т и н е може, вся енергія на кораблі вимкнулася. Зануривши їх у непроглядну темряву.

Те, що Гаррі спочатку сприйняв за нові постріли, незабаром він зрозумів, що насправді це був звук розколювання дерев'яних дощок, коли палуба почала розламуватися навпіл.

А потім вони всі разом падали.

Корма лайнера стрімко падає назад у воду. Всі, хто стрибнув перед ними, зникли під обхватом кількатисячотонного океанського лайнера, коли він знову вдарився об океан внизу.

Перепочинок у горизонтальному положенні не приніс жодного полегшення і тривав

лише кілька хвилин. Лук не відірвався повністю. Він все ще був частково прикріплений, і його вага

тягнув їх назад у вертикальному положенні. Вгору. Вгору. Вгору. Далеко за межі того місця, де вони були раніше. Тридцять градусів. Шістдесят градусів. Майже дев'яносто. Ще більше людей падали, їхня хватка була вирвана з рук кораблем, що розгойдувався.

"Треба рухатися!" Том видерся на кормову жердину зі швидкістю та вправністю мавпи і перекинувся на інший бік, перш ніж дотягнутися до Гаррі. "Хапай мене за руку, і я витягну тебе!"

Ноги Гаррі ковзали назад. Його хватка не витримала б довго. "Давай, пташко! Я

тебе витягну!"

Гаррі доклав зусиль, це було видно по тому, як стиснулися і згрупувалися його м'язи, але завдяки адреналіну їм обом вдалося витягнути Гаррі на перила поруч з собою, якраз коли корма піднялася і стала повністю вертикальною.

"А якщо він перекинеться?" - люди звисали з кормової опори. З рейок. Схожі на прикраси якоїсь моторошної ялинки.

"Не буде. Ймовірність цього вкрай низька!"

"Я впевнений, що вони говорили те ж саме про потоплення "Титаніка"!" Тіла

гупали і билися об стіни і рейки інших палуб під ними.
Крики, коли вони падали вниз і віддалялися. Гаррі дивився, не в силах допомогти, як перелякана жінка втратила контроль і зникла.

З черговим стогоном хвіст корабля почав занурюватися. Вниз. Вниз. Швидко набираючи швидкість, оскільки тиск всередині нього зростав. Вода гейзерами вирівалася з розбитих ілюмінаторів та виламаних дверей. Піниста паща океану наближалася до них, і тікати було нікуди.

"Це воно, Гаррі!" Том піднявся на четвереньки, і в його плечах виразно проступало передчуття. "Корабель засмокче нас униз; коли я скажу, зроби глибокий вдих. Так глибоко, як тільки зможеш!" Море поглинуло перила якраз під тими, за які вони трималися. Хижі бризки били їм в обличчя. "Щойно ви опинитеся під водою, пливіть на поверхню. Не припиняйте битися! Не відпускай мою руку!"

Вода була вже досить близько, щоб доторкнутися до неї, і якби вона не була такою схвильованою, Гаррі був упевнений, що побачив би їхні відображення на її поверхні. Інші люди, що оточували їх, зникли. Їх поглинуло море.

"У нас все вийде, співочий птах.

Повір мені!" "Я вірю тобі!"

Перила, за які вони трималися, ковзнули під воду.

*"**Негайно**!"*

Гаррі втягував повітря, поки його легені не почали лопатися, заплющив очі і вчепився в руку Тома за кілька секунд до того, як лайнер "Титанік" потягнув їх у блакитну безодню Північної Атлантики.

Ніколи не прощення

Холодний. Синій. Скрізь. Корабель тонув просто біля них, і єдине, що Гаррі міг розгледіти крізь темряву, - це Том і величезні білі літери, що складалися в слово "ТИТАНІК", коли лайнер занурювався вниз і віддалявся від них. Тиск у його голові був величезний. Він відчував, що його барабанні перетинки можуть лопнути будь-якої миті. Його окуляри зникли. Навіть я к б и їх не було, він сумнівався, що зміг би бачити крізь хмару сріблястих бульбашок, які роїлися перед його обличчям, наче розлючені бджоли.

Тепла рука Тома стиснула його руку, єдине, що його заспокоювало, коли більшу фігуру брюнета скручувало і кидало у вихорі затонулого судна. Наручник і короткий ланцюжок, що все ще був на його зап'ясті, миготіли в темряві, наче срібна луска гігантської риби.

Усе було в темно-синіх відтінках, наче вони потрапили у велетенський діамант, який, можливо, став початком усіх їхніх неприємностей, і Гаррі вже не міг розрізнити, де верх, а де низ.

Том простягнув іншу руку, щоб схопити комір рятувального пояса, який він носив. Потрусив ним, а потім вказав. Гаррі міг лише припустити, що він вказує на поверхню. Через мить, у великому сплеску, спричиненому раптовим обертанням пропелера, вищий чоловік вирвався з його рук. Його потягнуло вниз. Закрутило в чорну пітьму, що насувалася.

Він спробував закричати, на мить забувши, де він знаходиться, і вода залила йому рот. Миттєво Гаррі почав тонути. Не маючи іншого вибору, якщо він хотів жити, він ш а л е н о п о п л и в до поверхні. Його голова розбивалася об розбурхані хвилі, в очах майже потемніло, і він ковтав повні легені солоної води, перш ніж, нарешті, зробив перший ковток повітря. Озирається в надії побачити Тома.

Натомість його зустріло море людяності. Білі рятувальні пояси. Темне, насичене волосся та одяг. Руки, що махали кінцівками. І крики.

Без окулярів у нього не було жодної надії впізнати Тома на вигляд, і навіть якби він мав ідеальний зір, шанс побачити свого коханого в цьому натовпі був би дуже малий.

"Томе!" Інша людина з'явилася поруч з ним, і він з полегшенням обернувся, але зрозумів, що це не він. Чоловік не мав паска безпеки і намагався вчепитися в нього. Тягнути його донизу. Гаррі відштовхнув його і борсався поза межами досяжності. З широко розплющеними очима, задихаючись, він все ще кричав до єдиної людини, яку він хотів, потребував, бачити. "Томе!"

Легіон штифтів-коліщат здіймав у повітря навколо них серпанок холодних крапель, а океан кидав їх туди-сюди, наче колонію людей-військових, що дрейфували, унеможливлюючи бачення на будь-яку реальну відстань. Кілька людей пливли абсолютно нерухомо. Дехто обличчям догори. Дехто обличчям догори.

Мертвий.

Хтось від удару, коли впав з корабля або на нього впали. Деяких затягли донизу відчайдухи, які намагалися використати їх як власний засіб для плавання. Декого винесло на поверхню з-під місця падіння корми. Вони билися об Гаррі, як плаваючі уламки, коли він намагався пройти повз них, але в той момент йому було байдуже.

"Томе!"

Скільки людей було у воді? Гаррі здалося, що сотні. Навіть тисячі. Може, навіть усі пасажири корабля. Рятувальні шлюпки теж пішли на дно? Перекинулися? Пристебнуті?

Щось схопило його за щиколотку, і його першою думкою була акула. Він дико борсався, перебираючи кінцівками, намагаючись відштовхнути голодну хижачку, але тут його талію обхопила знайома рука.

"Стій, Гаррі! Тобі ще знадобиться ця енергія!" Том! То був Том! Він був живий! Мокрий, обшарпаний, з першими ознаками посиніння шкіри від холоду, але він був живий. Гаррі нічого не хотілося більше, ніж кинутися на нього, але він стримав це бажання. Він знав, що так він ризикує випадково втопити їх обох. "Ну ж бо!" Натомість він схопив його за зап'ястя. "Пливи, Гаррісоне! Нам потрібно забратися подалі від головного сховища, поки нас не потягнуло вниз, як решту цих бідолах!"

Він був виснажений, як морально, так і фізично, незважаючи на свій жах, і його м'язи починали зводити судоми від сильного холоду. Том не міг почуватися краще, і все ж він все ще міг плавати, як хижа риба, навіть коли тягнув Гаррі за собою, як хаскі на санях.

"Ходімо, кохана! Залишилося зовсім небагато! Просто продовжуй пливти, за кілька хвилин ти вийдеш з води".

З води? Яким чином? Вони були посеред північної частини Атлантичного океану, де на сотні миль навколо нічого не було видно. Їхній корабель, швидше за все, вже сів на дно, а до найближчого судна було кілька годин плавання. Чи з'їхав Том з глузду? Чи він почав марити? Або ж він говорив те, що вважав за потрібне, намагаючись підтримати Гаррі, щоб той рухався далі.

"Сюди. Гаррі подивився вгору, коли Том відпустив його і почав пливти вбік. Прямо перед ними, навіть на відстані витягнутої руки, плив уламок, достатньо великий, щоб на нього можна було поміститися. Плаваючий уламок стіни або виламані двері. "Залазь на нього, Гаррі. Залазь зверху, я буду тримати його міцно".

Ворон не потребував підбадьорення, хоча поштовх його руки був йому до вподоби. З деякими труднощами він видерся на двері, а потім почав ковзати своїм закляклим тілом далі по нахиленій стулці.

Том спробував піти за ним, але дерево протестувало тихим стогоном і здійнялося вгору. Майже перекинувшись і ледве уникнувши скидання Гаррі назад у воду.

"Томе!"

"Залишайся там, Гаррі." "Але,

Томе, ти мусиш вилізти." "Я не

можу, кохана. Він

перевернеться."

"Тут є місце для..."

"Він не втримається на плаву, співочий птах. Не з нами обома на борту."

"Але що ти будеш робити?" - його голос був ледь чутний, коли його голова з силою вдарилася об дерево, а тіло почало здавати від навантажень, зроблених протягом дуже довгої ночі. "Що буде... так холодно... замерзнути". Його губи тепер майже збігалися з кольором очей, а на волоссі утворилася пелена інею. Це викликало занепокоєння. Гаррі це не подобалося. Він простягнув руку вперед, коли Том упустив голову йому на руки. Чіпляючись верхньою частиною тіла за уламки.

"Зі мною все буде гаразд, співоча пташко." Він звучав так само втомлено. Його сильно трясло. Їхнє дихання змішалося в сріблясту хмару, коли він взяв одну з Гарріних рук, що простяглася до нього, у свою. Холодно. Крук розгублено закаркав, і він коротко торкнувся іншою рукою його обличчя, щоб заспокоїти. "Тепер усе буде добре".

Вони були не єдиними, хто чіплявся за уламки, але їм дістався найбільший шматок, і Гаррі був єдиним, хто повністю вибрався з крижаної води. Неподалік, вхопившись за щось схоже на кришку рояля, чоловік в офіцерській формі свистів у свій свисток і кричав, намагаючись викликати рятувальні шлюпки, які, як тепер зрозумів Гаррі, пливли десь далеко вдалині. Безрезультатно.

"Вони повернуться за нами, Гаррі. Нам просто... треба протриматися ще трохи. Вони мусили гребти подалі від засмоктування, щоб їх теж не засмоктало, але тепер..."

"Вони не повернуться, Томе."

"Ти помиляєшся! Так і є. Просто тримайся за мене. Тримайся за мене, Гаррісоне". Навіть його слова були схожі на крихкий лід від того, як сильно він стукав зубами, розбиваючись на нерівні уламки, які ледве можна було розрізнити. "Тримайся."

"Це ти у воді. Ти в більшій небезпеці, ніж я." "Зі мною все

буде гаразд."

Гаррі заплющив очі, гірка посмішка розтягнула його сині губи. "Нікому з нас не буде добре, коханий. Але принаймні ми не будемо в розлуці. Тепер ми ніколи не розлучимося. Тому що ми збираємося..."

*"Ні**!" У** його крику вже не було тієї сили, що раніше, але Гаррі все одно здригнувся. "Слухай мене, співочий птах."*

*"Ні, Томе, ти послухай мене. А ще краще, просто послухай. Послухай **тишу**! Можливо, я не такий світський, як ти, але я не дурний і знаю, що це означає".*

Навіть чоловік зі свистком замовк. Тепер він плив нерухомо, зачепившись за уламки, за які тримав голову над водою, з мундштуком, примороженим до вуст.

"Поглянь на себе". Гаррі було важко це зробити, навіть коли він це вимовив. "Ти посинів. Твої очі втрачають свій колір. Твоє волосся побіліло від льоду, що в ньому. Ти помреш. Я помру. Ми обидва помремо, як і всі інші, тому що вони не повернуться".

"Я можу померти, так, але ти не помреш. Ти можеш

протриматися. Ти можеш жити." "Я не хочу. Не без тебе."

"Пообіцяй мені дещо."

"Том..."

"Якщо ти любиш мене, співоча пташко, якщо ти справді любиш мене, пообіцяй мені дещо".

"О, Томе... - його голова знову опустилася на дерево. "Що ти хочеш, щоб я пообіцяв?"

"Що ти переживеш це. Заради мене. Заради нас обох. Якщо я... що ти будеш щасливою. Пообіцяй мені, що знайдеш когось, якщо не закохаєшся знову, і матимеш сім'ю, на яку заслуговуєш.
Пообіцяй мені, що доживеш до глибокої старості і помреш у теплому ліжку. Якщо ти мене любиш, пообіцяй мені".

"Занадто... багато слів. Занадто втомився для

таких слів." "Тоді пообіцяй мені, що ніколи не

відпустиш!"

"...О, Томе..." прошепотів він йому в руку, заплющивши очі.

"Обіцяй мені, Гаррі!" Брюнет потиснув йому руку. "Обіцяй мені! Обіцяй! Обіцяй мені, будь ласка!"

Це тривало деякий час, але коли Гаррі продовжував відмовлятися відповідати, брюнет врешті-решт припинив потискати йому руку, але не відпустив її.

"Не засинай, кохана". Голос Тома був слабким. "Ти мусиш не спати. Не засинай. Не засинай..."

Усе навколо стало тихим і нерухомим, окрім шуму хвиль та притишеного, але важкого дихання Тома. Гаррі був надто виснажений і застуджений, щоб помітити, коли навіть це припинилося.

Потім він заснув або втратив свідомість. Наступне, що він пам'ятає, - далекий промінь світла, що ковзав по його очах, і кричущий голос.

"Чи є там хтось живий?" Звук сплеску весел. Вода розбивається об ніс. Рятувальна шлюпка. "Хто-небудь мене чує?"

Насилу розсунувши застиглі вії, Гаррі повернув голову, не наважуючись вірити лише своїм вухам. Не очікуючи побачити нічого, крім темряви і смерті. Звуки - не більше, ніж плоди його вмираючого розуму. І все ж це було. Можливо, за двадцять ярдів від них, наближаючись до них, незабаром пройде повз.

Він потиснув руку, що все ще стискала його, з усією силою, яку міг зібрати. "Том." Ніякої відповіді. "Томе, ти був правий! Вони повернулися!" Все ще нічого. Гаррі підняв голову і приготувався струснути його знову. "Томе, вони..."

Коли промінь світла знову ковзнув повз, він потрапив у застиглі очі коханої. Глибока синява повністю поглинула тьмяний сіро-сріблястий відблиск крижаних кристалів, що утворилися там, замикаючи їх у порожньому погляді. Погляд, який був спрямований прямо на нього. Останнє, на чому він зосередився перед смертю.

"Том". Ні. Ні! Він не міг піти. Він не міг його покинути. Вони повинні були або померти разом, або вижити разом. Вони не повинні були розлучатися. Ніщо не повинно було їх розлучити. Ніколи!

Йому вже не було сенсу йти за рятувальною шлюпкою. Врятуватися. Краще померти тут з ним, ніж прожити решту життя без нього, тож тут він і залишиться. На цій плавучій дошці. Чекатиме на смерть. Він залишався там і дивився, як його останній шанс прослизає повз нього, навіть не помічаючи його, і...

"Обіцяй мені.

Останнім бажанням Тома було, щоб він жив. Він помер за нього. Через нього. Помер, дивлячись йому в обличчя, після того, як благав його зробити одну просту річ. Одну просту річ, яка майже нічого не важила після всього, що він для нього зробив.

"Пообіцяй мені, Гаррі.

"Я ніколи не відпущу". Він висмикнув руку з його застиглої хватки, його сльози замерзли на щоках ще до того, як вони встигли впасти. "Я ніколи не відпущу". Він витягнув своє заклякле тіло вперед, востаннє притиснувшись губами до губ брюнета; більше схожих на камінь, зараз, ніж на плоть. "Я буду жити якнайкраще для нас обох. Обіцяю."

"Це все, про що я прошу тебе, співоча пташко.

Рятувальна шлюпка віддалялася від нього. Продовжуючи свої марні спроби знайти більше вцілілих. Залишаючи його позаду. Як би відчайдушно він не хотів забрати Тома з собою, поховати його як слід, у місці, яке він міг би відвідати, Гаррі знав, що це неможливо. Востаннє глянувши на застигле обличчя коханого, він зіштовхнув його у воду.

Постать Тома примарно біліла на тлі безодні, коли він занурився в темряву і зник з поля зору.

За мить Гаррі пішов за ним у воду, борсаючись у холодних хвилях, крізь море льоду і смерті до чоловіка зі свистком. Знаючи, що це його єдиний шанс.

Вижити. Вижити. Вижити. Заради них обох. Заради Тома.

Він схопився за свисток, пхаючи його до рота так швидко, що мало не проковтнув його ненароком. Дмухнув раз. Двічі. Нарешті вдалося видати пронизливу трель. Потім ще одну. І тоді він почув його.

"Давай!" *Рятувальна шлюпка розвернулася. Світло його пошукового променя повністю впало на його обличчя. Сліпило його, коли він наближався. Потім руки потягнулися вниз і витягли його з води. Через борт. На палубу. Накрили товстою ковдрою і залишили лежати там, хапаючи ротом повітря. Дивлячись на посріблений нічний небосхил. Підняв руку до особливо яскравої зірки.*

"У мене вийшло, Томе. У мене вийшло. І я виконаю свою обіцянку, якщо ти дочекаєшся мене".

"Півтори тисячі людей вийшли в море в ніч, коли затонув лайнер "Титанік". З двадцяти рятувальних шлюпок, що плавали поруч, повернулася лише одна... одна. Вони витягли з води загалом шістьох людей, включно зі мною. Шестеро вцілілих. Чотириста дев'яносто чотири загиблих".

Він здригнувся, кинувши короткий погляд на похмурі обличчя, що оточували його.

"Звук людини, яка тоне, неможливо описати. Спочатку чути сильний плескіт. А потім настає жахлива тиша. Відтоді цей звук переслідує мене уві сні майже щоночі, хоча Том іноді приходить до мене. Щоб відігнати кошмари і допомогти мені думати про... добрі речі".

Він швидко моргнув, щоб відвести загрозу сліз, не бажаючи розплакатися на очах у всіх.

"До цього дня у мене бувають моменти, коли я думаю, що могло б бути, якби я його не вбив. І не помиліться, вина за його смерть лежить на мені. Як би там не було, але тільки один з нас міг би втриматися на уламках і не перевернутися, якби я залишився в рятувальній шлюпці, як він просив, і цією людиною був би Том. Він був би врятований. Ми б зустрілися на "Карпатії" і продовжили наше нове життя в Америці. Яким би було життя, якби вся сім'я Ріддлів також загинула? Чи продовжив би Том свою роботу як художник, чи претендував би на ім'я і статки сім'ї, якої ніколи не хотів, у якомусь недоречному зобов'язанні піклуватися про мене? Цього я вже ніколи не дізнаюся. Але це все ще турбує мене".

Він заламав руки.

"Я більше ніколи не бачив Пансі, якщо не брати до уваги випадкову зустріч на Карпатах, хоча чув, що вона так і не вийшла заміж. Щось пов'язане з потворним шрамом на обличчі, який вона отримала від "якогось божевільного з ножем". Я не знаю, що з нею сталося в кінцевому підсумку. Та й не хочу знати. Все, що мало значення, це те, що я вижив. Що я дістався Нью-Йорка. Що я дотримав обіцянки, яку дав тій, ким досі дорожу".

Дощ лив на нього, коли він стояв на причалі, дивлячись на факел зі статуєю Свободи, що височіла над ним. Його волосся заливало йому очі. Його одяг був мокрий. Йому потрібні були нові окуляри. Він залишив своє серце позаду.

"Можу я дізнатися ваше ім'я, сер?" - він подивився на чоловіка в офіцерських регаліях, який так люб'язно простягнув йому свою парасольку.

"Гонт". Він перевів погляд на статую. "Гаррісон Гонт".

"Дякую." Чоловік пішов так само швидко, як і прийшов, залишивши крука наодинці зі своїми думками.

"Я зроблю все, що зможу, кохана. Присягаюся тобі. Я зроблю те, про що ти мене просила, і житиму без тебе так щасливо, як тільки зможу, доки не побачу тебе знову".

Прийнявши рішення, він покинув док і вийшов на вулиці міста з певною метою, не маючи ні копійки на своє нове ім'я.

"Ми нічого не знайшли на Тома. Про нього взагалі немає жодних записів".

"Не було б зараз, чи не так, містере Мелфой? Сім'я батька Тома і їхні гроші подбали б про це. І до цього часу я ніколи не говорила про нього. Ні з ким". Вираз його древнього обличчя якимось чином примудрився виглядати одночасно похмурим і спантеличеним. "Але тепер ви знаєте, що був такий чоловік на ім'я Том Гонт, і що він врятував мене всіма можливими способами, якими тільки можна врятувати людину. У мене навіть немає його фотографії. Він існує лише в моїй пам'яті... і чомусь мені здається, що він не надто заперечує проти цього факту. Він настільки цінний скарб, що його ніколи не випускають назовні, боячись, що навіть найменший натяк на денне світло може завдати йому непоправної шкоди".

Його погляд знову перекинувся на портрет у баку.

"Чесно кажучи, говорити про нього... боляче. Через те, що було. І за те, що могло б бути. Але я радий, що витримав це. Я вже стара. Я сумніваюся, що проживу довго, і тепер я переконалася, що Том і наша любов один до одного так просто не забудуться. Бути пам'ятним... це найкраще, на що може сподіватися будь-яка людина".

"Мудрі слова, дідусь. "Мудрість

приходить з віком, Альбусе.

"Люциус був останнім з діамантом, чи не так?" запитав

Джордж. "І на тобі було його пальто, чи не так?" підтримав

Фред.

"Серце Океану завжди було у вас!"

Гаррі посміхнувся і похитав головою. "Кишені його пальта були порожні. Можливо, він поклав його в інше місце, перш ніж знайшов нас знову. Можливо, він випав, коли нас з Томом затягнуло під воду. Вибачте, хлопці. Але я не маю вашого каменя. Раджу вам пошукати на полі уламків."

Обидва близнюки виглядали пригніченими. "Боюся, що ми це вже робили."

"Перевірте ще раз."

"Але..." Гаррі обірвав їх гострим поглядом. "Гаразд, Джорджі. Може, перенесемо це на завтра?"

"Звичайно, Фреде. Я зараз же запишу це в розклад".

"Я бажаю вам обом удачі, і хто знає. Можливо, океан віддасть своє серце".

"Будемо сподіватися, приятелю, бо якщо ні, то в нас будуть проблеми".

"Ми вже над уламками?" "Так, -

відповів йому Дракo. "А що?"

Гаррі м'яко посміхнувся у відповідь. "Просто цікавість."

"Хочеш, дідусю, я відведу тебе до твоєї кімнати?" Альбус ступив крок уперед і простягнув йому руку, але колишній крук відмахнувся від нього.

"Ні, Альбусе, не треба. Дякую, але сьогодні я зможу впоратися сама. Я хочу трохи поговорити з Томом перед сном, і я б хотіла зробити це наодинці".

"Звісно. Добраніч, містере Гонт. І дякую за вашу допомогу."

Палуба була слизькою від морських бризок, але Гаррі вперто прокладав собі шлях за допомогою тростини та поруччя. Насолоджуючись ласкою північноатлантичного вітру, він просувався до корми. Переконавшись, що його ніхто не бачить, він сягнув рукою до кишені і витягнув гігантський діамант. Якусь мить він тримав його у своїй чарівній долоні, а потім злегка притиснув твердий камінь до губ.

"Передай це Тому".

Намисто з легким сплеском упало у воду і майже миттєво зникло з поля зору. Хоча Гаррі не був упевнений, на мить йому здалося, що він почув сміх Тома на вітрі і посміхнувся цьому маленькому жарту між ними.

Тепер Візлі мали знайти його.

"Добраніч, кохана. Вже недовго залишилося до того, як я приєднаюся до тебе на Титаніку".

Наразі настав час повертатися до свого ліжка, загорнутися під ковдру і приготуватися пережити ще одну ніч пережитого жаху в надії, що його кохання потягнеться за ним і забере його в тьмяний вагон розкішного автомобіля або на вечірку в третьому класі замість нього.

Том ніколи б не заговорив у цих снах, але він був там. І для нього цього було достатньо. Цього завжди було б достатньо. Глибоко вдихнувши, щоб підготуватися до жаху, Гаррі заплющив очі.

Коли він відчинив їх знову, то опинився у знайомому позолоченому коридорі, де до нього усміхався швейцар і відчиняв ґратчасті двері у фойє з великими сходами. Гаррі був вражений, коли ступив на них, озираючись на людей, що заповнили приміщення. Він ніколи не бачив

ніколи не бачив такого сну. Робітники і пасажири. Третій клас і перший. Люди, яких він знав, і люди, яких він не знав. Дамблдор стояв біля підніжжя одного з поручнів, очі його знову заблищали, а там, перед годинником, що посміхався до нього, був...

"Томе**!**" Брюнет, здавалося, був готовий до його удару, схопивши його на груди і закрутивши навколо себе, перш ніж його рот жадібно впився в його губи. Аплодисменти вибухнули навколо них оглушливим хором, коли руки Тома досліджували його плечі та спину і схопили його знову чорне волосся. Язики заговорили, зуби клацнули, а на очі навернулися сльози. Тепло Тома. Смак Тома. Запах Тома. Все це здавалося таким реальним. Але не було. Він знав, що це не так. Це був сон, і коли Том відійшов, він не говорив і...

"Вісімдесят чотири роки, співоча пташко", - очі Гаррі шоковано розбіглися від звуку голосу коханої, коли він нахилив підборіддя вгору для ще одного ніжного поцілунку. "Ти справді змусив мене чекати".

Будь ласка, завітайте до архіву та залиште коментар, щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!